

ναίκα και το παιδί σας, αφού εξ
αλλού, το αγαπάτε τόσο πολύ.
Πορκα και χρηματα καλά εινε, α-
φού όμως την πάδα δεν μπορείτε
να επανέλθετε.

«Μοιραία αν άνα πη-
ρη»: Τα γραμματα που λαβαί-
νω δεν τα παρατηρώ. Αυτό θα ή-
ταν μεγάλη ασεβεία στους άνα-
γνώστες του «Θησαυρού» που τους
αγαπάμε και εκτιμάμε, πόν καβάν
με τα προτερήματα και τα έκασ-
τώματα του. Άπάντησε έδωθε στο
γράμμα σας, άργει όμως να δη-
μοσιευθεί, γιατί λόγω πληθώρας ά-
παντήσεων πρέπει να πάρω σειρά.
Και πάλι σας συμβουλεύω να μη
δώσετε σημασία στο δαχτυλό, ούτε
στην πλαστική χειρουργική, (γιατί
δεν γίνεται), αλλά να δώσετε δη-
λη την προσοχή σας στο πώς να γι-
ατρύεψτε την ψυχή σας. Είστε ψυ-
χικός άρρωστος. Μη νομίζετε λοι-
πόν, ότι άναψήσατε ποτέ, και ότι
θα σας περάσει με μία νέα άναψη.
Όχι. Όλα θα περάσουν μ' ένα
γάμο. Βρήτε έναν καλό σύντροφο,
προσφερέτε του το σεβάσιμό, τη
στοργή, και όσα τον άναψήσατε με
τον καιρό. Το δαχτυλό δεν εινε ά-
ναπρία που να έμποδίζει ένα γά-
μο, ούτε κουτό, ούτε στραβό, ού-
τε άσημη είδα. Ελπίζω ν' άκο-
λουθήστε τη συμβουλή μου.

«Μοιροδάρμινον Δ.»: Διό-
τι δαδασ τις δέκα πυκνογραμμένους
σελίδες ως γαρτί ατρίσας. Το πε-
ριεχόμενο εινε μεγάλο ένδιαφέρον
όχι ως ύπόθεσις-τέτοιες διαβάδω
πολλές-άλλά ως ψυχολογική με-
λέτη ανθρώπου, που υπόσχεται
πολλά, πάρα πολλά στη φιλολο-
γία, άν έρη και ησυχία. Μέσα
γιά, άν έρη άδυναμία βρισκα τη
στη μεγάλη άδυναμία βρισκα τη
στη πέννας και των σκέ-
ψεων. Άλλά, τί ώραιότερο, άγα-
ψω. Άλλά, άν άφηνε άμέσως την
πτήτ μου, άν άφηνε άμέσως την
άλητική ζωή και γυρίσει άμέσως
το χωρίο σου. Σε γυρίσαν αν τα
φώτα: Όρεξί. Έγες για δουλειά
κι ήταν χίλιες φορές προτιμώτε-
ρο να πατή από το κασελάκι του λού-
τσου. Παρέ λοιπόν τη γυναικα π'
άναπας και πήγαμε στο χωρίο
σου. Εδώ σε περιμένουν πολλά έ-
πακόλουθα. Φύγε, φύγε από την
πολιτεία. Για το φιλολογικό σου
καλέντο, διαβάσε τα βιβλία του Πι-
τιγκούλκι, άθ βής πολλά από το
γράμμά σου.

«Κάποιαν δούτυχ-
μινον ύπάρειν άπό
τη Λάρισα»: Το γράμμα
σας 28 πυκνογραμμένων σελιδών,
δεν τό δέχτηκε κανείς να τό δια-
βάσει, κι' άφού τό άναθέτετε σε
μένα τελικά, τό διαβάσα. Το δια-
βάσα από περιέργεια να δώ ποιά
εινε το σημείο εκείνο που έχετε
προτίμησι στους άντρες. Δεν τό

βρήκα. Βρήκα μία άκαταστασία
σκέψων που σας τη δημιουργεί ο
φάθος, μη περάσουν τα χρόνια, και
ή βία σας ν' άποκατασταθεί, κι'
ένώ κάνετε παραχώρησης στο συ-
νέταρο, παίζετε με την άγνοια γιά
τόν άλλο. Η θείος εινε δύσκολη
γιατί μόνη σας τη δημιουργήσατε.
Όπως τό καταφέρατε όμως δεν θα
γλυτώσετε από το συνέταρο και
θα έχετε την πίκρα του άλλου. Έκ-
τός άν φαίνεται σοδερή, άπομακρύ-
νετε το συνέταρο και σταματήστε
την άλληλογραφία με τόν άλλο. Να
βρήτε έναν άνθρωπο φτωγό και
μορφωμένο, να τού προσφέρετε ό-
λα τα μέσα και πρωτοβουλία, δέ-
λα και από τους δύο. Δύσκολο. Το
βλέπω κι' ένώ γιατί τώρα πιά έ-
χετε άγκιστρωθεί επεκίνω. Κα-
ταστράφηκε και ο άδμοσμός, ά-
λύιστος χαρακτήρας σας. Σας
έξευτέλιε το αίσθημα. Άν ένα-
γράψετε σε δύο χειρόγραφα θα
μπορήτε να πτήτε όσα είπατε στα
28 που γράφατε.

Μα ρα μινον Τριφύλλ-
λι: Ευχαριστώ γιά τα ευγενικά
σας λόγια γιά μένα και γιά το
περιοδικό μας. Δεν υπάρχει άμφι-
βολία ότι όποιος διαβάσει μία φα-
ρα «Θησαυρό» γίνεται ο πιο φαι-
ναικός άναγνώστης του. Αυτοί μιν
όμως που δεν μπορώ να σας ευ-
χαριστήσω, γιατί δεν εινε εύκο-
λο ή άπάντησε να δημοσιευθεί στο
521 φύλλο. Έγώ θ' άπάντησα ά-
μέσως, αλλά ο άπάντησής παρ-
χουν τη σειρά τους. Σας τα γρά-
φω γιά να μη στενοχωρηθείτε ή θυ-
μώσετε όταν όποτε ποσά άνά δη-
μοσιεύτηκε ή άπάντησή μου.

Και τώρα στο θέμα μας. Όχι,
εινε άδύνατον να άναπατέ την
πτήτ μου, άν άφηνε άμέσως την
άλητική ζωή και γυρίσει άμέσως
το χωρίο σου. Σε γυρίσαν αν τα
φώτα: Όρεξί. Έγες για δουλειά
κι ήταν χίλιες φορές προτιμώτε-
ρο να πατή από το κασελάκι του λού-
τσου. Παρέ λοιπόν τη γυναικα π'
άναπας και πήγαμε στο χωρίο
σου. Εδώ σε περιμένουν πολλά έ-
πακόλουθα. Φύγε, φύγε από την
πολιτεία. Για το φιλολογικό σου
καλέντο, διαβάσε τα βιβλία του Πι-
τιγκούλκι, άθ βής πολλά από το
γράμμά σου.

«Κάποιαν δούτυχ-
μινον ύπάρειν άπό
τη Λάρισα»: Το γράμμα
σας 28 πυκνογραμμένων σελιδών,
δεν τό δέχτηκε κανείς να τό δια-
βάσει, κι' άφού τό άναθέτετε σε
μένα τελικά, τό διαβάσα. Το δια-
βάσα από περιέργεια να δώ ποιά
εινε το σημείο εκείνο που έχετε
προτίμησι στους άντρες. Δεν τό

βρήκα. Βρήκα μία άκαταστασία
σκέψων που σας τη δημιουργεί ο
φάθος, μη περάσουν τα χρόνια, και
ή βία σας ν' άποκατασταθεί, κι'
ένώ κάνετε παραχώρησης στο συ-
νέταρο, παίζετε με την άγνοια γιά
τόν άλλο. Η θείος εινε δύσκολη
γιατί μόνη σας τη δημιουργήσατε.
Όπως τό καταφέρατε όμως δεν θα
γλυτώσετε από το συνέταρο και
θα έχετε την πίκρα του άλλου. Έκ-
τός άν φαίνεται σοδερή, άπομακρύ-
νετε το συνέταρο και σταματήστε
την άλληλογραφία με τόν άλλο. Να
βρήτε έναν άνθρωπο φτωγό και
μορφωμένο, να τού προσφέρετε ό-
λα τα μέσα και πρωτοβουλία, δέ-
λα και από τους δύο. Δύσκολο. Το
βλέπω κι' ένώ γιατί τώρα πιά έ-
χετε άγκιστρωθεί επεκίνω. Κα-
ταστράφηκε και ο άδμοσμός, ά-
λύιστος χαρακτήρας σας. Σας
έξευτέλιε το αίσθημα. Άν ένα-
γράψετε σε δύο χειρόγραφα θα
μπορήτε να πτήτε όσα είπατε στα
28 που γράφατε.

«Μινον δούτυχ-
μινον ύπάρειν άπό
τη Λάρισα»: Το γράμμα
σας 28 πυκνογραμμένων σελιδών,
δεν τό δέχτηκε κανείς να τό δια-
βάσει, κι' άφού τό άναθέτετε σε
μένα τελικά, τό διαβάσα. Το δια-
βάσα από περιέργεια να δώ ποιά
εινε το σημείο εκείνο που έχετε
προτίμησι στους άντρες. Δεν τό

βρήκα. Βρήκα μία άκαταστασία
σκέψων που σας τη δημιουργεί ο
φάθος, μη περάσουν τα χρόνια, και
ή βία σας ν' άποκατασταθεί, κι'
ένώ κάνετε παραχώρησης στο συ-
νέταρο, παίζετε με την άγνοια γιά
τόν άλλο. Η θείος εινε δύσκολη
γιατί μόνη σας τη δημιουργήσατε.
Όπως τό καταφέρατε όμως δεν θα
γλυτώσετε από το συνέταρο και
θα έχετε την πίκρα του άλλου. Έκ-
τός άν φαίνεται σοδερή, άπομακρύ-
νετε το συνέταρο και σταματήστε
την άλληλογραφία με τόν άλλο. Να
βρήτε έναν άνθρωπο φτωγό και
μορφωμένο, να τού προσφέρετε ό-
λα τα μέσα και πρωτοβουλία, δέ-
λα και από τους δύο. Δύσκολο. Το
βλέπω κι' ένώ γιατί τώρα πιά έ-
χετε άγκιστρωθεί επεκίνω. Κα-
ταστράφηκε και ο άδμοσμός, ά-
λύιστος χαρακτήρας σας. Σας
έξευτέλιε το αίσθημα. Άν ένα-
γράψετε σε δύο χειρόγραφα θα
μπορήτε να πτήτε όσα είπατε στα
28 που γράφατε.

«Εγώ διαμάντι πα-
ρασύρεται»: Ν. Χ. — Ά η ν-
τα Ντάρνελ»: Δεν φάνηκε

τιμός άπέναντί σας. Τώρα, βλε-
πει πώς κατάνησε και μετανοεί,
άλλά εινε άργά. Δεν πρέπει να
κοιναίνετε με τόσο κόσμο και 3)
και σπουδαιότερο ότι περιέ-
αχάριστες ώρες διαβάδω, κι' έ-
τσι παραμείνετε το κάπνισμα, περ-
όλο που είστε μαριωδής καπνιστής.
Όσον γιά το ζήτημα σας, σας
συμβουλεύω να μη βιασθήτε, α-
φού έξ άλλου πρόκειται γιά προ-
ξενό, κι' όταν άπολυθείτε με τό
καλό τότε φροντίστε να τακτο-
ποιηθεί η αυτην την τελευταία ή
με άλλη. Πάντως με την πρώτη ού-
τε λόγος να γίνεται. Σας περι-
φώνησε. Λοιπόν, δεν πρέπει να
πληρώσετε έσείς τα οπισμένα.

«ΣΚ + ΣΜ — 20789»: Σας
συμβουλεύω να τό ξεχάσετε «Ο
σαφεράκι» γιατί θα σας κάνει τη
ζωή πολύ δυστυχισμένη.

«Α. Π. Αεροπόρον»: Κι-
μην. Η μεγάλη δυσκολία βρισκε-
ται στο ζήτημα της άρνησε των
γονέων. Αυτοί θα την έπηρεάζουν
προπάντων τώρα που βρίσκεται
μακριά σας. Επομένως άδικα
στενοχωρείστε. Μην έπιμένετε.
«200 μιλ. Κενό»: Α. Α.
Τ. Ι.: Το γράμμα σας κακογραμ-
μένο και άκαταλόγητο. Δεν κατάρ-
θωσα να καταλάβω τί ακριβώς
ζητάτε. Γράψτε μου 10-20 γραμ-
μές καθαρογραμμένες.

«Α κ ρ ο θ α λ α σ σ ι α Ε.
Κ.»: Γιατί να φοβάστε μικροπιά-
μα; Δεν μπορεί, δηλαδή, να είστε
σοδερή και να πάτε να όητε τί
σας θέλει. Τι σκεπτι έγει άν εινε
πλούσιος: Άν ο σκοπός του εινε
λερός να δεχθήτε γιά να άποκατα-
σταθεί και να εύχρηστε.

«Σ. Ι. Μ. Ε. Σ.»: Έχουν δι-
κιο οι γονείς της να σας λένε,
πως πρώτα πρέπει να μεγαλώσετε
και να δημιουργήσετε γιά να φτι-
άσετε οικόγενεια. Είσις 15 χρονών,
έκείνη 14, δεν τό καταλαβαίνετε
πως γάμος σε τέτοια ηλικία δεν
γίνεται; Κάντε, λοιπόν, ύπομονη,
δείξτε και σεις ότι είστε Ικανός
κάτι να κάνετε και τότε θα έκτι-
μήσουν οι γονείς της την προσπα-
θεία σας.

«Ν α β ο υ χ ο δ ο ν ό σ ο ρ»
Σ.: Το κορίτσι εινε πολύ μυαλο-
μένο και αυτό πρέπει να σας κά-
νι ιδιαίτερη ευχαριστηση. Τελειώ-
στε, λοιπόν, το νευτικό σας και να
είστε βέβαιος ότι θα την έναναρη-
τε να σας περιμένει. Πάντως μη
χάνετε την έπαφή με το σπύτι της
και προπάντων να είστε πολύ πε-
ριποιητικός και ευγενικός στη μη-
τέρα της.

«Π ρ ο σ κ ο π ά κ ι τ ο υ Λε-
ου Π υ ρ ρ ο υ ο ν»: Άν πραγ-
ματικά άναπατέ αυτη την κοπέ-
λα και σκέπτεστε να την κάνετε
μία μέρα σύντροφο της ζωής σας,
πρέπει, όπωδότητε, σεις ο ίδιος,
να μη σκέπτεστε άπολαύσεις, ό-
πως γράφετε, γιατί τότε εινε σαν
να μη τή σεβάστε και την έξευτε-
ρίζετε. Σεις ο ίδιος θα την αγα-
θήτε και θα την εγκαταλείψετε έ-
πειτα από την πρώτη έκπληρωσι
των πόθων σας. Το μόνο, λοιπόν,
που σας συμβουλεύω εινε να προ-
τοιμάσετε μάλλον το έδαφος γιά
ένά γάμο, που θα σας δώσι μ'
αυτό τον τρόπο την πραγματική
εύτυχία.

Α. Μ. Α. Σ.: Θεσσαλονίκη:
Άπορώ πώς άφού καταλάβατε ότι
το κορίτσι αυτό εινε από ήθικό,
χριστιανικό σπύτι, και ή ίδια φοί-
τά σε κατηχητικό σχολείο, γιατί
δεν σεβάσθήκατε μία και την αγα-
πήσατε τις άρχές της και την αγα-
σούσατε σε ραντεβού και άλλες
έκδηλώσεις. Με τόν τρόπο σας
την καταστήσατε δυστυχισμένη και
δεν θα έπρεπε να την έκθέσετε πε-
ρισσότερο; Ούτε με φίλες ούτε με
υπηρέτριες. Το μόνον καθήκον σας
εινε να πάτε σπύτι της, να ζητή-
σατε συγγνώμη από τη μητέρα της
γιά τους τρόπους σας και να ό-
ποχεθήτε — άν την άναπατέ —
ότι μόλις τελειώσετε τις σπουδές
σας θα την πάρετε γυναικα σας,
άν βέβαια σας την δώσουν. Έτσι
θα έκτιμήσουν τόν τιμω χαρακτή-
ρα σας και θ' αλλάξουν τα πράγ-
ματα.

«Η λ γ ω μ ε ν η ν ψ υ χ η ν
φ. Μ.»: Ούτε καλή καρδιά, ούτε
έκτιμησι εινε γιά σας όπως γρά-
ψετε. Άλλ' ούτε καλή άναψη. Η
σπίσις που έπέδειξε ότι δεν εινε
τίποτ' άπ' αυτό. Έτσι κατεστρέψε
την ησυχία σας, την έκτιμησι και

τιμός άπέναντί σας. Τώρα, βλε-
πει πώς κατάνησε και μετανοεί,
άλλά εινε άργά. Δεν πρέπει να
κοιναίνετε με τόσο κόσμο και 3)
και σπουδαιότερο ότι περιέ-
αχάριστες ώρες διαβάδω, κι' έ-
τσι παραμείνετε το κάπνισμα, περ-
όλο που είστε μαριωδής καπνιστής.
Όσον γιά το ζήτημα σας, σας
συμβουλεύω να μη βιασθήτε, α-
φού έξ άλλου πρόκειται γιά προ-
ξενό, κι' όταν άπολυθείτε με τό
καλό τότε φροντίστε να τακτο-
ποιηθεί η αυτην την τελευταία ή
με άλλη. Πάντως με την πρώτη ού-
τε λόγος να γίνεται. Σας περι-
φώνησε. Λοιπόν, δεν πρέπει να
πληρώσετε έσείς τα οπισμένα.

«ΣΚ + ΣΜ — 20789»: Σας
συμβουλεύω να τό ξεχάσετε «Ο
σαφεράκι» γιατί θα σας κάνει τη
ζωή πολύ δυστυχισμένη.

«Α. Π. Αεροπόρον»: Κι-
μην. Η μεγάλη δυσκολία βρισκε-
ται στο ζήτημα της άρνησε των
γονέων. Αυτοί θα την έπηρεάζουν
προπάντων τώρα που βρίσκεται
μακριά σας. Επομένως άδικα
στενοχωρείστε. Μην έπιμένετε.
«200 μιλ. Κενό»: Α. Α.
Τ. Ι.: Το γράμμα σας κακογραμ-
μένο και άκαταλόγητο. Δεν κατάρ-
θωσα να καταλάβω τί ακριβώς
ζητάτε. Γράψτε μου 10-20 γραμ-
μές καθαρογραμμένες.

τιμός άπέναντί σας. Τώρα, βλε-
πει πώς κατάνησε και μετανοεί,
άλλά εινε άργά. Δεν πρέπει να
κοιναίνετε με τόσο κόσμο και 3)
και σπουδαιότερο ότι περιέ-
αχάριστες ώρες διαβάδω, κι' έ-
τσι παραμείνετε το κάπνισμα, περ-
όλο που είστε μαριωδής καπνιστής.
Όσον γιά το ζήτημα σας, σας
συμβουλεύω να μη βιασθήτε, α-
φού έξ άλλου πρόκειται γιά προ-
ξενό, κι' όταν άπολυθείτε με τό
καλό τότε φροντίστε να τακτο-
ποιηθεί η αυτην την τελευταία ή
με άλλη. Πάντως με την πρώτη ού-
τε λόγος να γίνεται. Σας περι-
φώνησε. Λοιπόν, δεν πρέπει να
πληρώσετε έσείς τα οπισμένα.

«ΣΚ + ΣΜ — 20789»: Σας
συμβουλεύω να τό ξεχάσετε «Ο
σαφεράκι» γιατί θα σας κάνει τη
ζωή πολύ δυστυχισμένη.

«Α. Π. Αεροπόρον»: Κι-
μην. Η μεγάλη δυσκολία βρισκε-
ται στο ζήτημα της άρνησε των
γονέων. Αυτοί θα την έπηρεάζουν
προπάντων τώρα που βρίσκεται
μακριά σας. Επομένως άδικα
στενοχωρείστε. Μην έπιμένετε.
«200 μιλ. Κενό»: Α. Α.
Τ. Ι.: Το γράμμα σας κακογραμ-
μένο και άκαταλόγητο. Δεν κατάρ-
θωσα να καταλάβω τί ακριβώς
ζητάτε. Γράψτε μου 10-20 γραμ-
μές καθαρογραμμένες.

«Α κ ρ ο θ α λ α σ σ ι α Ε.
Κ.»: Γιατί να φοβάστε μικροπιά-
μα; Δεν μπορεί, δηλαδή, να είστε
σοδερή και να πάτε να όητε τί
σας θέλει. Τι σκεπτι έγει άν εινε
πλούσιος: Άν ο σκοπός του εινε
λερός να δεχθήτε γιά να άποκατα-
σταθεί και να εύχρηστε.

«Σ. Ι. Μ. Ε. Σ.»: Έχουν δι-
κιο οι γονείς της να σας λένε,
πως πρώτα πρέπει να μεγαλώσετε
και να δημιουργήσετε γιά να φτι-
άσετε οικόγενεια. Είσις 15 χρονών,
έκείνη 14, δεν τό καταλαβαίνετε
πως γάμος σε τέτοια ηλικία δεν
γίνεται; Κάντε, λοιπόν, ύπομονη,
δείξτε και σεις ότι είστε Ικανός
κάτι να κάνετε και τότε θα έκτι-
μήσουν οι γονείς της την προσπα-
θεία σας.

«Ν α β ο υ χ ο δ ο ν ό σ ο ρ»
Σ.: Το κορίτσι εινε πολύ μυαλο-
μένο και αυτό πρέπει να σας κά-
νι ιδιαίτερη ευχαριστηση. Τελειώ-
στε, λοιπόν, το νευτικό σας και να
είστε βέβαιος ότι θα την έναναρη-
τε να σας περιμένει. Πάντως μη
χάνετε την έπαφή με το σπύτι της
και προπάντων να είστε πολύ πε-
ριποιητικός και ευγενικός στη μη-
τέρα της.

«Π ρ ο σ κ ο π ά κ ι τ ο υ Λε-
ου Π υ ρ ρ ο υ ο ν»: Άν πραγ-
ματικά άναπατέ αυτη την κοπέ-
λα και σκέπτεστε να την κάνετε
μία μέρα σύντροφο της ζωής σας,
πρέπει, όπωδότητε, σεις ο ίδιος,
να μη σκέπτεστε άπολαύσεις, ό-
πως γράφετε, γιατί τότε εινε σαν
να μη τή σεβάστε και την έξευτε-
ρίζετε. Σεις ο ίδιος θα την αγα-
θήτε και θα την εγκαταλείψετε έ-
πειτα από την πρώτη έκπληρωσι
των πόθων σας. Το μόνο, λοιπόν,
που σας συμβουλεύω εινε να προ-
τοιμάσετε μάλλον το έδαφος γιά
ένά γάμο, που θα σας δώσι μ'
αυτό τον τρόπο την πραγματική
εύτυχία.

Α. Μ. Α. Σ.: Θεσσαλονίκη:
Άπορώ πώς άφού καταλάβατε ότι
το κορίτσι αυτό εινε από ήθικό,
χριστιανικό σπύτι, και ή ίδια φοί-
τά σε κατηχητικό σχολείο, γιατί
δεν σεβάσθήκατε μία και την αγα-
πήσατε τις άρχές της και την αγα-
σούσατε σε ραντεβού και άλλες
έκδηλώσεις. Με τόν τρόπο σας
την καταστήσατε δυστυχισμένη και
δεν θα έπρεπε να την έκθέσετε πε-
ρισσότερο; Ούτε με φίλες ούτε με
υπηρέτριες. Το μόνον καθήκον σας
εινε να πάτε σπύτι της, να ζητή-
σατε συγγνώμη από τη μητέρα της
γιά τους τρόπους σας και να ό-
ποχεθήτε — άν την άναπατέ —
ότι μόλις τελειώσετε τις σπουδές
σας θα την πάρετε γυναικα σας,
άν βέβαια σας την δώσουν. Έτσι
θα έκτιμήσουν τόν τιμω χαρακτή-
ρα σας και θ' αλλάξουν τα πράγ-
ματα.

«Η λ γ ω μ ε ν η ν ψ υ χ η ν
φ. Μ.»: Ούτε καλή καρδιά, ούτε
έκτιμησι εινε γιά σας όπως γρά-
ψετε. Άλλ' ούτε καλή άναψη. Η
σπίσις που έπέδειξε ότι δεν εινε
τίποτ' άπ' αυτό. Έτσι κατεστρέψε
την ησυχία σας, την έκτιμησι και

τιμός άπέναντί σας. Τώρα, βλε-
πει πώς κατάνησε και μετανοεί,
άλλά εινε άργά. Δεν πρέπει να
κοιναίνετε με τόσο κόσμο και 3)
και σπουδαιότερο ότι περιέ-
αχάριστες ώρες διαβάδω, κι' έ-
τσι παραμείνετε το κάπνισμα, περ-
όλο που είστε μαριωδής καπνιστής.
Όσον γιά το ζήτημα σας, σας
συμβουλεύω να μη βιασθήτε, α-
φού έξ άλλου πρόκειται γιά προ-
ξενό, κι' όταν άπολυθείτε με τό
καλό τότε φροντίστε να τακτο-
ποιηθεί η αυτην την τελευταία ή
με άλλη. Πάντως με την πρώτη ού-
τε λόγος να γίνεται. Σας περι-
φώνησε. Λοιπόν, δεν πρέπει να
πληρώσετε έσείς τα οπισμένα.

«ΣΚ + ΣΜ — 20789»: Σας
συμβουλεύω να τό ξεχάσετε «Ο
σαφεράκι» γιατί θα σας κάνει τη
ζωή πολύ δυστυχισμένη.

«Α. Π. Αεροπόρον»: Κι-
μην. Η μεγάλη δυσκολία βρισκε-
ται στο ζήτημα της άρνησε των
γονέων. Αυτοί θα την έπηρεάζουν
προπάντων τώρα που βρίσκεται
μακριά σας. Επομένως άδικα
στενοχωρείστε. Μην έπιμένετε.
«200 μιλ. Κενό»: Α. Α.
Τ. Ι.: Το γράμμα σας κακογραμ-
μένο και άκαταλόγητο. Δεν κατάρ-
θωσα να καταλάβω τί ακριβώς
ζητάτε. Γράψτε μου 10-20 γραμ-
μές καθαρογραμμένες.

την έμπιστοσύνη των δικών σας ά-
πέναντί σας. Νομίζω ότι δεν θα
έπρεπε ούτε να τόν λυπάστε, ούτε
να έπιμένετε έπειτα από τό κακό
πρώ σας έκανε, αλλά να τόν περι-
φρονήσετε γιά ν' άποδείξετε σε ό-
λους ότι πράγματι είστε ένα τιμίο
και ήθικό κορίτσι. Θα υποφέρετε
λιγάκι αλλά θα κερδίσετε. Θα τό
καταλάβει κι' αυτός τότε, και ί-
σως μετανοήσει πικρά και φανή
περισσότερο άντρας!

«Μ ύ ρ ν α»: Σας γράφω ίδι-
αίτερας.

«Ο ν ε ι ρ ο π λ ά ν ο»: Κακό
δεν εινε το φιλέ, ωστόσο έκθέτει
ένα κορίτσι και στα μάτια ακόμα
έκείνου που τό δίνει. Γι' αυτό κα-
λά κάνει που δεν συνεχίσατε. Ό-
σον γιά την έπιθυμία του νάρθη
σπύτι σας, να μη τόν έμπιστεύετε
περισσότερο. Να τόν καταπολύ-
σατε όμως προσηγομένως τί ακριβώς
ζητούν οι δικοί σας γιά να τούς
τα πη. Έτσι σας εύχομαι καλά
στεφάνη.

«Α ν η ν Κ α λ α μ α τ ι α -
ν ο π ο υ λ α ν Σ. Τ. Σ.»: Θα
σας καλώω, μικρούλα μου, που
παραφέρεστε, σεις ένα τόσο ήθικό
και καλό κορίτσι. Γνωρίζατε έναν
άγνωστο, που δεν έξερετε πούζε
κρατεί ή σκούφια του και ά-
κούμε 9 ήμερες γνωριμίας γιά να
χάσετε την ησυχία σας και να
υψώσετε με μία μονοκοινοβία όλες
τις ήθικές σας άρχές. Ποιά ήταν
τό αποτέλεσμα; Να φύγει και να
σας λησμονήσει ή μάλλον να σας
δεορήσει ένα περσικό ύπερσοδό
μέσα στα τόσα άλλα. Όχι, δεν
είνε σωστό. Συνέβαλε, λοιπόν,
ελαφιστοτάτα στη καθιέρωσή του
σπύτιού σας, και μη θεωρήτε γιά
άναπη κάποιον νεανικό, άκαταλόγη-
το ένθουσιασμό.

«Μ α ρ θ α ν Λ ε υ κ ή ν»: Δέν
πρέπει να είστε άπόλυτοι στους
χαρακτηρισμούς σας. Υπάρχουν
πολλά παιδιά από δώα νομίζετε
που υπερτερούν σε τιμιότητα τους
άλλους. Άφού άναπισσατε, συνε-
χίστε τουλάχιστον μία άλληλογρα-
φία και σε μερικούς μήνες που θ'
άποκατασταθούν οι σχέσεις ύπαρ-
χεί έλικας νάρθη έδώ και να σας
πάρη. Κάνετε, λοιπόν, ύπομονη και
μην κατηγορήτε το σούλο.

«Μ α ρ θ α μ ε ν ο π α λ λ η-
κ α ρ ι ο». Μέγαρα: Γράψτε μου και
εύχαριστας άμέσως θα σας άπαν-
τήσω.

«Ν τ ι ά ν α Ν τ ά ρ μ π ι ν»
Ν. Ο.: Πολύ σωστό, όταν μία κο-
πέλλα γάση την έκτιμησι και την
άξιοποιεί, τότε δυσκολεύεται
να παντρευτεί και ν' άποκτήσει
ένά σόδαρο και τιμίο σύντροφο
στη ζωή της. Αυτόν που γνωρίζα-
τε δεν σεβάτε καθόλου την άξιο-
πρέπεια σας και προσπαθεί να έκ-
μεταλλευθεί την άδυναμία σας γιά
να σας έξευτελίσει. Φύγετε λοιπόν
το ταχύτερο από κοντά του.

Π ο ν ε μ ε ν η ν κ α ρ δ ι ά ν
Δ.: Να συνεχίσετε να τού γράφε-
τε και να τόν άναπατέ.

Κ α τ ά δ ι κ ο ν ύ π ρ. 1.:
Έπιμένετε και με τόν καιρό θα
σας προσφέρει την εύτυχία της ά-
γάπης της.

Κ α τ ά δ ι κ ο ν ύ π ρ. 2.:
Να τή ζητήσετε ευγενικά συγγνώ-
μη γιά τό ύφος της έπιστολής σας
κι' έτσι θα βρήτε και άφορησι να
σας πη το γαί.

Τ ο λ γ ω ν ο ν Λ ά κ η ν
508 Τ. Π.: Παρ' όλη την καλή μου
βέλησι να διαβάσω τό γράμμα σας
δεν τό κατώρθωσα. Το μολύδι εινε
έξωριασσε τόσο πολύ που δε δια-
βαζόταν τίποτα. Γράψτε μου με
μελάνη ή με μαύρο μολύδι σε πιο
γιγνρσίστε το σκοπό του.

«Σ ά ν δ ρ ο κ α λ ο ι φ ι-
λ ο υ»: Η σταθερότης και ή τιμι-
ότητα σας έσώσε την κατάσταση.
Τόν έκανε να ταπεινωθεί και να ό-
μολογήσει περίπου γιάτί έπέδωκε
τη γυναιμία σας. Επομένως, έ-
σεις δεν πρέπει να έπιμένετε, άφού
γνωρίζατε το σκοπό του.

τιμός άπέναντί σας. Τώρα, βλε-
πει πώς κατάνησε και μετανοεί,
άλλά εινε άργά. Δεν πρέπει να
κοιναίνετε με τόσο κόσμο και 3)
και σπουδαιότερο ότι περιέ-
αχάριστες ώρες διαβάδω, κι' έ-
τσι παραμείνετε το κάπνισμα, περ-
όλο που είστε μαριωδής καπνιστής.
Όσον γιά το ζήτημα σας, σας
συμβουλεύω να μη βιασθήτε, α-
φού έξ άλλου πρόκειται γιά προ-
ξενό, κι' όταν άπολυθείτε με τό
καλό τότε φροντίστε να τακτο-
ποιηθεί η αυτην την τελευταία ή
με άλλη. Πάντως με την πρώτη ού-
τε λόγος να γίνεται. Σας περι-
φώνησε. Λοιπόν, δεν πρέπει να
πληρώσετε έσείς τα οπισμένα.

«ΣΚ + ΣΜ — 20789»: Σας
συμβουλεύω να τό ξεχάσετε «Ο
σαφεράκι» γιατί θα σας κάνει τη
ζωή πολύ δυστυχισμένη.

«Α. Π. Αεροπόρον»: Κι-
μην. Η μεγάλη δυσκολία βρισκε-
ται στο ζήτημα της άρνησε των
γονέων. Αυτοί θα την έπηρεάζουν
προπάντων τώρα που βρίσκεται
μακριά σας. Επομένως άδικα
στενοχωρείστε. Μην έπιμένετε.
«200 μιλ. Κενό»: Α. Α.
Τ. Ι.: Το γράμμα σας κακογραμ-
μένο και άκαταλόγητο. Δεν κατάρ-
θωσα να καταλάβω τί ακριβώς
ζητάτε. Γράψτε μου 10-20 γραμ-
μές καθαρογραμμένες.

«Α κ ρ ο θ α λ α σ σ ι α Ε.
Κ.»: Γιατί να φοβάστε μικροπιά-
μα; Δεν μπορεί, δηλαδή, να είστε
σοδερή και να πάτε να όητε τί
σας θέλει. Τι σκεπτι έγει άν εινε
πλούσιος: Άν ο σκοπός του εινε
λερός να δεχθήτε γιά να άποκατα-
σταθεί και να εύχρηστε.

«Σ. Ι. Μ. Ε. Σ.»: Έχουν δι-
κιο οι γονείς της να σας λένε,
πως πρώτα πρέπει να μεγαλώσετε
και να δημιουργήσετε γιά να φτι-
άσετε οικόγενεια. Είσις 15 χρονών,
έκείνη 14, δεν τό καταλαβαίνετε
πως γάμος σε τέτοια ηλικία δεν
γίνεται; Κάντε, λοιπόν, ύπομονη,
δείξτε και σεις ότι είστε Ικανός
κάτι να κάνετε και τότε θα έκτι-
μήσουν οι γονείς της την προσπα-
θεία σας.

«Ν α β ο υ χ ο δ ο ν ό σ ο ρ»
Σ.: Το κορίτσι εινε πολύ μυαλο-
μένο και αυτό πρέπει να σας κά-
νι ιδιαίτερη ευχαριστηση. Τελειώ-
στε, λοιπόν, το νευτικό σας και να
είστε βέβαιος ότι θα την έναναρη-
τε να σας περιμένει. Πάντως μη
χάνετε την έπαφή με το σπύτι της
και προπάντων να είστε πολύ πε-
ριποιητικός και ευγενικός στη μη-
τέρα της.

«Π ρ ο σ κ ο π ά κ ι τ ο υ Λε-
ου Π υ ρ ρ ο υ ο ν»: Άν πραγ-
ματικά άναπατέ αυτη την κοπέ-
λα και σκέπτεστε να την κάνετε
μία μέρα σύντροφο της ζωής σας,
πρέπει, όπωδότητε, σεις ο ίδιος,
να μη σκέπτεστε άπολαύσεις, ό-
πως γράφετε, γιατί τότε εινε σαν
να μη τή σεβάστε και την έξευτε-
ρίζετε. Σεις ο ίδιος θα την αγα-
θήτε και θα την εγκαταλείψετε έ-
πειτα από την πρώτη έκπληρωσι
των πόθων σας. Το μόνο, λοιπόν,
που σας συμβουλεύω εινε να προ-
τοιμάσετε μάλλον το έδαφος γιά
ένά γάμο, που θα σας δώσι μ'
αυτό τον τρόπο την πραγματική
εύτυχία.

Α. Μ. Α. Σ.: Θεσσαλονίκη:
Άπορώ πώς άφού καταλάβατε ότι
το κορίτσι αυτό εινε από ήθικό,
χριστιανικό σπύτι, και ή ίδια φοί-
τά σε κατηχητικό σχολείο, γιατί
δεν σεβάσθήκατε μία και την αγα-
πήσατε τις άρχές της και την αγα-
σούσατε σε ραντεβού και άλλες
έκδηλώσεις. Με τόν τρόπο σας
την καταστήσατε δυστυχισμένη και
δεν θα έπρεπε να την έκθέσετε πε-
ρισσότερο; Ούτε με φίλες ούτε με
υπηρέτριες. Το μόνον καθήκον σας
εινε να πάτε σπύτι της, να ζητή-
σατε συγγνώμη από τη μητέρα της
γιά τους τρόπους σας και να ό-
ποχεθήτε — άν την άναπατέ —
ότι μόλις τελειώσετε τις σπουδές
σας θα την πάρετε γυναικα σας,
άν βέβαια σας την δώσουν. Έτσι
θα έκτιμήσουν τόν τιμω χαρακτή-
ρα σας και θ' αλλάξουν τα πράγ-
ματα.

«Η λ γ ω μ ε ν η ν ψ υ χ η ν
φ. Μ.»: Ούτε καλή καρδιά, ούτε
έκτιμησι εινε

Μικρά μυστικά για τους σωφέρ

Πρακτικές συμβουλές ενός ειδικού

Το να οδηγεί κανείς αυτοκίνητο, είτε επαγγελματικά είτε ερασιτεχνικά, είναι μία τέχνη σαν τούτες άλλες, με τους κανόνες της και με τις δυσκολίες της. Δεν μπορεί να θεωρηθεί σωφέρ εκείνος που ξέρει απλώς να διευθύνει το τιμόνι και ν' αλλάζει ταχύτητες. Πρέπει να ξέρει ακόμη και πολλά άλλα πράγματα.

Να μερικές συμβουλές που δίνει ένας ειδικός στους ενδιαφερόμενους να τελειοποιηθούν στο σωφάρισμά:

1) Όταν ταξιδεύετε με το αυτοκίνητο, μετράτε κάθε 100 χιλιόμετρα την πίεση του αέρα στα λάστιχα, για να την αυξήσετε αν τυχόν έχη ελαττώση. Αυτό που σας φαίνεται ένα φρόνιμο προληπτικό μέτρο, ιδίως για τις μεγάλες ταχύτητες και στις ζεστές καλοκαιρινές ημέρες, είναι στην πραγματικότητα μάλλον επιβλαβές.

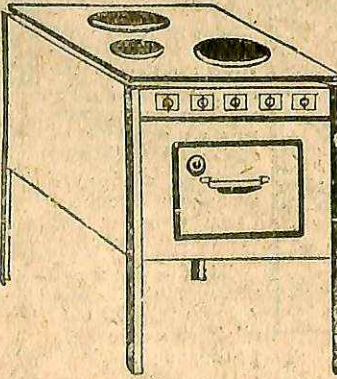
Όταν τα εργοστάσια αυτοκινήτων υποδεικνύουν στις οδηγίες τους πόσο πρέπει να φυσώνεται το κάθε τροχός, έχουν υπ' όψιν τους και τις μικρές μεταβολές που θα υποστεί αυτή η πίεση στο διάστημα της ημέρας. Κανονικά λοιπόν, αρκεί να εξελεγχεται η πίεση μία φορά τη βδομάδα — εκτός αν «χάνουν» οι βαλβίδες ή αν υπάρχει κάποια μικρή τρύπα στη σασμπρέλα. Κατά τη διάρκεια ενός μακρινού ταξιδιού, είναι αρκετό να μετράτε την πίεση κάθε πρωί, πριν ξεκινήσετε, κι' ενώ τα λάστιχα είναι ακόμη κρύα.

Αν όμως την αυξάνετε από λίγο κάθε τόσο, στο διάστημα του ταξιδιού, μπορεί να πάθουν ζημία τα λάστιχα όταν κρυσώσουν.

2) Αφίνατε τη ρεζέρβα σας βιωματική διαρκώς στη θέση της, όσο δεν τη χρησιμοποιείτε. Μπορεί να νοιώθετε έτσι ένα συναίσθημα ασφάλειας, βλέποντας ένα καινούργιο λάστιχο, έτοιμο διαρκώς για κάθε ενδεχόμενο. Πρέπει όμως να ξέρετε ότι, όπως ο άνθρωπος, έτσι και το λάστιχο, χρειάζεται «γυμναστική» για να διατηρή την υγεία του. Η συνεχής αδράνεια το καταστρέφει σιγά-σιγά. Οι ειδικοί συνιστούν ν' αλλάζει ο σωφέρ τα λάστιχα, κάθε 5.000 χιλιόμετρα, έτσι ώστε το καθένα τους να περνά διαδοχικά απ' όλους τους τροχούς του αυτοκινήτου. Σε κάθε τροχό, το λάστιχο φθείρεται κατά διαφορετικό τρόπο. Όταν λοιπόν κάθε λάστιχο τοποθετείται διαδοχικά σ' όλους τους τροχούς, η φθορά είναι σε όλα ομοιόμορφη.

3) Όταν αναγκάσετε να σταματήσετε ξαφνικά σ' ένα απότομο κατήφορο, ντεμπραγιάρετε ελαφρά, για να μη ντεπαράρτη το αυτοκίνητο. Είναι μία μεθοδός που μεταχειρίζονται πολλοί επαγγελματίες σωφέρ, ώστε να σταματήσουν εύκολα και γρήγορα το αυτοκίνητο και συγχρόνως να είναι έτοιμο για να ξεκινήσει αμέσως. Πατούν δηλαδή ελαφρά το ντεμπραγιάζ, κι' αφήνουν το γκαζί, τόσο ώστε να διατηρηθεί μία ισορροπία. Όταν λειψή το εμπόδιο, αφήνουν τελείως το ντεμπραγιάζ, και το αυτοκίνητο κυλάει στον κατήφορο, με τη μηχανή αναμμένη, αλλά με μικρή ταχύτητα (πρώτη ή δεύτερη). Το άσχημο όμως είναι ότι, με το σύστημα αυτό, φθείρονται πολύ γρήγορα οι δίσκοι του άμπραγιάζ. Προτιμάτε λοιπόν τον κλασικό τρόπο: φρενάρισμα και συγχρόνως πάτημα του ντεμπραγιάζ.

4) Παρακολουθείτε την πίεση του λαδιού, που δείχνει ο αντίστοιχος δείκτης στο ταμπλό σας. Η πίεση αυτή μπορεί να συνηθιστεί με την πίεση του αέματος στον άνθρωπο. Παράγει δηλαδή πολύτιμες πληροφορίες για την «υγεία» του μοτέρ. Αν π. χ. είναι μεγάλη, αμέσως μετά το ξεκίνημα του μοτέρ, ιδίως δε το χειμώνα, σημαίνει συνήθως ότι το λαδί έχει πηξει απ' το κρύο κι' ότι πρέπει να περιμένετε να κυκλοφορήσει καλά προτού αυξήσετε την ταχύτητα του μοτέρ. Αν εξακολουθεί να

**ΦΘΗΝΕΣ
ΗΛΕΚΤΡΙΚΕΣ
ΚΟΥΖΙΝΕΣ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΕΣ
ΣΤΟ
ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ
ΥΠΟΓΕΙΟ
ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 23**

μένη μεγάλη ακόμη κι' αφού ζεσταθεί η μηχανή, αυτό σημαίνει ότι είναι πολύ παχύ το λαδί ή βουλωμένος κάποιος σωλήνας απ' όπου περνάει.

Αντίθετως, η πίεση του λαδιού είναι πολύ μικρή, ή αν δεν υπάρχει διάλυο πίεσης, το μοτέρ έχει κάποια βλάβη που χρειάζεται αμέσως επίσκεψη.

5) Τι κάνετε όταν βράση το ψυγείο σας; Σπενδείτε να ρίξετε μέσα αρκετό κρύο νερό. Το αποτέλεσμα θάναι, πολλές φορές, να ραγίση ο κύλινδρος ή οποσδήποτε να πάθει σοβαρή ζημία. Αφίστε λοιπόν πρώτα το μοτέρ να κρυσώσει λίγο, και μη το σβύνετε εντελώς σ' όλο το διάστημα που αναμένετε το νερό του ψυγείου.

6) Ξεξάγετε ποτέ τα μπουζί; Το πιθανότερο είναι ότι αδιαφορείτε γι' αυτά, ως ότου παρουσιασθεί κάποια ανωμαλία της λειτουργίας του μοτέρ. Κι' όμως με τα ελαττωματικά μπουζί πηγαίνουν χαμένα τα 10% της βενζίνης, ελαττώνεται η δύναμη της μηχανής και προκαλούνται απότομα ξεκινήματα. Κάθε 8.000 χιλιόμετρα, πρέπει να γίνονται «έλεγχος» των μπουζί, έτσι κι' αν δεν παρουσιάζουν καμμία ανωμαλία.

7) Μαθαίνετε τη μηχανή σας, αμέσως μόλις την αναφέρετε. Αυτό είναι καταστροφικό για τα πιστόνια, τα ελατήρια και τους κυλίνδρους ιδίως το χειμώνα.

8) «Επείτα από ένα απότομο ανήφορο, που έκαμε να ζεσταθεί πολύ το μοτέρ σας, το σβύνετε αμέσως για να «ξεκουραστή». Αυτό είναι λάθος. Για διαφόρους τεχνικούς λόγους, είναι προτιμώτερο να το αφήσετε να λειτουργήσει επί λίγα λεπτά ακόμη.

Με τη δύναμη της
αυτοπεποίθησης

Ο διεθνώς γνωστός γιατρος σερ Μπόρτερ Πόρτερ νοσήλευε κάποτε μία κοπέλα, άρρωστη βαρύν από φυματίωση. Η νέα αυτή διαβάσε με ζωηρότητα ενδιαφέρον ένα μυθιστόρημα που δημοσιεύονταν σε επιφυλλίδα σε μία εφημερίδα και που η ήρωίς του έπαυσε επίσης από φυματίωση. Ο συγγραφέας την παρουσίασε με χειροτερεύη λίγο-λίγο, ν' αδυνατίσει, να βαδίσει προς το θάνατο. Το ίδιο λοιπόν γινόταν συγχρόνως και με την πραγματική άρρωστη.

Τέλος, ο σερ Πόρτερ έγραψε στο συγγραφέα και τον έρωσε αν έπρεπε να τον πεθάνη ή ήρωίς του έργου του. Εκείνος απάντησε καταφατικά. Τότε ο γιατρός του ζήτησε επιτακτικά... να την γιάτρεψι!

Πραγματικά, ο συγγραφέας άλλαξε το τέλος του μυθιστορήματος, όπως του είχε υποδείξει ο γιατρός. Η άληθινή άρρωστη διάβασε τη σωτηρία της πανταστική. Και με τη δύναμη της αυτοπεποίθησης, έγινε κι' αυτή καλά, ενώ είχε φτάσει πια στα πρόθυρα του θανάτου!

ΤΟ «ΚΟΥΤΙ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ»

Το αεροπλάνο που δεν γκρεμίζεται ποτέ!

Τα αεροπορικά δυστυχήματα είναι σχετικά συχνά κατά τα μεταπολεμικά χρόνια, με την πύκνωση των εναερίων συγκοινωνιών. Αυτά που συμβαίνουν στην Ελλάδα, μας συγκινούν ιδιαίτερα, γιατί μας είναι γνωστό το περιβάλλον τους και τα θύματα είναι συνήθως Έλληνες. Πολύ περισσότερες όμως άλλες αεροπορικές τραγωδίες, που τυλίχονται σε ξένα μέρη, αναφέρονται με λίγες λέξεις στις εφημερίδες μας και περνούν σχεδόν άπρακτες.

Πάντως, το αεροπορικό αυτό ποσοστό των δυστυχημάτων έκαμε τους Αμερικανούς ν' αναζητήσουν καλύτερους τρόπους εκπαίδευσης των πιλότων. Το χειρότερο σ' αυτή την περίπτωση ήταν ότι οι αεροπόροι που αντιμετώπιζαν κάποτε κρίσιμες καταστάσεις και ενόμιες καταστροφές, δεν μπορούσαν συνήθως να επωφεληθούν απ' την πείρα που απέκτησαν, γιατί πληρώνουν με τη ζωή τους το μάθημα.

Δύο ειδικοί αναζητήσαν επί τρία χρόνια μία λύση αυτού του προβλήματος. Δαπάνησαν 1.000.000 δολάρια. Κι' επιτέλους βρήκαν το «ηλεκτρονικό αεροπλάνο», με το οποίο ο πιλότος εξασκείται και μαθαίνει τι πρέπει να κάνει στις διάφορες περιπτώσεις άτυχητων, χωρίς όμως να κινδυνεύει καθόλου. Γιατί...

Το «αεροπλάνο» αυτό είναι μία καπιτάνομοια με των μεγάλων στρατοσφαιρικών αεροπλάνων, εφωδιασμένη μ' όλους τους μοχλούς, τα όργανα πτήσεως κλπ. (598 εν όλω). Οι μαθητευόμενοι πιλότοι παίρνουν θέσεις εκεί μέσα και εκπαιδεύονται σ' ένα χωριστό διαμέρισμα. Ο τελευταίος έχει μπροστά του ένα σύστημα ραδιοφώνου, με το οποίο μπορεί να μεταβιβάσει στους πιλότους αεροναυτικά σήματα και διαταγές, όπως σε μία πραγματική πτήση. Επίσης έχει το λεγόμενο «κουτί του διαβόλου», δηλαδή ένα μηχανήμα όμοιο με μικρό τηλεφώνο, με το οποίο μπορεί να σχηματίσει 85 διαφόρους αριθμούς. Σε κάθε σύμβολο αντιστοιχεί μία υποθετική βλάβη του αεροπλάνου, δυστύχημα ή καιρική ανωμαλία.

Έτσι, ο εκπαιδευτής, χωρίς βεβαίως να προειδοποιήσει τους πιλότους, κάνει να εκραγή κάπου στο σκάφος μία πυρκαϊά, να σπασούν οι σωλήνες της βενζίνης, να σκεπασθούν με πάγο τα φτερά, να σφηνώσουν τα πηδάλια, να χαλάσει ο ασυρματός, ν' ανέβη ή να κατέβη απότομα το αεροπλάνο. Φυσικά, όλα αυτά δεν συμβαίνουν στην πραγματικότητα. Ωστόσο, οι πιλότοι ειδωτοποιούνται αμέσως απ' τα όργανα έλέγχου για το αντίστοιχο υποθετικό δυστύχημα, σάν νανε πραγματικό. Νοιώθουν μάλιστα κι' όλες τις σχετικές εντυπώσεις, αισθάνονται τις δονήσεις του «αεροπλάνου», ακούνε τα «φταρνίσματα» του μοτέρ και το σφύριγμα του ανέμου, κλπ.

Πρέπει τότε, χωρίς να χάσουν ούτε στιγμή, να εφαρμόσουν ό,τι επιβάλλεται ν' γίνει σε τέτοια περίπτωση για τη διάσωση του αεροπλάνου και των επιβατών. Έως την πρώτη φορά να καθυστερήσουν λίγο, τη δεύτερη όμως θα τα καταφέρουν στην εντέλεια. Κι' όταν στο μέλλον τους τύχη ένα πραγματικό δυστύχημα, δεν θα τα χάσουν, αλλά θα κάνουν ό,τι έχουν διδαχθεί ευπράκτως.

Το «ηλεκτρονικό αεροπλάνο» — ή, όπως το έχουν απονομάσει οι πιλότοι, το «αεροπλάνο που δεν γκρεμίζεται ποτέ» — μπορεί να λειτουργήσει 24 ώρες την ημέρα και να εκπαιδεύει τετραπλάσιους πιλότους σε πολύ μικρότερο χρονικό διάστημα και με δέκα φορές λιγότερη δαπάνη απ' τις συνηθισμένες μεθόδους.

Η γοητευτική στάρ που φοδότην τους... άντρες

ΕΡΕΠΟΝΤΑΣ κανείς στην όθονη την κομψή ολιούετα της «Αρλιν Ντάλ και ιδιαιτέρα τ' γοητευτικό πρόσωπό της, που το στολίζουν δυο μεγάλα και εκφραστικά μάτια σκέπτεται θέλα του πόσο γενναίως στάθηκε ο Δημιουργός απέναντί της. Όλα της τα χάρισε πλούσια και σπαστά, σε τέτοιο βαθμό ώστε μία και μόνη εμφάνισή της αρκεί για να την επιβάλει παντού και προ παντός στα κινηματογραφικά στούντιο της Καλιφόρνιας.

Η «Αρλιν Ντάλ» έχει σήμερα αναρίθμητους θαυμαστές και θεωρείται ως επικίνδυνος γόσσα...

Με τον πρώτο κι' όλα ρόλο της στο χρυσιστό μουσικό - χορευτικό φιλμ της Γουώρνερ «Ιρλανδέζικο αγριότριαντάφυλλο» η κοκκινόμαλλη «Αρλιν Φουκιά επεβλήθη όλων των άλλων καινούργιων αστεριών και έκανε την πανηγυρική είσοδό της στον καλλιτεχνικό κόσμο του Χόλλυγουντ. Άλλα να ήταν μόνον αυτό; Η συνέχης: είναι πολύ πιο ενδιαφέρουσα: τα «λαγωνικά» της Μέτρο-Γκόλντγουιν - Μάγερ, που είχαν δείξει το ενδιαφέρον τους από την πρώτη στιγμή για το νεογέννητο αυτό αστερί, κτωρώσαν και την απέσπασαν από το επίτελο της Γουώρνερ για να την φέρουν σ' αυτό της δικής τους εταιρίας. Ο δεύτερος ρόλος της «Αρλιν για λογαριασμό του «Βρυχόμενου Λέοντος» ήταν στο φιλμ «Η μνηστή αγριεύει», δίπλα σε αστερία με μεγάλη δημοτικότητα, όπως ο κοκκινόμαλλος Βαν Τζόνσον και η μικροκαμωμένη, αλλά πάντα γοητευτική Τζούν Άλυσον. Το φιλμ αυτό υπήρξε η επίσημη αρχή της διασημότητας της «Αρλιν» και η «Αρλιν» είναι ένα από τα πιο νέα αστερία του αμερικανικού κινηματογράφου κι' ένα από τα πιο δημοφιλή.

Στο αμερικανικό κοινό τουλάχιστον, που την παρακολούθησε ως τώρα σε τρεις ταινίες, από το 1946 κι' εδώ, άρεσε υπερβολικά. Και φυσικά οι διευθυντές της φροντίζουν να την χρησιμοποιούν όσο μπορούν πιο συχνά, χωρίς βέβαια να δαίνουν και τις άλλες τις φθορές που έχουν κάθε λόγο να βλέπουν πάντα με κακό μάτι, καθώς καινούργια ηθοποιώ που μπαίνει στο «εικόπεδο» τους.

Μοναχοκόρη του Ρούντολφ και της «Ντελ Ντάλ», η γοητευτική «Αρλιν γεννήθηκε στην Μινεάπολις της πολιτείας Μινεσότα της Αμερικής στις 11 Αυγούστου του 1922. Από την στιγμή που πάτησε το πόδι της στο Χόλλυγουντ με τους γονείς της σε ηλικία 11 ετών, κατάλαβε ότι προορισμός της ήταν να γίνει κάποια ηθοποιός αφού από τα μαθητικά της χρόνια ακόμη διαπίστωε ως βραβείο στέλεχος του σχολικού ερασιτεχνικού θιάσου.

Παράλληλα με τις σπουδές της, η «Αρλιν» παρακολούθησε και μαθήματα δραματικής τέχνης και απαγγελίας. Με τα εφόδια αυτά ανέλαβε όταν παρουσιάσθη ανάγκη να εργασθ.

Με την σκέψη πάντα κατά νου να γίνει ηθοποιός, πήγε στην Ν. Υόρκη και κατάφερε να προσληφθ σ' έναν μουσικό θιάσο. Της ανέθεθη ένας μικρός ρόλος στην επιθεώρηση «Ο κ. Στράους πηγαίνει στη Βοστώνη» όπου τραγουδούσε μερικά τραγούδια με μοναδικό μπρίο και χόρευε με τέχνη όλους σχεδόν τους χορούς. Ο δεύτερος ρόλος της στο έργο «Γυναίκες χωρίς γυψο» στάθηκε εξαιρετικός. Η επιτυχία της ήταν καταπληκτική. Αμέσως σχεδόν μετά την προεμιέρα άρχισε να κατακλύζεται από οπτι της από προσφορές κινηματογραφικών εταιριών που ήθελαν να την πάρουν στο Χόλλυγουντ και να την ανυψώσουν σε μεγάλη στάρ. Τελικά την πήρε η Γουώρνερ για την τήν πήρε η Μέτρο (Ιρλανδέζικο αγριότριαντάφυλλο), λαμβάνεικο αγριότριαντάφυλλο, και μετά η Μέτρο, για την οποία ανυψώσε αμέσως το «Η μνηστή αγριεύει» και το «Ένας Γιάνγκος από τον Νότο» με σύντροφο τον ανεκδιήγντο κωμικό-φανταζίστα Ρένι Σκέλτον, που της χάρισε και τον πολυπόθητο τίτλο της στάρ.

Πολλά και χαριτωμένα είναι τα ανέκδοτα που κυκλοφορούν γύρω από το ντεμπούτο της στα στούντιο. Να ένα από αυτά

Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα παθητικό αγκάλασμα κι' ένα παρτενέρισμα — η «Αρλιν» φάνηκε διατακτική. Ενώ ο Ντέννι πεταμένο φιλι — η «Αρλιν» άνοιξε τα μάτια και είπε: «Όταν στα στούντιο της Γουώρνερ γυρίζε το παραπάνω φιλμ και ήλθε η στιγμή να ερμηνεύσει μία ερωτική σκηνή με τον Ντέννι Λόγκαν — ένα πα

ΤΑ ΑΣΗΜΙΚΑ τοῦ νοικοκυριοῦ σας

Πῶς νὰ τὰ προφυλάξετε καὶ νὰ τὰ περιποιήσε

Μιά ἐποχή, τὰ μαχαιροπήρουνα ἦσαν τόσο σπάνια, ὥστε οἱ προσκεκλημένοι σ' ἕνα γεῖμα εἶχαν μαζί τους τὰ δικά τους. Σήμερα ὅμως φροντίζει γι' αὐτὰ ἡ οἰκοδόμοισα. Καὶ τὸ δνεῖρο της εἶνε ν' ἀποκτήσῃ σεργίτσια ἀσημικὰ, πού θὰ ὁμορφαίνουν τὸ τραπέζι της.

Ὅταν ἀποφασίσετε νὰ τ' ἀγοράσετε, ἔχετε ὑπ' ὄψιν σαν ὅτι ὑπάρχουν σὲ δύο ποιότητες: μασσὶφ καὶ ντουμπλέ. Τὰ μασσὶφ ἀποτελούνται ὁλόκληρα ἀπὸ ἀργυρὸ, μὲ τὴν προσθήκη λίγου χαλκοῦ γιὰ νὰ γίνεται σκληρότερος. Εἶνε δὲ συνήθως σφραγισμένα μ' ἕνα ἀριθμὸ, πού δείχνει τὸ βαθμὸ καθαρότητος τοῦ ἀργύρου (τὸ 900 σημαίνει ἀργυρὸς 100 %, τὸ 800 % σημαίνει πῶς ἔχει 8 μέρη ἀργύρου καὶ 1 χαλκοῦ, κλπ.).

Τὰ ντουμπλέ δὲν ἔχουν τέτοια σφραγίδα. Αὐτὰ ἀποτελοῦνται ἐσωτερικῶς ἀπὸ χαλκὸ, νικελ ἢ τζίνγκο, πάνω στὸν ὅποιον ἔχουν προσαρμοσθῇ μὲ εἰδικὴ μέθοδο 3-4 φύλλα καθαροῦ ἀργύρου. Τὰ μέρη πού φθειροῦνται περισσότερο, εἶνε ἐνισχυμένα μὲ πιδὸ πολλὰ φύλλα.

Ἄν εἶνε καλῆς ποιότητος, τὰ ντουμπλέ ἀσημικὰ δὲν παθαίνουν τίποτε ἐπὶ δεκάδες χρόνια. Τὰ μασσὶφ ὅμως εἶνε αἰώνια. Φυσικὰ, στοιχίζουν 2½-3 φορές περισσότερο ἀπ' τὰ ντουμπλέ.

Ὅταν θὰ φωνάξετε ἀσημικὰ, τὸ λογικότερο εἶνε ν' ἀγοράσετε ὁλόκληρο σεργίτιο — στὴν ἀρχὴ τὸσα, ὅσα εἶνε τὰ άτομα τῆς οἰκογενείας σας, κι' ἀργότερα, ὅταν εὐκοινηθῇ χρηματικῶς, παίρνετε κι' ἄλλα, γιὰ τοὺς προσκεκλημένους σας. Τὰ κάθε σεργίτιο ἀποτελεῖται ἀπὸ 6 κομμάτια: κουταλάκι τοῦ τσαγιού, πηρούνι, μαχαίρι, κουτάλι, πηρούνι τῆς σαλάτας (τὸ ἴδιο χρησιμοποιοῦνται καὶ γιὰ τὸ ψάρι, τὸ κέικ, κλπ.) καὶ μαχαίρι γιὰ τὸ δοῦτυρο (τὸ ὁποῖο μπορεῖ καὶ νὰ λείψῃ, γιὰ λόγους οἰκονομίας). Ἀργότερα μπορεῖτε νὰ προσθέσετε κι' ἄλλα πηρούνια ἢ κουτάλια γιὰ εἰδικές χρήσεις.

Προσέχετε νὰ ἐφαρμόζουν σφιχτὰ οἱ λεπίδες τῶν μαχαίριων στὶς λαβές, νάχουν ὅλα τὰ πηρούνια τὸ ἴδιο μήκος, νάνε λεία ἡ κοιλότης τῶν κουταλιῶν.

Υπάρχουν ἀσημικὰ γυαλιστερά καὶ μὰτ. Τὰ δεύτερα εἶνε προτιμώτερα καὶ πρακτικώτερα, γιὰτὶ τὰ γυαλιστερά χρειάζονται συχνὸ στίλβωμα.

Στὰ ντουμπλέ ἀσημικὰ δὲν παίζει ρόλο τὸ βάρος. Τὰ μασσὶφ ἔχουν τόσο βάρος, ὥστε νάνε εὐχρηστα. Τὰ σκαλιστὰ εἶνε λίγο βαρύτερα, γιὰτὶ χρειάζονται περισσότερο μέταλλο γιὰ τὰ σκαλίσματα.

Τὸ σχέδιο τῶν ἀσημικῶν θάνε ἀνάλογο μὲ τὰ γούστα σας καὶ μὲ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς σας.

Χρησιμοποιοῦνται τὰ ἀσημικὰ σας ὅσο συχνότερα μπορεῖτε. Ἡ συχνὴ χρήσις τοὺς δίνει καλλίτερη ὄψιν. Ἀκόμη κι' οἱ λεπτές χαραγματιές πού σχηματίζονται στὴν ἐπιφάνειά τους, τὰ κάνουν νὰ φαίνονται ὠραιότερα.

Φυλάτε τὰ ἀσημικὰ σὲ μιὰ θεοὶ εἰδική γι' αὐτὰ. Καλλίτερη ἀπ' ὅλα εἶνε μιὰ θήκη, πού κλείνει ἀεροστεγῶς — γιὰτὶ, ὅταν εἶνε ἐκτεθειμένο στὸν ἀέρα, τὸ ἀσημὶ μαυρίζει σιγὰ-σιγὰ. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ τὰ τυλίξετε μ' ἕνα χοντρὸ καὶ μαλακὸ πανί καὶ νὰ τὰ φυλάξετε σ' ἕνα συρτάρι καλὰ ἐφαρμοστό. Μὲ τὸ ἴδιο πανὶ ἐπενδύετε ἐσωτερικῶς τὸ

συρτάρι, στερεώνοντάς το ὁμῶς μὲ πινέζες, κι' ὅχι μὲ κόλλα πού μαυρίζει τὸ ἀσημὶ.

Υπάρχουν, τέλος, εἰδικὰ προϊόντα, πού τοποθετοῦνται μέσα στὸ συρτάρι καὶ ἀπορροφοῦν τὰ ἀέρια πού προκαλοῦν τὸ μαύρισμα τῶν ἀσημικῶν.

Τὰ φυλαγμένα ἀσημικὰ δὲν πρέπει νὰ βρίσκονται κοντὰ σὲ χαρτί, καουτσούκ, ἀλάτι, σπρίτα, γκάκι ἢ καπνούς. Μὴ τὰ βάζετε μέσα σὲ χαρτονένια κουτιά (ἐκτὸς ἀπ' τὰ εἰδικὰ κουτιά γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ).

Ἐπειτα ἀπὸ κάθε χρησιμοποίησις, τὰ πλένετε μὲ πολὺ ζεστὸ νερὸ καὶ μὲ σαποῦνι ὄχι καυστικό. Μὴ τὰ ξύνετε, μὴ τὰ τρίβετε μὲ σύρμα. Ἄν ἔχουν κηλίδες ἀπὸ αὐγὰ, ἀλάτι, μουστάρδα ἢ σαλάτα, τὶς καθαρίζετε μὲ σκόνη καθαρισμοῦ. Τέλος, τὰ ξεπλένετε μὲ ζεστὸ νερὸ καὶ τὰ σκουπίζετε, ὑγρὰ ἀκόμη.

Μιά φορά τὸ μῆνα, τὰ γυαλίζετε μὲ εἰδικὴ σκόνη ἢ ἀλοιφή. Τὰ τρίβετε ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ κάτω (ὄχι λοξά, οὔτε κυκλικὰ) μ' ἕνα μάλινο βουρτσάκι ἢ μὲ μιὰ ὀδοντόβουρτσα ἀπὸ νάυλον. Ὅπου ὑπάρχουν κηλίδες, ἐπιμένετε περισσότερο μ' ἕνα βαμπακί.

Ἄν τὰ ἀσημικὰ σας ἔχουν μαυρίσει, πολὺ, τὰ βάζετε μέσα σ' ἕνα δοχεῖο ἀπὸ ἀλουμίνιο καὶ προσθέτετε μιὰ μεγάλη κουταλιά ἀλάτι κι' ἄλλη μιὰ κουταλιά σόδα γιὰ κάθε μισὴ ὀκτὸ νερὸ. Τὰ βάζετε στὴ φωτιά, κι' ἀφοῦ πάρουν μιὰ βράσι, τὰ βγάζετε καὶ τὰ γυαλίζετε ὅπως ὑποδείξαμε πιδὸ πάνω. Ὁ καθαρισμὸς αὐτὸς μὲ τὸ βράσιμο δὲν ἐπιτρέπεται γιὰ ἀσημικὰ πού ἔχουν ὀξείδωσιν τεχνητὰ, γιὰ νὰ φαίνονται παλιὰ!

Ὁ ἥλιος κινεῖ τροχοῦς

Ὁ Ἀμερικανὸς καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιργίνιας Μπήρνε παρατήρησε ὅτι μιὰ σφαῖρα πού περιστρέφεται μέσα σ' ἕνα χώρο κενὸ ἀπὸ ἀέρα μὲ ταχύτητα 100.000 στροφῶν στὸ δευτερόλεπτο, ἐξακολουθεῖ νὰ περιστρέφεται ἐπὶ πολὺ, ἀφοῦ ἐλείψε ἡ δύναμις πού τὴν κινεῖ. Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ὁλόκληρη ὥρα, ἡ σφαῖρα εἶχε χάσει μόνον τὰ 10 % τῆς ταχύτητός της. Αὐτὸ ὠφείλετο στὸ ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἀντίστασις τοῦ ἀέρος στὴν κίνησις τῆς σφαίρας, ἢ δὲ τρίβη ἦταν ἐλαχίστη.

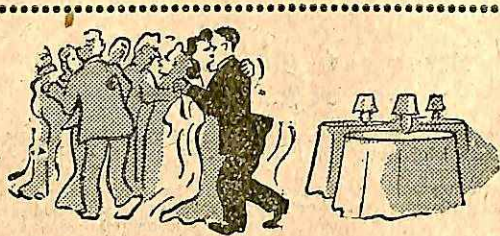
Ἐφαρμόζοντας κατόπιν τὴν ἴδια τεχνική, ὁ καθηγητὴς κατάρθωσε νὰ δώσῃ ταχύτητα περιστροφικῇ κίνησι σ' ἕνα μικρὸ τροχὸ, ρίχνοντας ἐπ' αὐτὸν μιὰ δέσμη ἡλιακῶν ἀκτίνων. Ἡ ταχύτης τοῦ τροχοῦ ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε στὸ τέλος κομμάτιασθηκε ἀπ' τὴ μεγάλη φυγόκεντρο δύναμις πού ἀνέπτυξε μὲ τὴν περιστροφή του.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἦταν γνωστὸς ἤδη στὸν ἐπιστήμονες ὁ «μῦθος τοῦ κενοῦ», πού περιγράφεται ὅταν πέσουν φωτεινὲς ἀκτίνες πάνω στὰ φτερά του (ἕνας τέτοιος ὑπάρχει στὴ διτρίνα ἐνὸς καταστήματος ὀπτικῶν εἰδῶν τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου). Ἡ ταχύτης ὅμως πού ἀναπτύσσει αὐτὸς ὁ «μῦθος», εἶνε μικρὴ, ἐνῶ οἱ τροχοὶ τοῦ καθηγητοῦ Μπήρνε γυρίζουν ὀλοταχῶς μὲ τὸ ἡλιακὸ φῶς.

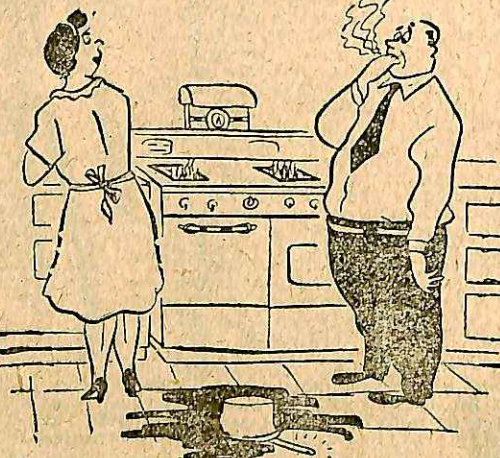
Τὰ πειράματα αὐτὰ συνεχίζονται, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βρεθῇ ἕνας νέος κι' ἐντελὸς πρωτότυπος τρόπος πρακτικῆς χρησιμοποίησις τῆς ἡλιακῆς ἐνεργείας γιὰ τὴν κίνησις μηχανῶν.

Παρόδος...

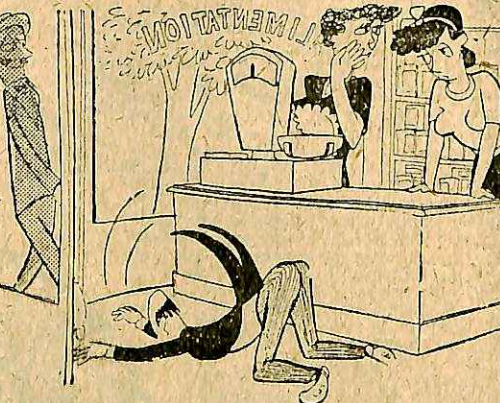
Σύμφωνα μὲ μιὰ ἀπόφασιν τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας τῆς Δανίας, τὰ λυκεία θὰ ἔχουν ἐφεξῆς καὶ εἰδικὴ αἰθούσα κινιστοπαιγνίου γιὰ τοὺς μαθητὰς τῶν ἀνωτέρων τάξεων.

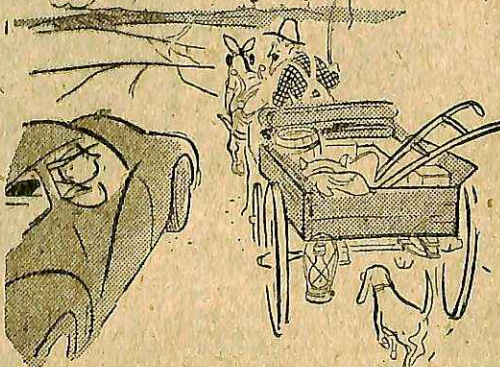
Πρὸ καὶ μετὰ τὸ γάμο...

— Δὲν σοῦ εἶπα νὰ πιάνης πάντα τὴν καταραολομένη! —

— Οἱ πελάτες, Κικίτσα μου, σπανίζουν!...

— Μοῦ λέτε σὰς παρακαλῶ ἀπὸ πού πάνε στὰ Μέγαρα;

— Ἀκολουθεῖτε με!... Κι' ἐγὼ ἐκεῖ πάω!...

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΓΚΟΥΣΤΑΒ ΛΕΡΟΥΖ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ γῆ ὁλόκληρη εἶχε ἀναστατωθῇ ἀπὸ παράξενα μετέωρα πού αὐλάωναν τὸν οὐρανὸν. Ὁ ἀκαδημαϊκὸς Μπουσάν εἰσήγησε ὅτι ἐπρόκειτο οἱ κάτοικοι τοῦ Ἀρείου νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τοῦ πλανῆτου μας. Στὴν τραγικὴ αὐτὴ συγκυρίᾳ, ὁ συνταγματάρχης Βεῦράκ προσφέρεται νὰ φύγῃ γιὰ τὸν Ἀρη μ' ἕνα διαπλανητικὸ βλήμα πού κινεῖται μὲ ἀτομικὴ ἐνέργεια. Ἀποχαιρέταί λοιπὸν τὸν καθηγητὴ Μπουσάν καὶ τὴν ἀγαπημένην του μνηστὴ, τὴ Ζανὴ καὶ φεύγει γιὰ τὸ παράδεισον ταξίδι του.

Περνάει πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε καὶ ὁ Βεῦράκ δὲ δίνει κανένα σημεῖον ζωῆς. Μία μέρα ὅμως ξεσπάει μιὰ καταιγίδα καὶ μιὰ πυρρὴ σφαῖρα καταστρέφει τὸ ἐργαστήριον τοῦ καθηγητοῦ Μπουσάν. Μέσα σὲ μιὰ βολίδα πού βρίσκει ὁ καθηγητὴς, ἀνακαλύπτει στὸ ἐσωτερικὸ της, ἀφοῦ τὴν κοιμᾷται, ἀνίστασθαι καὶ παγωμένο ἕταν ἄνθρωπος! Εἶνε ὁ συνταγματάρχης Βεῦράκ! Γυρίζει ἀπ' τὸν Ἀρη! Τὸν συναντῶν μὲ πολὺς φροντίδες στὴ ζωὴ, καὶ τότε διηγεῖται τὸ παράξενο ταξίδι του. Τὴ συνάντησις τοῦ μὲ τοὺς Ἀρείους, τὸ γάμο του μὲ τὴν Αἰοῖν, μιὰ νέα Ἀρεία, πού περβαίνει μιὰ μέρα στὴν ἀγκυλιὰ του, ὅταν τοὺς ἐπιτίθενται οἱ Νουγχερδαίωτες.

Ἀργότερα ὁ Βεῦράκ βρίσκει τὰ φυλακισμένους σ' ἕνα κρυφὸν ἀνταρτικὸν πύργο ἀπ' ὅπου ὅμως καταρτίζονται, μὲ μύρια βάσανα, νὰ φτάσῃ σὲ κατ' ἐξοχὴν πού τὸν ὀδηγοῦν σ' ἕνα μαγικὸ τόπον ὀδηγῶν σ' ἕνα παράδεισον. Ἐκεῖ συναντᾷ ἕνα παράξενο ὄν, τὸν «ὕποφρον» ἄνθρωπον καὶ τὰ πασσακκοῦνται ἐκστατικῶς ὅλα τὰ ἀλλόκοτα φαινόμενα πού ἐξελιγόνται μπροστὰ στὰ μάτια του.

Ὁ Βεῦράκ ἀκολουθεῖ μιὰ ὑποβρυχία γαλιάρια καὶ βρίσκει τὴν ἑσπρινὰ μέσα σὲ μιὰ κρυπτὴ μὲ ζωηράντες μοῦσες. Προχωρώντας στὶς ἐξερευνήσεις του μέσα στὶς παράξενες οὐτὲς γαλιάρια, ὁ Βεῦράκ ἀνακαλύπτει μιὰν ὀπλίτην μυσκίαν. Τὴ φέρει καὶ ἐκπληκτικὸς βλέπει ὅτι, χωρίς σ' αὐτὴ, μπορεῖ, δίχως νὰ κουράζεται, ν' ἀντικρύσῃ κάθε εἶδος ἀκτίνες ραδίου ἢ Χ. Τότε διακρίνει κατὰ παρὰξενον ὄντα, μὲ φτερούγες, δίχως κάρκα καὶ μὴτ' εἶνε οἱ Αἰματορόφοι πού εἶχαν ἐξοντώσει τοὺς δούτους Ἀρείους καὶ εἶχαν ἀιματωθῇ καὶ τὸν ἴδιον, τὸν συνταγματάρχην Βεῦράκ.

Ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦσαν νὰ δώσω παθὸς νὰ ἐπιστημονικῇ ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενον τὴν ἰδιότητα αὐτῆς τῆς ἀτμοσφαιρῆς τοῦ Ἀρη καὶ τὰ πολὺ περισσότερα ἐκατομμύρια χρόνια πού ἡ ζωὴ εἶχε ἐξελιχθῇ πάνω σ' αὐτόν, ἐν συγκρίσει μὲ τὴ Γῆ, ἡ ἰδέα πῶς ἦμουν στὴ διόθεσι αὐτῶν τῶν φασματικῶν ὑπάρξεων μοῦ ἦταν ἀνυπόφορη.

Πολλὲς ὥρες, ὅμοιος μὲ ἄγριον, πρὸς τὸ στρίμψαν μέσα στὴ μονία του καὶ τόχουνε τριγυρίζει οἱ σκύλοι, ἐμείνα συμ-

μαζωμένους ἀνάμεσα σὲ δύο σφαίρες, μὲ τὸ λαρυγγί στεγνὸ ἀπὸ τὴν ἀγωνία, μὲ τὸ μέτωπο μουσκεμένο ἀπὸ τὸν ἰδρῶτα. Περμένα, ἀπὸ τὴν μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη, ν' ἀκούσω τὸ κοῦφιο φτεροῦσιμα τῶν Αἰματορόφων, πού θάρχονταν γελώντας σαρκαστικὰ, νὰ μὲ τραβήξουν ἀπὸ τὸ κρησφύγετό μου.

Εἶχα πάντοτε μέσα στ' αὐτιά μου τὴν στριγγιὰ ἐκείνη ἰαχί, μὲ τὴν ὁποία μὲ εἶχαν ὑποδεχθῇ.

Καὶ μόνο αὐτὴ ἡ σκέψις μ' ἔκανε νὰ μὲνῃ μὲ κομμένη ἀνὰ πνοή, μισοπεθαμένος ἀπὸ τὸ φόβο μου.

Ἀσφαλῶς, ὁ μεγάλος αὐτὸς φόβος μ' ἐμπόδιζε νὰ λιγοθυμίσω.

Στὸ ἀναμεταξύ, οἱ ὥρες περνοῦσαν καὶ κανένας θόρυβος δὲν ἐρχότανε νὰ ταραξῇ τὴ σιωπὴ, πού βασίλευε μέσα στὴν ὑπόγεια ἐκείνη γαλιάρια.

Ἡ σκέψις ὅτι ἡ ὀπλίτην μυσκία θὰ μοῦ ἐπέτρεπε, στὸ ἔξης, ν' ἀποφύγῃ τὶς ἐνέδρες, μοῦ ἔδινε μεγάλο κουράγιο. Φρουρὰ ἀκόμη αὐτὴ τὴ βαρεῖα κάσκα καὶ δὲν τολμοῦσα νὰ τὴ βγάλω, ὅπως καὶ δὲν τολμοῦσα νὰ κοιμηθῶ, τὴν τρομερὴ ἐκείνη νύχτα...

Ὁ Βεῦράκ ἔφερε τὸ χερί του στὸ μέτωπο, μὲ μιὰ χειρονομία ἀγωνίας, σὰν νὰ ξαναζοῦσε ἄλλη μιὰ φορά ἐκείνες τὶς φριχτὲς ὥρες.

Ὁ Μπουσάν στρίφογυρνοῦσε πάνω στὸ καθισμάτι του, ἐταίμος νὰ μιλήσῃ, νὰ τὰ πῇ ὅλα, νὰ φανᾷ στὸ φίλο του πῶς οἱ Αἰματορόφοι εἶχαν ἐπιδράσει στὴ Γῆ, ὅτι τριγυρνοῦσαν γύρω ἀπὸ τὴν ἑαυλὶ τους, κι' ὅτι ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν...

Ἀλλά, μὲ μιὰ ἐπιβλητικὴ χειρονομία, ἡ Ζανὴ τοῦ ἐπέβαλε σιωπὴ, κι' ὁ Ζωρὸς Βεῦράκ καθὼς κι' ὁ Φρύμουκ ἔγνεψαν πῶς εἶχαν τὴν ἴδια γνώμη.

Δὲν ἦταν, ἄραγε, προτιμότερο ν' ἀφίσουν τὸν Ρομπέρ ν' ἀποτελειώσῃ τὴ διήγησί του; Ὅσων ἐπειτα τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν κατατοπίσουν γιὰ τὸν κίνδυνον πού τοὺς ἀπειλοῦσε...

Ὁ Ρομπέρ Βεῦράκ, πού νόμιζε πῶς ἡ φρίκη πού ἔβλεπε στὸ πρόσωπο τῶν φίλων του, ὀφειλόταν στὴ διήγησί του, δὲν κατάλαβε τὴ δουρὴ ἐκείνη συνεννόησίν τους, κι' ἐξακολούθησε:

Ὅα παραξενευθῇτε, ἀσφαλῶς, ὅταν μάθετε ὅτι πέρασαν ἄλλες δύο ἐβδομάδες, χωρίς νὰ μοῦ συμβῇ τίποτε ἀπ' ὅτι φοβόμουν.

Τοῦναντίον μάλιστα, συνήθισα μὲ τοὺς δεσμοφιλῆδες μου, καὶ ζούσα — ἂν μπορῶ νὰ ἐκφρασθῶ ἔτσι — φιλικὰ μαζί τους!

Ἐπείσθηκα ὅτι δὲν ἦθελαν νὰ μοῦ κάνουν κανένα κακὸ. Ἀπεναντίας, εἶχανε στηριζεῖ ἀπάνω μου μεγάλες ἐλπίδες, κι' οἱ κραυγὲς ἐκείνες πού ἐβγαζαν, αἱ ἱαχές καὶ τὰ σαρκα-

στικὰ γέλια ἦσαν μόνο καὶ μόνο ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐξεφράζαν τὴν κατὰπληξί τους πού μ' εἶδαν νὰ φορᾷ τὴν ὀπλίτην μυσκία.

Ἀντελήφθην ὅτι ἡ ἐπιτυχία μου νὰ βάλω χερί σ' αὐτὸ τὸ μαγικὸ «φυλαχτό» τοῦ εἶχε κάνει νὰ σχηματίσουν μεγάλη ἰδέα γιὰ μένα καὶ νὰ μὲ θεωροῦν ἕνα ὄν ὑπερφυσικὸ!

Ἡ ζωὴ τῶν τεράτων

Τοὺς ἔβλεπα σπανιότατα τὴν ἡμέρα.

Ἀντίθετα μ' ὅ,τι συνέβαινε μὲ τοὺς Ἐρλουρς, οἱ Αἰματορόφοι ἔφευγαν τὸ πρωῒ, ζημερῶματα, καὶ γύριζαν τὸ βράδυ γιὰ νὰ ξαναπάρουν τὴ θέσι τους, καθέννας στὴ «φωλιά» του μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ τεράστιο ἀμφιθέατρο.

Πῶς ἐγείμιζαν κάθε μέρα τὶς λεκάνες μὲ φρέσκο αἷμα; Αὐτὸ δὲν μπορεῖσα ποτέ νὰ τὸ ἐξαρκίσω.

Ἡ δαράτοτης τῶν τοὺς διευκόλυνε νὰ συλλαμβάνουν κάθε εἶδος λεῖα, ἀλλ' ὑποβόη πῶς οἱ Ἐρλουρς καὶ οἱ Ἀρείοι τῆς κοιλάδας ἦταν τὰ κυριώτερα θηράματα τους.

Οἱ Αἰματορόφοι δὲν ἔχουν γλώσσα μὲ ἄρθρωσι, ὅπως ἐμείς, κι' αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ γέλιου, πού ἐβγαζαν γιὰ νὰ ἐκδηλώσουν τὸ θυμὸ τους ἢ τὴν κατὰπληξί τους, ἦταν ἡ μόνη τους κραυγή.

Ὅταν ἦθελαν νὰ συνεννοηθῶν μεταξὺ τους, καθόνταν ὁ ἕνας ἀντίκρου στὸν ἄλλον καὶ μετέδιδαν τὶς προθέσεις τους, μαντεύοντας ὁ ἕνας τὶς σκέψεις τοῦ ἄλλου, ὅπως τὰ μέντιουμ μαντεύουν τὶς σκέψεις ἐκείνων πού τοὺς ρωτᾷ.

Ἐμαθὼ ὅλες αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες, καὶ πολλὲς ἄλλες, μέσα σὲ μικρὸ, σχετικὰ, διάστημα.

Στὴν ἀρχή, πετοῦσαν ντροπαλὰ γύρω μου καὶ, γιὰ νὰ μοῦ δείξουν ἀσφαλῶς τὶς ἀγαθές τους προθέσεις, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς μὲ ὠδήγησε σὲ μιὰν ὑπόγεια αἰθούσα, πού δὲν τὴν εἶχα προσεγγίσει ὡς τότε.

Στὸ ἀναμεταξύ, μὲ μεγάλο κόπο συνήθισα στὸ ἀπαισιόθεο αὐτὸν πρὸς μορφῶν, πού ἦταν ὡρὰ καὶ ἐμοιάζαν μὲ τέλειαν.

Ἐκείνη τὰ χωρίς, κόρες μάτια, ἀκαθόριστα κι' ἀδειανά,

Τὸ σκυλί

Ὁ Ἀνάργυρος ἦτανε προπολεμικὸς ἕνας ἀπὸ τοὺς πρὸ εὐτυχημένους ἀνθρώπους. Εἶχε μιὰ καλὴ θέσι σὲ κάποια Ἀνώγειν Ἐταιρία, ἕνα μικρὸ ἀλλὰ ἀνετὸ καὶ καλοεπιπλωμένο σπιτάκι, καὶ ἕνα παιχνιδιάρικο κι' ἐξυπνότερο σκυλί.

Στὴν Κατοχὴ ὅμως ὁ φουκαρὰς ὁ Ἀνάργυρος δυστύχησε. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἔχασε τὴ θέσι του, γιὰτὶ ἡ Ἀνώγειν Ἐταιρία διελύθη. Ὑστερὰ, ἀναγκάστηκε νὰ πουλήσῃ τὸ σπιτάκι του γιὰ λίγα δῶπρια καὶ λιγώτερο λάδι. Καὶ στὸ τέλος, προκειμένου νὰ τὰ τιμᾷ ἀπὸ τὴν πείνα, πῆρε τὴ μεγάλη καὶ τραγικὴ ἀπόφασιν νὰ φάῃ τὸν Ἀζώρ, τὸ παιχνιδιάρικο κι' ἐξυπνότερο σκυλὶ του.

Στὴν ἀρχή, φυσικὰ, ἡ σκέψις αὐτὴ τοῦ προξένησε φρίκη. Ἀλλὰ κατὰ ἀπαίσια γουργουρήτῃ πού συγκλονίζανε τὸ ἀδύο στομάχι του τὸν ἐπείσαν ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἄλλη ἐλπίδα σωτηρίας. Ἐπείσε λοιπὸν τὸ ταλαίπωρο τὸ σκυλὶ, τὸ ἔσφαξε, τὸ ἐβάρε, τὸ ἔβαλε σ' ἕνα ταψί, τὸ πῆγε σὺ φούρνο, κι' ὅταν ψήθηκε καὶ ροδοκόκκινος, τὸ κατεβρόχθισε ὅπου νὰ πῆς κρεμμύδι. Κι' ἀφοῦ τέλειωσε τὸ φαγητό του, κύτταξε τὰ οἰκτρὰ λείψανα πού εἶχαν ἀπομείνει μέσα στὸ ταψί, συγκινήθηκε, ὀκνῶν καὶ μοιρολόριες:

— Καῦμένε μου Ἀζώρ! Ἀν... ἦσουν ἐδῶ τώρα, θὰ χόρταινες κι' ἐγώ!...

ὅπως τὰ μάτια τῶν νεκρῶν, μούφερναν, γιὰ πολὺν καιρὸ, ἓνα εἶδος ναυτίας πού δὲν μποροῦσα νὰ τὴ συγκρατήσω.

Ἀλλὰ κατάρθωσα νὰ ὑπερνικήσω τὴν ἀηδία μου.

Ἦθελα νὰ μελετήσω ἀπὸ πρὸ κοντὰ αὐτὰ τὰ παράδοξα ὄντα.

Μὴν ξέροντας πῶς νὰ ἀποκτήσω σχέσεις μαζί τους, σκέφτηκα νὰ σχεδιάσω, μ' ἓνα κομμάτι κάρβουνο, πάνω σὲ μιὰ σανίδα, ἓνα ἀπὸ τοὺς καρπούς τοῦ πλανήτη, πού τὸν ἤξερα πρὶο καλὰ, κατὶ σὰν κάστανο τοῦ νεροῦ.

Ἐδείξα τὸ σκίτσο στὸν ἴδιο Αἱματορόφο, πού μοῦ φάνηκε πῶς ἐνδιαφερόταν γιὰ μένα καὶ μ' εἶχε οδηγήσει στὴν αἵθουσα μὲ τὶς προμήθειες.

Κατάλαβε ἀμέσως καὶ μοῦ ἀπήντησε ξαναφτιάχνοντας κί' αὐτός, μὲ μεγάλη ἀκρίβεια, τὸ σκίτσο μου. Ἐπειτα ἐφυγε χτυπώντας τὰ φεράκια, καὶ ξαναγύρισε, μὲ μιὰν ἀπίστευτη γρηγοράδα, κουβαλώντας πολλὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ φρούτα πού εἶχα ζητήσει.

Χρησιμοποιοῦσα συχνὰ αὐτὸ τὸν τρόπο τῆς συνεννοήσεως, στὸν ὅποιον προστέθηκε σὲ λίγο κί' ἓνας ἄλλος:

Ἐφερα τὸν Αἱματορόφο στὴν αἵθουσα μὲ τὰ ὑφάσματα καὶ τοῦ ἔδωσα νὰ καταλάβῃ ὅτι ἤθελα νὰ μοῦ συμπληρώσῃ, μὲ σκίτσα μου, τὸ νόημα τῶν εἰκόπων ἐκείνων.

Μὲ διέταξε τότε νὰ τοποθετηθῶ ἀντίκρου τοῦ κί' εἶδα πῶς, ἔτσι, μ' ἓνα εἶδος ἀμοιβαίας ὑποβολῆς, μάντευε ἓνα μέρος ἀπὸ τὶς στιγμιαίες ἐντυπώσεις μου, ἂν ὅχι τὶς ιδέες μου.

Ἀλλὰ πάντοτε, ὅταν ὕπνωτιζόμουν κί' αὐτὸν τὸν τρόπο, ἐνοιώθα μὲγάλῃ κοῦρασι κί' ἀλλόκοτους πόνους.

Καὶ τὸ χειρότερο εἶναι ὅτι μοῦ συνέβη συχνὰ νὰ ὑποχρεωθῶ νὰ ἐκτελέσω τὶς διαταγές τοῦ τέρατος, πού ἡ θέλησή του ἐξασκοῦσε ἀπάνω μου ἓνα εἶδος γοητείας, στὴν ὁποία δὲν μπορούσα ν' ἀντισταθῶ!

Μ' ἐξανόγκιζε, παραδείγματός χάριν, νὰ ξαναγυρίσω ἡ νὰ πάω, παρὰ τὴ θέλησί μου, μέσα σὲ μιὰν ἀπομακρυσμένη γαλαρία, ὅπου ἤθελε νὰ μὲ κἀνῃ νὰ ἰδῶ ἓνα ἐνδιαφέρον ἀντικείμενο.

Ὁφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅμως ὅτι οἱ προβέσεις τοῦ «πινυτίστου» μου ἦταν πάντοτε καλές, κί' ὅτι κατέβαλλε ὅλες τοῦ τῆς

προσπάθειες γιὰ νὰ μὲ καταλάβῃ.

Ἀλλὰ, μ' ὅλες τὶς δικές του προσπάθειες καὶ τὶς δικές μου, ὑπῆρχε ἀνάμεσά μας μιὰ ἀβυσσὸς πού ἦταν ἀδύνατο νὰ ὑπεριψηθῇ. Μερικὲς ἀντιλήψεις μου, μερικὰ αἰσθητά μου ἀκόμα ἦταν γι' αὐτὸν ἐντελῶς ἀκατανόητα.

Καθὼς καταλαβαίνετε, δὲν μπόρεσα νὰ συγκεντρώσω παρὰ λίγες πληροφορίες, σχετικὰ μὲ τὸ λαὸ τῶν Αἱματορόφων, μὲ τὴ βοήθεια αὐτῶν τῶν σιωπηλῶν συζητήσεων.

Ἐμαθα, χάρις, στὰ σκίτσα πού χάραζαν μὲ τὸ κάρβουνο, καὶ μὲ μεγάλη ἐπιτηδεύτητα, οἱ ἀντένες τοῦ τέρατος, ὅτι, τόσο αὐτὸς ὅσο κί' οἱ ἄλλοι Ἀρειοί, δὲν ἀγνοοῦσαν καμμιά περιπέτεια μου πάνω στὸν πλανήτη.

Μοῦ σκιστάρισε τὴν ἐξόντωση τῶν Νυχτεριδανθρώπων ἀπὸ τὴ φωτιά, τὸ θάνατο τοῦ «ροῦμπο», καὶ τὶς μορφές, σχεδὸν ὁμοιοτάτες, τῶν πρώην «ὑπνέων» μου.

Μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω πῶς οἱ Αἱματορόφοι ἦταν ὅταν ἤβλεπαν, ἐπιδείξει τεχνίτες σὲ κάθε εἶδους ἐπάγγελμα.

Οἱ πρόγονοί τους εἶχανε χτίσει καταμεσὴς τοῦ θαλάσσης τοὺς κρυστάλλινους αὐτοὺς πύργους, πού συνδέονταν μεταξὺ τους μὲ γαλαρίες καὶ ἐῖχαν ἀποθηκεύσει ὅλα ὅσα ἔδλεπα στὶς ὑπόγειες αἰθούσες.

Αὐτοί, οἱ σύγχρονοι Αἱματορόφοι, εἶχαν ἀπλοποιήσει ἐντελῶς τὰ πράγματα καὶ δὲν ἐκάναν πιά ἄλλη δουλειά, παρὰ ν' ἀναζητοῦνε τὴν τροφή τους.

Τὸν ρώτησα ἂν ζούσανε πολλὰ καὶ μὲ πολλὸν κόπο κατάρθωσα νὰ καταλάβῃ τὴν ἐρώτησί μου.

Τότε, ἡ ἀπαίσια μορφή του ἐξέφρασε μιὰ μεγάλη θλίψη, κί' οἱ φτερούγες του ἄρχισαν νὰ τρέμουν.

— Πρέπει κί' ἐγὼ νὰ πεθάνω! μοῦ ἀπήντησε ὁ Αἱμορόφος, μὲ τὴ μέθοδο τῆς ὑποβολῆς.

Κί' ἀνεδοκατέβαζε ὀχτὺ φορές τὶς ἀντένες του, γιὰ νὰ μοῦ δείξῃ τὸν καιρὸ πού τοῦ ἔμενε ἀκόμα γιὰ νὰ ζήσει.

Ἀλλ' ἤθελε νὰ πῇ ἑβδομάδες, μῆνες, χρόνια; Δὲν μπόρεσα νὰ τὸν καταφέρω νὰ μοῦ προσδιορίσῃ.

Πολλὲς ἡμέρες ἀργότερα, ἄρχισα νὰ μαντεύω τὴν ἀλήθειαν.

Οἱ Αἱματορόφοι ἦταν ὑπὸ τὴν κυριαρχία ἑνὸς τρομεροῦ ὄντος, τοῦ ὁποίου οὔτε τὸ ὄνομα δὲν τολμοῦσαν νὰ προφέρουν, καὶ πού, καθὼς ἐβεβαίωναν, εἶχε τὴ δύναμι νὰ γνωρίζῃ ὅλες τοὺς τῆς πράξεις κί' ὅλες τοὺς τῆς σκέψεως.

Τὰ θύματα τοῦ Μολῶχ

Ὅπως ὁ ἀρχαῖος Μινώταυρος, ὁ Μολῶχ αὐτὸς τοῦ Ἀρη — πού οἱ ζωγραφιστὲς περιγράφει, πάνω στὰ ὑφάσματα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, τὸν παρουσιάζαν σὰν ἓνα ἡμικύκλιο ἀστράφτερο — ἀπαιτοῦσε κάθε μῆνα, μιὰ φυλὴ ζωντανῶν Αἱματορόφων, πού τὴν κατεδρόχιζε!

Κανένα ἀπὸ τὰ ὑποδειγμένα θύματα δὲν τολμοῦσε νὰ ὑπερβῇ τὰ ὅρια τῶν ἐρήμων καὶ τῶν θαλασσῶν, πού δέρνονταν πάντοτε ἀπὸ θεέλαια κί' ἀπὸ φουρτούνες, ὅπου κατοικοῦσε αὐτὸ τὸ Φοβερό ὄν, πρὸς τὴν περιοχὴ τοῦ Νότου, στὸ πρὶο θερμὸ τμήμα τοῦ πλανήτη.

Ἐδοκίμασαν νὰ τοῦ προσφέρουν ἄλλα ὀλοκαυτώματα.

Ἀλλ' οἱ Αἱματορόφοι ἦταν

τὰ μόνον θύματα πού ζητοῦσε, κί' ἀκόμα, κί' ἀπ' αὐτοὺς, πετοῦσε μὲ ἀηδία τὶς φτερούγες καὶ τὶς ἀντένες, ἀσφαλῶς σὰν πρὶο δυσκολοῦντα.

Ἀλλοτε, τὰ θύματα αὐτοῦ τοῦ φόρου, τοῦ αἵματος εἶχαν δοκιμάσει ν' ἀντισταθῶν, κί' εἶχανε πετάξει πρὸς τὶς παγωμένες ἐκτάσεις τοῦ Ἀρκτικού πόλου, ἀλλὰ παντοῦ ἡ ἐκδίκηση τοῦ ἀδελφοῦ Θεοῦ τοὺς εἶχε δρῇ καὶ τοὺς εἶχε ἐξοντώσει.

Κρυστάλλινοι πύργοι, εἶχαν μεταβληθῇ σὲ σκόνῃ ἀπ' τὸν κεραυνό, οἱ φυγάδες Αἱματορόφοι εἶχανε τραβηχθῇ ἀπὸ μιὰν ἀκατανίκητη δύναμι, μέσα ἀπὸ τὶς κρυφινὲς ὅπου εἶχανε καταφύγει, μέσα στὶς σπηλιές τῆς πρὶο κρυφῆς τῶν βουνῶν, ἡ μέσα στὶς πρὶο ἀνεξερεύνητες περιοχὲς τῶν παρθένων δασῶν.

Αὐτὲς οἱ αἱματηρὲς τιμωρίες εἶχαν ἀποδοῦσε τὸν καρπὸ τους.

Ἐδῶ καὶ πολὺν καιρὸ, καμμιά ἐπαναστάσις ν' εἶχε σημειωθῇ.

Κάθε μῆνα, ἓνας προσδιορισμένος ἀριθμὸς ἀπὸ ὑπάκουα θύματα ἔπαιρνε τὸ φτερούγιμά του, γιὰ νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ, πρὸς τὶς καταραμένες περιοχὲς τοῦ Νότου.

Ὁ Ἀόρατος, πού μοῦ χρησίμευε γιὰ μύστης, ἤθελε, βέβαια, νὰ μοῦ δώσῃ νὰ καταλάβω πῶς δὲν τὸν ἔμεναν πιά παρὰ ὀχτὺ περίοδοι, ἑνὸς μηνὸς ἡ καθεμιά, προτοῦ φτάσῃ ἡ σειρά του γιὰ νὰ πάῃ νὰ προσφερθῇ ὡς ὀλοκαυτώμα στὸν Ἀρειανὸ Μολῶχ.

Αὐτὲς οἱ διαβεβαιώσεις του ὅμως, δὲν μ' ἐπειθάν ἐντελῶς.

Ἡ παντοδυναμία, ἡ σχεδὸν θεϊκή, τοῦ Ἀδελφοῦ Τέρατος μοῦ φαινόταν ἀπίστευτη, ὅσο καὶ τὸ τεράστιο ἀνάστημα, πού τοῦ ἀπέδιδαν οἱ Αἱματορόφοι, πού μοῦ τὸν παρουσίαζαν ψηλὸν σὰ βουνὸ καὶ στεφανωμένον μὲ φλόγες!

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Ριζικὴ ἀποτρίχωσις τῶν προσώπου κλπ., ἀνευ οὐδενίαν βλάβης τοῦ ὅραματος, ἐπιτυχῶνται διὰ τελευταίου τύπου εἰδικῶν μηχανημάτων ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ Ἰατροῦ Κ. ΤΑΣΣΟΥ ΣΚΑΠΕΓΟΡΡΑΧΗ. Ἱατρεῖον: Ὁδὸς Γερανίου 33 Τηλ. 53.539 2—7 μ.μ.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΚΟΡΝΤΕΟΝ

Σωστά καὶ γρήγορα (Διὰ τοὺς μὴ ἔχοντας ὄργανον μελέτης δωρεάν) ΣΤΟΥΝΙΟ Καθηγητοῦ Γ. Μ. ΒΕΛΟΥΔΙΟΥ Μαυρομικαλὴ 29 Ὁραὶ 10-2 & 4-8

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ «ΠΑΡΙ»

Φιλελλήνων 4 Ἐπέκτασις τῆς παγκοσμίου φήμης Παρισίνης Σχολῆς ΝΑΠΟΛΙΤΑΝΟ ἡ ὁποία μᾶς ἐξουσιοδότησε ἀποκλειστικῶς ἐν Ἑλλάδι νὰ διδάσκωμεν τὴν μέθοδόν της, ἀναλαβούσα τὴν ὑποχρέωσιν νὰ χορηγῇ εἰς τὰς μαθητρίδας μὲς διπλώματα τῆς ἐν Παρισίνῃ Σχολῆς της.

Διεύθυνσις: Διδασκαλία: Φ. ΘΕΟΦΙΛΑΤΟΥ Διπλωματούχου Παρισίνων Σχολῶν ΝΑΠΟΛΙΤΑΝΟ & ACADEMIE DE COUPE DE PARIS

Ἐσκηπτοῦμαι πῶς δὲν ἐπρόκειτο ἀσφαλῶς, παρὰ γιὰ κανένα ἡφαιστειο, ἡ γιὰ κανένα ἄλλο ἀνάλογο φυσικὸ φαινόμενο, τοῦ ὁποίου οἱ Αἱματορόφοι ὑπῆρξαν κάποτε θύματα, σὲ περιστάσεις ἱκανὲς νὰ δημιουργήσουν τεράστια ἐντύπωση στὴ φαντασίαν τους.

Πραγματικὰ ὅμως δὲν ἤξερα τί νὰ σκεφθῶ.

Οἱ Αἱματορόφοι, ἐξ ἄλλου, δεικνόνταν πολὺ ἐπιφυλακτικοὶ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, κί' ἔδειχναν ζωηρότητα τρῶμο κάθε φορά πού ἤθελα νὰ τοὺς ἀποσπάσω κανένα καινούργιο στοιχείο.

Κί' ὅμως, ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ κατὶ τὸ ἀληθινὸ μέσα σ' αὐτὰ πού μοῦ εἶχαν διηγηθῇ, γιὰτὶ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, τὴν ὠρίστη μῆρα, τὴν ἀναχωρήσιν ἀποστολῆς Αἱματοφόρων πρὸς τὰ Νότια.

Ἦταν ἓνα θέαμα, πού δὲν θὰ τὸ ἐξάχω ποτέ!

Λησμονῶσα νὰ σὰς πῶ ὅτι, ἀπὸ τότε πού ἀνακαλύψα τὶς θαυμαστὲς τῆς ἰδιότητες, δὲν ἔδωκα πιά καθόλου τὴν ὀπαλινὴ κάρκα, παρὰ γιὰ νὰ κοιμῶμαι μερικὲς ὥρες.

Ἐνὰ ἀπόγευμα, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴ δύση τοῦ ἡλίου, ἐτοιμαζόμουν νὰ πάω, ὑπερὰ ἀπὸ μιὰ μακρὰ διαδρομὴ πού ἔκανα μέσα στὶς γαλαρίες, ὅταν μού τραβῆζε τὴν προσοχὴ μιὰ συναυλία ἀπὸ κραυγές, ὅμοιες μὲ εἰρωνικὰ γέλια, μὲ τὶς ὁποῖες οἱ Ἀόρατοι ἐξέφραζαν τὴ θαδεῖά τους συγκίνησι.

Βιάστηκα νὰ φορέσω τὴν κάρκα μου καὶ ν' ἀνέβω τὴν σπειροειδῇ κλίσι. Τώρα δὲν φοδύνομαι πιά νὰ πλησιάσῃ τὸ «φωλιές», οὔτε νὰ μπῶ σ' αὐτές.

Τὸ τεράστιο ἐσωτερικὸ βάρβαρο ἦταν γεμάτο ἀπὸ ἀναριθμητοὺς Αἱματορόφους, πού πετοῦσαν στριφογυρίζοντας, σὰν κανένα σμάρι ἀπὸ τρομαγμένα μελίσσια, κί' ἔδωζαν λυπητερές κραυγές.

Δὲν μπορούσα νὰ φαντασθῶ πῶς αὐτὰ τὰ τέρατα, μὲ τὴν παγερὴ καὶ ἀποκρουστικὴ ὄψιν, θὰ μπορούσαν νὰ νοιώσουν μιὰ τόσο δυνατὴ λύπη.

Στὸ μεταξύ, ὅλοι τους ἐαναγύρισαν στὶς θέσεις τους, ἀλλὰ χωρὶς νὰ σταματήσουν τὶς κραυγές των καὶ εἶδα πῶς, ἐκείνοι πού ἔμεναν στὶς φωλιές πού ἦταν ψηλότερα ἀπ' τὶς ἄλλες, ἀμέσως κατὰ τὴν ταρατὰ, ἀδειαζαν μὲ λαίμαργιαν τὶς λεκάνες πού ἦσαν ἐξελίξεις ἀπὸ φρέσκο αἷμα.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ὁ Φοῖβος κί' ὁ Ἄρης πρόβαλαν πάνω ἀπ' τὸν ὀρίζοντα, σπιθηρίζοντας κί' οἱ δύο τους μέσα στὴν ἡρεμὴ καθαρὸτητα τοῦ οὐρανοῦ. Στὴν ἐμφάνισί τους, οἱ παρανοητικὲς κραυγές δυνάμωσαν ὥς πού ἔγιναν ἐκκωφαντικές.

Ἐπειτα, ἁφανκίκα, οἱ Αἱματορόφοι τῆς σειρᾶς πού σὰς εἶπα, σηκώθηκαν μ' ἓνα σύγχρονο φτερούγισμα, ὥπως κάνουν οἱ ἀγρίοι κύνες ἡ τὰ χελιδόνια, ὅταν φεύγουν γιὰ τὸ ἐπὶ τὴν ταξίδι τους, καὶ, σχεδὸν ἀμέσως, πέταξαν γρήγορα πρὸς τὰ νότια ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τὸ ὁμαδικὸ παράπονο τῶν συντρόφων τους.

Ἀπ' ὅλους τοὺς κρυστάλλινους πύργους, τοὺς σπαρμένους μέσα στὴ θάλασσα, κί' ἀπὸ τοὺς πρὶο μακρυνοὺς ἀκόμα, ἄλλα στίφη Αἱματορόφων ὕψωνόνταν καὶ πῆγαιναν νὰ ἐ-

νωθῶν μὲ τὸ πρῶτο, πού βάδιζε ἡδὴ πρὸς τὸ θάνατο...

Ἀνατριχιαστικὲς κραυγές ἔσχιζαν τὸν ἀέρα.

Αὐτὲς οἱ ὀξείες ἱαχές, παρόμοιες μὲ εἰρωνικὰ γέλια, μού προξενοῦσαν μιὰ φοβερὴ αἰσθήσι.

Πίσω ἀπὸ τὶς ἀπαίσιες μορφές τῶν Αἱματορόφων, τὸ καταλαβαίνω, ὑπῆρχε μιὰ ψυχὴ ἀνεπτυγμένη πού ὑπέφερε.

Καί, ὁμολογῶ, λυπόμουν αὐτὲς τὶς ἀλλόκοτες ὑπάρξεις, καὶ ἀναρωτιόμουν τί μπορούσα νὰ κάμω γιὰ νὰ τὶς σώσω...

Ἀλλ' ἤδη τὰ ἐνωμένα στίφη τῶν Αἱματορόφων ἐσηματίζαν ἓνα παχὺ σύννεφο, πού ἐφραζε τὸ νότιο ὄριζοντα καί, σὲ λίγο, χάθηκε μέσα στὴν ἐλαφριά ομίχλη.

Μέσα στὸν τεράστιο κύκλο τοῦ κρυστάλλινου πύργου, τ' ἀπελιπόμενα ἐκείνα γέλια δὲν ἀκούγονταν πιά.

Ἐπειτα, φτερούγες ἀντήχησαν μέσα στὴ σιγὴ τοῦ βυθοῦ, κί' ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ ἀβυσσὸ ἀνέβηκε ἓνα σμήνος Αἱματορόφων, πού κατέλαβε σιωπηλὰ τὶς φωλιές, πού εἶχανε μείνει ἀδειαγές, τῆς πᾶν — πᾶν σειρᾶς.

Αὐτοὶ ἦσαν τὰ θύματα, τὰ διαλεγμένα γιὰ τὸ προσεχές ὀλοκαύτωμα.

Ὁ Ρομπέρτ Βεϋράκ, πού ἡ φωνὴ του ἔδειχνε κάποια κούρασι σταμάτησε.

Ἦντι μερικὲς γουλιές ἀπ' τὸ παγωμένο ρόφημα, πού τὸδύσαν.

Ἡ Ζανέτ, ὁ ἀδελφός του, ὁλοὶ ἦσαν βυθισμένοι στὶς σκέψεις των.

Περίμεναν μὲ ἀνυπομονησία τὴ συνέχεια τῆς τρομερῆς ἐκείνης ἀφηγήσεως.

Μόνο ὁ Ζαρούκ, μὲ τὰ τυφλὰ μάτια καρφωμένα στὴ θεράντα, φαινόταν σὰν νὰ βλεπῇ ἓνα ἀπὸ τὰ τέρατα ἐκείνα, πού τοὺς εἶχε περιγράψῃ ὁ συνταγματάρχης.

Ταξείδι πρὸς τὸ "Ἀγνωστο

— Ὑστερα ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα — συνέχισε ὁ Βεϋράκ — μὲ κυριεψὲ ἡ ἐπιθυμία νὰ ἰδῶ καὶ νὰ γνωρίσω τὸν Τύραννο, πού ἐξασκοῦσε πᾶν στοὺς Αἱματορόφους μιὰ τόσο δεσποτικὴ ἐπιρροή. Στὸ τέλος

τοῦ μηνὸς θὰ γινόταν μιὰ καινούργια θυσία, μὲ τὴν ἀποφασί μου τὴν εἶχα πάρει πολὺ προϋτέρα.

Ὁ ἀνακάλυπτα τὸ κρησφύγετο τοῦ Τέρατος καὶ θάμωνα μπροστά, ὅταν θὰ καταδρόχιζε τὰ θύματα του.

Ἦμουν πεπεισμένος πῶς ὅλα πῆρχε πολλὴ ὑπερβολὴ σ' αὐτὰ πού μοῦ ἔλεγαν: Ἡ ὑπαρξὴς ἑνὸς ὄντος, ἔτσι πού τὸ περιγράφανε, μού φαινόταν ἀδύνατη.

Ὅταν ἐμπιστεύθηκα στὸν Αἱματορόφο τὴν πρόθεσί μου, αὐτὸς ταραχτήκε ἀπὸ τὸ θράσος μου. Ὡστόσο δὲν ἀρνήθηκε νὰ μοῦ προμηθεύῃ τὰ πράγματα πού μοῦ ἦσαν ἀπαραίτητα γιὰ μιὰ τέτοια ἐκδρομὴ. Μοῦ ἔδωσε ἀκόμα τὶς πληροφορίες πού χρειαζόμουν γιὰ νὰ φτάσω στὴ χώρα, πού τὴν ὠνόμαζε «Νῆσο τῶν Νεκρῶν», καὶ πού, ὅταν τὴν σκεπτόταν, ἔτρεμε συγκορμῶς.

Μοῦ ὅρκισε, σὲ μιὰ γωνία τοῦ ὑπογείου ὀλοκαυτώματος, μιὰ γερὴ κί' ἐλαφρὰ θάλασσα, φτιαγμένη ἀπὸ κόκκαλα θαλασσίνης χελώνας, καὶ τόσο καλὰ συμμορφωμένη, πού ἔμοιαζε σὰν νὰ ἦταν μονοκόμμη.

Ἐδινε τὴν ἐντύπωσι πρὶο γας, καὶ ἦταν ἀρκετὰ μεγάλη, ὥστε νὰ χωρᾷ δυὸ άτομα.

Τῆς πρόσθεσα δυὸ κουτιά κί' ἓνα πηδάλιο, φτιαγμένα ἀπὸ κατὶ σανίδες πού τῆς ἔδωκα ἀπὸ κασσόνια, καί, σὲ λίγο, εἶδα μὲ ἱκανοποίησι πῶς ἡ θάρκα μου ἔπλεε κανονικὰ, πᾶν στὴ θάλασσα, στὰ ριζὰ τῶν κρυστάλλινου πύργου, ὅπου τὴν εἶχανε κατεβάσει οἱ Αἱματορόφοι.

Ἦταν ἐφοδιασμένη μὲ ἀφθονὰ τροφίμα γιὰ τὴ διάρκειά τοῦ ταξιδίου. Ὡστόσο ὅμως περὶ τὸ νὰ τῆς προσθέσω κί' ἓνα πανί.

Ἐκτὸς πού εἶμαι καλὸς θαλασσοπόρος, ἤξερα πῶς θὰ μὲ πῆγαιναν καὶ καὶ θὰ μ' ἐφῆρναν δυὸ ἀντίθετα ρεύματα, πού ἦταν εὐκόλο νὰ τὰ διακρίνω, ἀπὸ τὸν ἰδιαιτέρου χρωματισμὸ πού ἔδιναν στὰ νερά.

Τρεῖς μέρες πρὶν ἀπὸ τὴ μοιραία προθεσμία τῆς θυσίας, ἓνα πρωί, ἀφῆλθα — μὲ μεγάλη μου συγκίνησι τ' ὁμολογῶ — νὰ γλυστρήσω ἀπὸ τὴν ταρατὰ τοῦ κρυστάλλινου πύργου, ὥς τὴν ταρταρούγινη θάρκα μου, χάρις στὸν πιστό μου Αἱματορόφο.

Ἐτραβῆξα γιὰ λίγο τὰ κουτιά καὶ βρέθηκα, σχεδὸν ἀμέσως, μέσα στὸ ρεῦμα, πού πῆγαινε ἀπὸ τὰ βόρεια πρὸς τὰ νότια, καὶ πού μὲ πρόσσυρε μὲ μεγάλη ταχύτητα.

Ἦμουν ἐφοδιασμένος μ' ἓνα χάρτη, σχεδιασμένον χονδρεῖδως μὲ κάρβουνο πάνω σὲ μιὰ σανίδα, καί, σύμφωνα μὲ τὶς οδηγίες πού μοῦ εἶχανε δώσει, ἤξερα πῶς μού ἦταν σχεδὸν ἀδύνατο νὰ γελασθῶ.

Ὁ καιρὸς ἦταν ὑπέροχος. Κατὰ μεγάλα διαστήματα, οἱ κρυστάλλινοι πύργοι ἀστράφταν στὸν ὀλοκάβαρο οὐρανὸ, πᾶν ἀπ' τὴν ἡρεμὴ θάλασσα, πού ἔμοιαζε σὰ λῆμνη.

Χάρις στὴν ὀπαλινὴ μάσκα μου, πού δὲν τὴν εἶχα βγάλει, ἔβλεπα τοὺς Αἱματορόφους πᾶν στὶς τεράστιες ταρατὲς, σὰν ἀπαίσια πουλιά, νὰ μὲ κυττάζουν καθὼς περνοῦσα, μὲ συγκινητικὴ περιέργεια.

Ἡ μέρα αὐτὴ πέρασε χωρὶς κανένα ἀξιοσημείωτο γεγονός.

Ἐπείασι μόνον κατὶ μεγάλα

πετοῦμενα ψάρια, μὲ ρόδινες φτερούγες, πού ἦρθαν κί' ἔπασαν μονάχα τοὺς μέσους τῆς θάρκα μου.

Λίγο πρὶν νὰ νυχτώσῃ, ἄρα, πὸ κατὶ σανίδες πού τῆς ἔδωκα ἀπὸ κασσόνια, καί, σὲ λίγο, εἶδα μὲ ἱκανοποίησι πῶς ἡ θάρκα μου ἔπλεε κανονικὰ, πᾶν στὴ θάλασσα, στὰ ριζὰ τῶν κρυστάλλινου πύργου, ὅπου τὴν εἶχανε κατεβάσει οἱ Αἱματορόφοι.

Ἦταν ἐφοδιασμένη μὲ ἀφθονὰ τροφίμα γιὰ τὴ διάρκειά τοῦ ταξιδίου. Ὡστόσο ὅμως περὶ τὸ νὰ τῆς προσθέσω κί' ἓνα πανί.

Ἐκτὸς πού εἶμαι καλὸς θαλασσοπόρος, ἤξερα πῶς θὰ μὲ πῆγαιναν καὶ καὶ θὰ μ' ἐφῆρναν δυὸ ἀντίθετα ρεύματα, πού ἦταν εὐκόλο νὰ τὰ διακρίνω, ἀπὸ τὸν ἰδιαιτέρου χρωματισμὸ πού ἔδιναν στὰ νερά.

Τρεῖς μέρες πρὶν ἀπὸ τὴ μοιραία προθεσμία τῆς θυσίας, ἓνα πρωί, ἀφῆλθα — μὲ μεγάλη μου συγκίνησι τ' ὁμολογῶ — νὰ γλυστρήσω ἀπὸ τὴν ταρατὰ τοῦ κρυστάλλινου πύργου, ὥς τὴν ταρταρούγινη θάρκα μου, χάρις στὸν πιστό μου Αἱματορόφο.

Ἐτραβῆξα γιὰ λίγο τὰ κουτιά καὶ βρέθηκα, σχεδὸν ἀμέσως, μέσα στὸ ρεῦμα, πού πῆγαινε ἀπὸ τὰ βόρεια πρὸς τὰ νότια, καὶ πού μὲ πρόσσυρε μὲ μεγάλη ταχύτητα

νοῦ νὰ ἦταν θανάσιμη σ' ὅλα τὰ ἐμψυχα ὄντα.

Μία βαριά μυρωδιά αἱματοχυσίας καὶ σαπίλας ὑψωνόταν ἀπ' τὰ κύματα.

Κανένα γήινο τοπίο δὲν μπορεῖ νὰ ὁῶση μίαν ἀκριβή ἰδέα τοῦ ἀπαίσιου καὶ μεγαλειώδους αὐτοῦ θαύματος.

Πρὸς τὸ μεσημέρι πέρασα ἀνοιχτὰ ἀπὸ ἐνα νησάκι, σκεπασμένο ἀπὸ πρασινάδα καὶ λουλούδια, καὶ πλησίασα γιὰ νὰ ξεκουραστῶ γιὰ λίγο.

Θὰ ἐπερίμενα ἐκεῖ, ὡς πού νάρρη ἡ ὥρα τῆς θυσίας τῶν Αἱματορρόφων.

Ὅταν ὅμως πλησίασα στὴν ὁχθὴ, κατὰλαβὰ πὼς τὸ νησί ἦταν σκεπασμένο μὲ γιγάντιες ροδοδάφνες κι' ἡ αὐρα μούφερε μία βαρεία μυρωδιά πρωσι-κού ὀξέος.

Δίχως ἄλλο θάταν θανατηφόρο γιὰ μένα, ἀν πατούσα τὸ πόδι μου πάνω σ' ἐκεῖνο τὸ δηλητηριώδες χῶμα.

Τὰ υπολείμματα τῶν μικρῶν θηλαστικῶν, τῶν ψαριῶν καὶ τῶν μεγάλων ἐντόμων, πού ἐκάλυπταν τὴν ἀμμουδιά, μού ἐπιβεβαίωσαν τοὺς φόβους μου.

Απομακρύνθηκα λοιπὸν, τραβώντας με δύναμι τὰ κουτιά μου.

Τώρα θὰ καταλάβατε τὴ βαθεῖα ἀπέχθεια πού νοιώθω γιὰ κάθε ἄρωμα πού μοιάζει μὲ τῆς ροδοδάφνης.

Αὐτὴ ἡ ἀνακάλυψις μού ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση.

Εἶδα ὅτι, παντοῦ γύρω μου, παρὰ μόνον ὁ κίνδυνος καὶ ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή, ἐπέισθηκα πὼς οἱ Αἱματορρόφοι μού εἶχαν πῆ τὴν ἀλήθεια κι' ὅτι ἡμῶνα τὸ παίγνιδι μίας Δυνάμεως ἀγνωστής καὶ τεραστίας...

Ἡμῶν αὐτὴ τὴ φορά, ἀποφασισμένοι νὰ στρίψω πλῶρη γιὰ νὰ γυρίσω πίσω.

Ἄλλ' ὑπελόγησα πὼς δὲν μού ἔμεναν παρὰ δύο ὥρες μόνο ὡς πού νὰ νυχτώσῃ.

Θὰ ἦταν λοιπὸν καθαρή τρέλλα ν' ἀρχίσω νύχτα τὸ ταξίδι μου τοῦ γυρισμοῦ.

Ἐπειτα ἡμῶνα τόσο ταρταγμένος, ὥστε δὲν ξέραν ἂν θὰ μπορούσα ν' ἀναγνωρίσω τὸ ρεῦμα πού πῆγαινε ἀπὸ τὰ νότια πρὸς τὰ βόρεια, καὶ πού θὰ μπορούσε νὰ με γυρίσῃ στοὺς κρουτάλλινους πύργους.

Ἦθελα νὰ ἰδῶ, ἔστω καὶ παρὰ τὴ θέλησί μου.

Προχώρησα λοιπὸν προφυλακτικὰ, καὶ τρέμοντας ὀλόκληρος, γιὰ νὰ πλησιάσω τὴ βάσι τοῦ βουνοῦ. Ἡμῶνα τώρα ἀρκετὰ κοντὰ, ὥστε νὰ διαπιστώσω πὼς ἦταν τόσο ἀπότομο, τόσο λείο, σὰν νὰ εἶχε σκαλιστῇ ἀπὸ ἐνα μονοκόμιο-το βράχο!

Παρέπλευσα ἀργὰ τὴ βάσι, ἀπ' ὅπου ἀρχίζαν κομμάτια ἀπὸ ἀμμοσώρους, πού, καθὼς εἶδα μὲ φρίκη μου, ἦταν σκεπασμένοι μ' ἐνα παχὺ στρώμα ἀπὸ ἀνένεες καὶ φτερούγες Αἱματορρόφων, πού ἐβγαζαν ἀνυπόφορη δυσωδία.

Πρόσεξα ὅμως τότε ὅτι μπορούσα νὰ διακρίνω αὐτὰ τὰ φοιχτὰ υπολείμματα χωρὶς τὴ βοήθεια τῆς μάσκας μου.

Ἡ ἰδιότης λοιπὸν, πού εἶχαν οἱ Αἱματορρόφοι, νὰ γίνονται ἀόρατοι, ἦταν συνδεδεμένη μὲ τὴν ἴδια τους τὴ ζωὴ, κι' ὅταν πέθαιναν, ξαναγίνονταν ἀόρατοι!

Θὰ μπορούσα νὰ τραβάω κουπί ὀλόκληρος ἐβδομάδες γύρω ἀπὸ τὸν γιγάντιο ἐκεῖνο τροῦλλο, χωρὶς νάχω προχωρήσει καὶ πολὺ.

Ἡμῶν ἀποφασισμένοι νὰ

ρίξω τὸ κομμάτι τὸ μέταλλο, πού μού χρησίμευε γιὰ ἀγκυρά, ὅταν ξαφνικὰ διεκρίνα, σχεδὸν κοντὰ στὸ κέντρο τῆς βάσεως τοῦ βουνοῦ, ἐνα σκοτεινὸ σημάδι, πού μού φάνηκε σὰν πόρτα, ἢ κατὰ παρόμοιο.

Απὸ κεῖ, ἀσφαλῶς, θάμπαιναν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ βουνοῦ, στὰ σπλάχνα τοῦ μονολιθικοῦ αὐτοῦ γιγάντιου ὄγκου.

Ἐκωπληάθησα πρὸς αὐτὴ τὴ διεύθυνσι κι' ἔφτασα τέλος σὲ μιά πλατεῖα σκοτεινὴ ἀκρογιά-λιά, πού ἀρχίζει στὸ ἴδιο ἐπίπεδο μὲ τὸ κύμα.

Ὅυτε κὰν σκέφτηκα νὰ διακινδυνεύσω μέσα σ' αὐτὴ τὴ σπηλιά, πρὸ πάντων ὅταν παρατήρησα ὅτι τὰ υπολείμματα τῶν Αἱματορρόφων ἦταν ἐκεῖ πὶο πολυάριθμα παρὰ ἄλλου, καὶ σχημάτιζαν κατὰ γήλοφους, ὅπου σέρνονταν ἔρπετα κι' ἀκούγονταν ὁ θόρυβος ἀπὸ μασσέλες ἀγριμιῶν.

Απομακρύνθηκα ὅχι ὅμως ἀρκετὰ, ὥστε νὰ μὴ διακρίνω τὴ μυστηριώδη αὐτὴ εἰσοδο.

Αποβιδάστηκα σ' ἐνα μικρὸ, βραχώδες νησάκι, πρὸς τ' ἀριστερά, καὶ δοκίμασα νὰ φάω, μ' ὅλη τὴν ἀγωνία πού μούσφιγγε τὸ λαιμὸ καὶ μ' ὅλη τὴ ναυτία πού μού ἀνακατέυε τὰ σωθικά.

Δὲν εἶχα φάει ἀκόμα τίποτα, ὅλη ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

Ἀλλὰ, παρ' ὅλες μου τὶς προσπάθειες, μὴδὲς κατέρωθον σὰ νὰ καταπιῶ μιά γουλιὰ ἀπὸ τὸ ἀναζωογονητικὸ ἐκεῖνο ὑγρὸ, καὶ νὰ φάω λίγους σπόρους ἀπὸ αὐτοὺς πού εἶχα βρῇ στὴν ὑπόγεια ἀποθήκη.

Ἐβλεπα νάρχεται ἡ νύχτα, καὶ κυριεύομεν ἀπὸ ἀνείπωτη συγκίνησι.

Ὁ ἥλιος δὲν εἶχε ἀκόμα βασιλέψει καλὰ, καί, τ' ἀστρόπε-λέκι ἀρχισε κι' ὅλας νὰ βροντᾷ. Ἡ καθημερινὴ καταιγίδα λυσσομανούσε.

Τότε παρατήρησα ἕνα ἀλλό-κοτο φαινόμενο.

Καθὼς οἱ ἀστράτες γίνον-

ταν πολυάριθμες καὶ πὶο ἐντο-νες, στὸ δάσος μὲ τὰ μεταλλι-κά δέντρα, ἀπλώθηκε μιά γα-λαζωπὴ ἠλεκτρισμένη ἀτμό-σφαιρα, καὶ οἱ κορμοὶ στεφά-νωνονταν μὲ λάμψεις, ὅμοιες μ' ἐκείνες πού οἱ ναυτικοὶ πα-ρατηροῦν κομμάτια φορὰ σὲς κο-ρυφές τῶν καταρτίων.

Τώρα τὸ δάσος ἐμοιάζε κυ-ριολεκτικὰ σὰ νὰ καταπνέει τὴν καταιγίδα!

Δὲν καταλάβαινα τίποτα πιά!

Ὅυτε στὴ Γῆ, οὔτε στὸν Ἀ-ρη εἶχα ἰδῇ παρόμοιο φαινό-μενο σὲ δάσος, ὁλότελα ἀντι-θετὸ σὲ κάθε γνωστὸ νόμο τῆς Φύσεως!...

Τὸ δεῖπνο τοῦ Βουνοῦ!

Γρήγορα ἀποσπάσθηκα ἀπὸ αὐτὸ τὸ βουδὸ θαύμασμα.

Εἶχε νυχτώσει πιά ἐντέλως κι' εἶχε σηκωθῇ ἐνας λυσσα-λέος ἀνεμος.

Ἀλλὰ, κυριαρχώντας τὸ βου-ητό του, μιά διαπεραστικὴ ἰα-χὴ ἀνέθηκε ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ θορυβίου ὀρίζοντα, πού ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, γίνονταν πὶο ἐντονὴ.

Ἐνοίωσα νὰ παγῶνῃ τὸ με-δούλι μου καὶ τὰ μαλλιά μου ν' ἀνορθώνωνται ἀπὸ φρίκη, γιὰτὶ ἀναγνώρισα τὴ διαπερα-στικὴ κορυγὴ τῶν Αἱματορρό-φων, πού ἦταν αὐτὴ τὴ φορά, ἡ κορυγὴ τῆς ἀγωνίας τους.

Εἶχαν φύγει ἀπὸ τοὺς πύρ-γους τους, ὅπως ἐκείνοι, πού τοὺς εἶχα δῇ τὸν προηγούμενο ἡμῶν, καὶ νὰ πού τὸ φοιχτὸ σμήνος τους ἔφτανε πάνω στὰ φτερά τῆς καταιγίδας!

Μὲ τὴν ξέθωρη μάζα τους, σκοτεινιάζαν κι' ὅλας τὸν οὐ-ρανὸ, πού τὸν αὐλάκωναν οἱ ἀ-στράτες. Ἀκούγα τὸν κρότο πού κάνουν οἱ φτερούγες τους κι' αὐτὲς τὶς στριγγές κραυ-γές, πού μού ἐσχίζαν τὴν καρδιά.

Μού φαινόταν πὼς ἔρχονταν πρὸς ἐμένα, πὰς μού ζητοῦσαν βοήθεια!

Ἦταν κατὰ τὸ σπαραχτικό!

Εἶχα πέσει, ἀγκομαχώντας, πάνω στὴν ἄμμο. Θάθελα νὰ κλείσω τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴ βλέπω, κι' ὡστόσο κυττοῦσα παρασυρμένος ἀπὸ τὸν ἱλιγγο τῆς φρίκης!

Τὸ σμήνος τῶν ἄτυχων τερά-των πέρασε σὲ μερικῶν μέτρων μόνο ἀπόστασι ἀπάνω ἀπὸ μέ-να; κι' εἶδα τὰ πρῶτα ἀπ' αὐ-τὰ νὰ βυθίζονται, μὲ μιά ταχύ-τητα πού μόνο ἐνας σίφουνας μπορεῖ νὰ ὁῶσῃ τὴν εἰκόνα τῆς, κάτω ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ θόλο, πού φωτιζότανε τώρα ἀπὸ ἐνα ἀμυδρὸ φωςφορισμὸ.

Ὅλο τὸ πλῆθος ὁρμούσε πρὸς τὰ ἐκεῖ, παρασυρμένο ἀ-πὸ μίαν ἱκανότητα τοῦ δύναμι, καὶ σπρώχνονταν σὰν τὰ πρό-βατα στὴ στενὴ πόρτα τοῦ σφαγείου.

Ὅλο ἐκεῖνο τὸ σμήνος, πού οὐραίασε παραπονετικά, ἀπορ-ροφῆθηκε ἀπὸ τὸ Βουνό!

Οἱ στριγγές κραυγές ἔσβυ-σαν μέσα σ' ἐνα θόρυβο πού ἐμοιάζε σὰν ἐνα ἄλσμα, ἐνα καταβρόδισμα, πού ἔφτανε καθαρὰ ἐν ἐμένα.

Κάθε τόσο, τὸ ἀνοιγμα ἐ-κείνο τοῦ βουνοῦ, πού δὲν τολ-μᾷ νὰ τὸ ὀνομάσω στόμα, ξε-ρονόσε μέσα σ' ἐνα κύμα ματω-μένου ὁλίου, τὶς φτερούγες καὶ τὶς ἀντένες, πού σωριάζον-ταν πάνω σ' ἐνα σκόπελο ἡμι-κυκλικό, ὅπως οἱ ἀκαθάρσιες μαζεύνονται στὴν εἰσοδο τοῦ ὀ-χετοῦ...

Καί, πάνω ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀ-παίσιο δράμα, ὁ ἀπέραντος μαῦρος οὐρανός, σχιζόταν ἀπὸ ἀστράτες, πού εἶδειχαν τὸ ἐ-φιαλτικὸ τοπίο καὶ τὰ ὀργι-σμένα κύματα...

Ἦταν παραπάνω ἀπ' ὅ,τι οἱ δυνάμεις μου μπορούσαν νὰ ὑπομείνουν. Στὸ τέλος λιποθύ-μησα...

Ὅταν ξανανοίξα τὰ μάτια, τὸ στίφος τῶν Αἱματορρόφων εἶ-χε καθῇ. Ὅλοι τους εἶχαν κα-ταποθῇ ἀπ' τὸ γιγάντιο ἐκεῖνο ρύγχος, κι' ἡ καταιγίδα λυσσο-μανούσε πάνω ἀπ' τὸν ἐρημι-κὸ ὀρίζοντα.

Ἀλλὰ μιά ἀνεξήγητη μετα-βολὴ εἶχε γίνει στὴν ἐμφάνισι τοῦ Βουνοῦ: Ἀκτινοβολοῦσε τώρα ὀλόκληρο, ἀπὸ ἐνα γα-λακτώδη φωσφορισμὸ.

Εἶχα μπροστά μου ἐναν τοί-χο ἀπὸ ὠχρὴ λάμψι, πού εἶνε μίαν ἐντύπωσι φρικιαστικὴ, πε-ρισσότερο ἀπ' ὅ,τι μπορεῖ κα-νεὶς νὰ φαντασθῇ!

Δὲν ὑπόρσα νὰ μὴ σκεφθῶ τὶς λαμπυρίδες ἐκείνες τῶν Τροπικῶν, πού δὲν φέγγουν πα-ρὰ μόνο ὅταν φάνε. Τώρα, ἀ-σφαλῶς, τὸ Βουνό, ὁ Λεβιάθαν ἐκείνος, ἐγάνετο!

Ἡμῶνα τσακισμένος ἀπὸ κούρασι κι' ἀπὸ φόβο, ἀρρω-στός, ἀποκαρδιωμένος.

Δὲν μούμενε πιά οὔτε ἡ πε-ρίεργεια! Δὲν εἶχα πιά παρὰ μιά μοναδικὴ σκέψι: νὰ φύγω γιὰ πάντα ἀπ' αὐτὸν τὸν κατα-ρατὸν τόπο!

Ἀ! Γιατὶ εἶνα ἐγκαταλείπει τὴ Γῆ, τὴν καλὴ μητρικὴ μας Γῆ, γιὰ νὰ θῶ σ' αὐτὸν τὸ Ματωμένο Πλάνητο, ὅπου οἱ νόμοι τῆς αὐτοσυντηρήσεως λει-τούργησαν μὲ τρόπο τόσο ὠμό, τόσο ἀδυσώπητο;

Δὲν εἶχα τώρα παρὰ μιά ἰ-δέα, σὰς τὸ ξαναλέω: Νὰ φύ-γω, νὰ φύγω ὅπωςδήποτε, ἀδι-ἄφορο πού, ἀδιάφορο μὲ τί κιν-δυνὸ!

Δὲν σκεφτόμουν μάλιστα οὔτε τὴ θύελλα πού μαστιγώνε-το τὸ καπνὸν τῶν κινεμάτων μὲ τὶς λαμπυρίδες τῶν ἀστέρων τῆς ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΝ: Ἡ συνείδησις

Σὲ ἡλικία δύο μηνῶν τὸ παιδί τρώει μὲ ὀρεξὶ καὶ κοιμάται ἀρκετὲς ὥρες.

Τὸ παιδὶ ἀπὸ 4 ἐβδομάδων ΜΕΧΡΙ 5 ΕΤΩΝ

Οἱ φυσικὲς καὶ πνευματικὲς ἰκα-νητές

Εἶνε κατὰ συνήθειαν γιὰ κάθε μῖτέρα νὰ ἐπαίνει τὴν τάδε ἢ τὴν ἑκείνη ἰκανότητα τοῦ μικροῦ παιδιοῦ της. Ξεχνάει ὅμως ὅτι, ἂν τὸ παιδί της ἔχει προοδεύσει ἐξαιρετικά πρὸς μιά ὀριζήμενη κατεύθυνσι, ὑστερεῖ σὲ ἄλλες, στὶς ὁποῖες διακρίνονται ἄλ-λα παιδιὰ.

Πραγματικά, κάθε παιδί ἀνα-πτύσσεται σωματικὰ καὶ πνευματι-κά μὲ τὸ δικὸ του τρόπο, διαφορετι-κά ἀπ' τὰ ἄλλα. Τίποτε δὲ δὲν μπορεῖ νὰ ἐπηρεάσῃ τὸ ρυθμὸ αὐτοῦ τῆς ἀναπτύξεώς του — ἐκτὸς ἀπὸ μιά ἀρρώστεια ἢ ἄλλη τέτοια σω-ματικὴ ἀνωμαλία.

Ὑπάρχουν ὡστόσο μερικὲς γενι-κὲς ἀρχές, πού ἀντιπροσώπευον τὸν μέσον ὄρον τῶν φυσικῶν καὶ διανοητικῶν ἰκανοτήτων τῶν παι-διῶν κάθε ἡλικίας μέχρι 5 ἐτῶν.

Ἀποτελοῦν τὸ συμπέρασμα ἐργα-στριακῶν παρατηρήσεων πού ἐγι-ναν ἀπ' τοὺς εἰδικούς ἐπιστήμονες διαφόρων ἀμερικανικῶν πανεπιστη-μιῶν. Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ συγκρί-νετε τὸ παιδί σας μὲ τὰ γενικά αὐ-τὰ πρότυπα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ξεχνά-τε ὅτι εἶνε ἐνα ξεχωριστὸ ἄτομο, μὲ τὶς δικές του ιδιότητες.

4 ἐ β δ ο μ ά δ ω ν : Στὴν ἡλι-κία αὐτῇ, οἱ μὺς τοῦ σώματος ἀν-τιδρῶν καὶ τετώνονται μὲ τὴν ἐ-παφή. Οἱ κινήσεις ἀρχίζουν νὰ γί-νυνται πὶο ὀργανωμένες, ἡ ἀναπνοὴ θαυτερὴ καὶ κανονικώτερη παρὰ στὴ γέννησι. Τὸ παιδί καταπίνει καλλίτερα. Κοιμάται 20 ὥρες τὴν ἡμέρα. Κρατᾷ σφιγμένες τὶς γρο-θιές του.

1 6 ἐ β δ ο μ ά δ ω ν : Μπορεῖ ν' ἀνακαθίστῃ. Τὰ μάτια του προσηλά-νεται εὐκόλα σ' ἐνα πρᾶγμα καὶ τὸ παρακολουθεῖ. Χαμογελάει, προφέ-ρει ἀναρθρώσεις φθογγῶν, γελάει. Ἀναγνωρίζει τὶς διαφορὰς τῶν ἡ-χῶν. Παίζει μὲ τὰ δαχτυλά του. Μπορεῖ νὰ πιᾷ καὶ νὰ σφίξῃ κά-τι. Ἀναγνωρίζει τὴν μητέρα του.

7 μ η ν ὶ ν : Κάθεται σὲ μιά ψη-λὴ καρέκλα. Ἀρπάζει τὰ μικρὰ ἀν-τικείμενα πού βλέπει. Τολαντεύει τὸ κεφάλι του ἀνεξάρτητα πρὸς τὸ σῶμα του. Βάζει στὸ στόμα του διάφορα πρᾶγματα, τὰ περναῖ ἀπὸ τὸ ἐνα στὸ ἄλλο χερί. Παίζει μόνο του γιὰ λίγη ὥρα. Μπορεῖ νὰ πάρῃ στερεὰ τροφὴ, κι' ὅταν δὲν τοῦ ἄ-ρσῃ τὸ φαγητὸ κλείνει σφιχτὰ τὸ στόμα του. Προφέρει φωνήεντα καὶ σύμφωνα καὶ δείχνει μὲ ἦχους τὸ τί θέλει.

1 ἐ τ ὶ ν : Μπορεῖ ν' ἀνακαθί-σῃ χωρὶς βοήθεια. Μποροῦσάει δί-χως δυσκολία. Πιάνει εὐκόλα τὰ ἀντικείμενα, ἀλλὰ δυσκολεύεται νὰ τ' ἀφίση, καὶ γι' αὐτὸ ἐξασκεῖται σπῆκνοντάς τα ψηλά κι' ἀφίνοντάς τα νὰ πέσουν. Παιρνεῖ τὸ φαγητὸ ἀπ' τὸ πιάτο του, τὸ μασεῖ καὶ τὸ καταπίνει χωρὶς νὰ τοῦ χύνεται

ἀπ' τὸ στόμα. Ἀντιλαμβάνεται τὸ ρυθμὸ. Ἐκδηλώνει στοργή, ζήλια, συμπάθεια. Στέλνει πρὸς ἐνα τόπι πού κυλάει κανεὶς πρὸς τὸ μέρος του γιὰ παίγνιδι.

1 8 μ η ν ὶ ν : Τοῦ ἀρέσει νὰ τρέχῃ, νὰ δοκιμάζῃ τὶς καινούργιες μῆκες του ἰκανότητες. Περπατᾷ μὲ τὰ πόδια ἀνοιχτὰ, γέροντας ἐ-λαφρὰ πρὸς τὰ ἔμπροσ καὶ τεντώ-νοντας τὰ χερία σὰν φτερά. Στὸ τρέξιμο, οἱ κινήσεις του εἶνε ἀλύ-γιστες. Μετακινεῖ τὰ ἐπιπλά κι' ἄλ-λα ἀντικείμενα. Σκαρφαλώνει πάνω στὶς καρέκλες. Μπορεῖ νὰ δαλῇ τὸ καπέλλο καὶ τὰ παπούτσια του. Δο-κιμάζει νὰ φορέσῃ τὶς κάλτσες του. Τοῦ ἀρέσει νὰ βαλῇ τὰ πρᾶγματα μέσα σὲ κουτιά. Κλείνει τὶς πόρ-τες. Δίνει στὴ μητέρα του τὸ πιάτο του, ὅταν ἀδείασῃ. Προφέρει 10-12 λέξεις. Κουνιέται μὲ τὸ ρυθμὸ τῆς μουσικῆς. Σπρώχνει, τσιμπάει, τραβάει, χτυπάει τ' ἄλλα παιδιὰ, σὰν νὰνε παίγνιδι. Μεινταί τοὺς μεγάλους — π. χ. σταυρώνει τὰ πόδια του, κρατᾷ ἐνα περιοδικό, σκουπίζει, κλπ.

2 ἐ τ ὶ ν : Περπατᾷ καλὰ, ἀλλὰ μὲ τοὺς ὤμους λίγο σκυφτός καὶ μὲ τὰ χερία πρὸς τὰ ἔξω καὶ πρὸς τὰ πίσω. Δὲν πετάει πολὺ τὴν κοιλία του πρὸς τὰ ἔμπροσ. Γιά νὰ πιᾷσῃ κατὰ ἀπὸ χάμω, δὲν μι-σκοβάται πιά, ἀλλὰ σκύβει. Βγά-ζει τοὺς τελευταίους γαλαξίες. Ἀ-νεβαίνει σκαλές, πατώντας καὶ τὰ δύο πόδια σὲ κάθε σκαλοπάτι. Προσπαθεῖ νὰ ἐφαρμόσῃ ἐνα πρᾶ-γμα μέσα σ' ἐνα ἄλλο. Μπορεῖ νὰ γυρίσῃ τὸ πόμολο τῆς πόρτας. Τὸ λεξιλόγιό του ποικίλλει ἀπὸ 10 ἕως 1.000 λέξεις. Χρησιμοποιεῖ σύντομες φράσεις. Προτιμᾷ νὰ παίζει μόνο του, παρὰ μὲ ἄλλα παι-διά. Τοῦ ἀρέσουν τραῖνα, αὐτοκί-νητα κι' ἄλλα τέτοια παίγνιδια. Ἀ-γαπάει τὸ νερό καὶ τὸ πλύσιμο.

3 ἐ τ ὶ ν : Ἐχει περισσότερον αὐτοέλεγχον. Μαθαίνει τὴ συνεργα-σία. Περπατᾷ τέλεια. Μπορεῖ νὰ στρίβῃ εὐκόλα στὶς γωνίες. Ζωγρά-φειε σταυρούς κι' ἄλλα τέτοια ἁ-πλὰ σχέδια. Ἀρχίζει νὰ πηγαίνει μόνο του στὸ ἀνακουφιστήριο γιὰ τὶς φυσικὲς του ἀνάγκες. Μπορεῖ νὰ μετρήσῃ ὡς τὰ τρία. Μπορεῖ νὰ στῇ τρεῖς κύβους γιὰ νὰ φτιάσῃ μιά γέφυρα. Ξερεῖ νὰ χρησιμοπο-ιῇ ἐνα φαλλίδι. Μιλεῖ στὸν ἐαυτό του, γιὰ ἐξάσκηση. Ἀκούει προε-κτικὰ τοὺς μεγάλους, προσέχει στὶς ἐκφράσεις τοῦ προσώπου των καὶ μαθαίνει τὴ σημασία τους. Ἐκδη-λώνει πραγματικὴ συμπάθεια καὶ ἐνδιαφέρον γιὰ τοὺς ἄλλους.

4 ἐ τ ὶ ν : Ἀποκτᾷ προσωπι-κότητα. Γίνεται ὀμιλητικό, ἀγέρω-χο, ἀπολυταρχικό. Τρέχει, πηδάει, σκαρφαλώνει εὐκόλα μὲ «ἐλξίσεις» τοῦ σώματος, ὅλ' αὐτὰ γιὰ ἐπίδειξι ἰ-κανότητος. Μπορεῖ νὰ μιλή καὶ νὰ τρώῃ συγχρόνως. Σχηματίζει τέ-λειες φράσεις μὲ συνδέσμους, ἐπιρ-ρήματα, κλπ. Φτιάχνει δικές του λέ-ξεις δίχως νόημα. Μπορεῖ νὰ πετά-ξῃ φέλλα ἐνα τόπι, νὰ κοπῇ ἱστία μ' ἐνα φαλλίδι, νὰ μεταχειρισθῇ ἐνα μικρὸ πριόνι, νὰ δέσῃ τὰ παπού-τσια του. Στὰ παίγνιδια του δεί-χνει ζωερὴ φαντασία. Μιλεῖ διαρ-κῶς γιὰ τὰ γενεθλιά του, γιὰτὶ ἀνυ-πομονεῖ νὰ μεγαλώσῃ. Ἐχει συνεί-σθησι τοῦ θανάτου καὶ τῆς γεννή-σεως.

5 ἐ τ ὶ ν : Εἶναι σοβαρὸ καὶ ἀνεξάρτητο. Πλάνεταί καὶ ντυνεται μόνο του. Αἰσθάνεται περηφάνεια γιὰ τὸν ἐαυτό του, γιὰ τὴν ἐργα-σία του, κι' ἔχει αὐτοκριτικὴ. Δια-κρίνει τὴ διαφορὰ ἀνάμεσα στὴν ἁ-λήθεια καὶ στὸ ψέμα.

Οἱ κουβέντες του δείχνουν ζωερὴ φαντασία, μπορεῖ ὅμως συνή-θως νὰ διακρίνῃ, μὲ ὠριμὴ σκέψι, μεταξὺ πραγματικοῦ καὶ φανταστι-κοῦ. Ἐχει γίγει πιά ἐνας σωστός ἄ ν θ ρ ω π ο ς.

Τὰ παράξενα ΤΩΝ ΟΣΜΩΝ

Τι προτιμοῦν οἱ ἄντρες καὶ τι οἱ γυναῖκες

Ἀφού ἐπὶ αἰῶνες ἡ ὁσφρησις ἔμεινε ἡ πὶο περι-φρονήμενη αἰσθήσις, τώρα οἱ ἐπιστήμονες κι' οἱ τε-χνικοὶ ἀπασχολοῦνται σοβαρὰ μ' αὐτήν. Μελέτησαν π. χ. τὸ μηχανισμό τῆς, ἀνεκάλυψαν γιὰτὶ μυρίζουν οἱ διαφορὲς ὁσμὲς οὐσιγές καὶ φωτογραφίσαν μά-λιστα τὶς ὁσμές.

Οἱ περισσότεροι εἰδικοί φρονοῦν σήμερα ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε στὸν κόσμο τελειῶς ὁσμο. Ἀκόμη κι' ὁ ἀέρας πού ἀναπνέομε — λένε — ἔχει μίαν μυρωδιά, ἀλλὰ δὲν τὴν αἰθανόμεθα, γιὰτὶ τὴν ἔχομε συνήθειαι. Ὅχι μόνο τὰ περισσότερα ἄνθη, φυτὰ καὶ ζῶα, ἀλλὰ κι' οἱ πέτρες καὶ τὰ μέταλλα ἔχουν τὶς χαρακτηριστικὲς ὁσμές τους. Τὸ ἴδιο κι' οἱ ἄν-θρωποι — καὶ γι' αὐτὸ οἱ σκυλοὶ ἀναγνώριζον τὴν μυρωδιά τὸν ἀφέντη τους, κι' οἱ Ἑσκιμῶν τρέ-βουν τὶς μύτες τους ὅταν συναντηθῶν.

Ὁ Σκώτος γιὰτρός Ντᾶν Μὰκ Κένζι ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ὁσφρησις μᾶς εἰδοποιεῖ γιὰ τὴν παρουσία ἐνὸς προσώπου μέσα στὸ ἴδιο δωμάτιο μὲ μας, προτοῦ νὰ τὸ ἰδοῦμε. Ἐπίσης δίνει μιά ἀνάλογη ἐξηγήσι στὰ μυστήρια τῆς ψυχολογίας τοῦ πλήθους, ὑποστη-ρίζει δηλαδὴ ὅτι ἐνα σύνολον ἀνθρώπων μπορεῖ νὰ κυριευθῇ ἀπὸ ὁμαδικὴ μανία ἢ τρόμο, ὅταν νοιώσῃ ὑποσυνειδητὰ τὴν εἰδικὴ μυρωδιά πού ἐκπέμπουν ὡ-ρική ἀτομα θυμωμένα ἢ φοβισμένα.

Οἱ προτιμήσεις τῶν διαφόρων ἀνθρώπων πρὸς ὡ-ρισμένες ὁσμὲς ἐξαρτῶνται ἀπ' τὸ φύλον, τὴν ἡλι-κία, τὸ ἐπάγγελμα, κλπ. Οἱ γυναῖκες π. χ. προτι-μοῦν τὴν κάμφορα καὶ τὴ μέντα, ἐνῶ οἱ ἄντρες τὴν ἐσάνς κέδρου καὶ τὸ μύσχο. Οἱ μυρωδιές τῆς ψα-ρόκολλας, τοῦ πετρελαίου, τῆς νωπῆς μυτιγίας, τοῦ βρεγμένου ἀδισβρόχου, εἶνε ἀπ' τὶς πὶο δυσάρεστες πού ὑπάρχουν σ' ἐνα σπίτι. Ἀντιθέτως, εἶνε μάλλον εὐχάριστες οἱ μυρωδιές τῶν φρεσκοπλυμένων ρούχων καὶ τῶν καινούργ

Χαρακτηριστικά παραδείγματα

“Αν ενδιαφέρεστε να μάθετε και να συγκρίνετε τη ζωή που περνάει σήμερα μια νοικοκυρά μεσαιας τάξεως στις κυριώτερες πόλεις του κόσμου, διαβάστε τα παρακάτω αποτελέσματα μιας έρευνας που έληξε πριν γι' αυτό το σκοπό διάφοροι ανταποκριτές του μεγάλου αμερικανικού πρακτορείου ειδήσεων «Ασσοσιέιτεντ Πρές»:

ΠΑΡΙΣΙ. — Η κ. Ζακελίνα Μασλοφσκύ, σύζυγος ενός Λευκορώσου, που εργάζεται σε μια κινηματογραφική εταιρεία, θηλάζει στις 7 το πρωί της, βοηθεί τον άντρα της να ετοιμασθεί και να φύγει για τη δουλειά του και ξαναπέφτει στο κρεβάτι ως τις 9. “Αφίγει έπειτα μόνο το παιδί στο σπίτι — ένα διαμέρισμα με δύο δωμάτια — και πηγαίνει για ψώνια. Τρώει το μεσημέρι με τον άντρα της, βγαίνει περίπατο το παιδί της με το κορροτσάκι, ρίχνει μια ματιά στην εφημερίδα και, μετά το δείπνο, πηγαίνει στον κινηματογράφο.

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ. — Η φράου “Ερνα Ουίλκ, σύζυγος ενός γνωστού επιπλοποιού, ξυπνάει στις 6 απ' το δουητό των αμερικανικών αεροπλάνων που μεταφέρουν τρόφιμα στην αποκλεισμένη πόλη. “Ετοιμάζει το πρόγευμα: δύο λεπτές φέτες ψωμί για καθενα, τη μία αλειμμένη με λίγο λίπος και την άλλη με λίγη ζάχαρη, και καφέ «ερόατς». “Αφού φύγει ο άντρας της για τη δουλειά του και τα παιδιά της για το σχολείο, αυτή πηγαίνει για ψώνια, με την ελπίδα να βρή λχανικά χωρίς δελτίο. Συνήθως όμως γυρίζει μ' άδειαν τα χέρια. “Ετοιμάζει το μεσημεριανό και βραδυινό φαγητό: ως επί το πλείστον

Για τη γυναίκα και τον έρωτα

“Ενας τίμιος άνθρωπος μπορεί να έρωτευθῇ σαν τρελλός, όχι όμως και σαν βλάκας.

“Ο άνθρωπος πλάσθηκε έτσι, ώστε να μὴν ἔχη συναισθησι της υπάρξεώς του ἂν δὲν ἀναπῆσιν τουλάχιστον μιὰ φορά.

“Η γυναίκα που γρήγορα παράτησε τον πρώτο της φίλο, πολύ γρήγορα θα παραιτηθῇ και τον δεύτερο.

Δὲν ὑπάρχει τρομερώτερο πράγμα ἀπὸ τὴν γυναίκα πού ἔχει πάρει μεγάλη προίκα.

Σὲ κάθε ἀντρώπῳ ὑπάρχει μιὰ κρυφὴ πληγὴ, ὅπως τὸ σκυλὶ μὲς σὸ μῆλο.

“Η καρδιά εἶνε ἕνας μάγος, ὁ ὁποῖος μαντεύει πάντοτε τὴν ἀλήθειαν.

Οἱ ὁμορφες γυναῖκες μέσος σὲν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων εἶνε ὅ τῃ τριανταφυλλίαν μέσος σὲν δάσος.

Οἱ γυναῖκες ἀγαποῦν μὲ τὴν καρδιά τους οἱ ἄνδρες μὲ τὴν αἰσθήσιν τους.

γυρίζει: στις δύο καμ. χιόνες της (που τις πληρώνει 10 δολάρια το μήνα). Πηγαίνει έπειτα να πωλήσει μπιφτέκια προς 6-8 πέζος (1,60 δολλάρια) το κιλό. Περνάει το απόγεμά της με τσάι, πόκερ και κουβεντολόι. Γυρίζει στο σπίτι της κατά τις 9, διαβάζει ένα βιβλίο ως ότου διακοπή το ηλεκτρικό ρεύμα κι έπειτα πέφτει να κοιμηθῇ.

ΡΙΟ ΙΑΝΕΙΡΟ. — “Η σενόρα “Ελζά Ροντριγκέζ, μητέρα και γιαγιά στα 40 χρόνια της, σηκώνεται στις 6 και ξυπνάει την υπηρέτριά της. Προγευματίζει μαζί με τη μητέρα της, τον άντρα της, το γιο της και την κόρη της (παντρεμένη μ' ένα αεροπόρο που απουσιάζει συχνά). Για να πωλήσει κρέας, κάνει ούρα επί μισή ώρα, αλλά γυρίζει με γεμάτη την τσάντα της. “Ασχολείται με το νοικοκυριό της. Τρώει το μεσημέρι μαζί με τους δικούς της. Το απόγεμα, ράβει διάφορα πράγματα για τα παιδιά, την κόρη της και τον εαυτό της. Στις 4 φτάνει το τσάι κι αναπαύεται επί μία ώρα. Παίρνει έπειτα το μπάνιο της και συνεννείται με το μάγειρο για το δείπνο. Τρώει το βράδυ στις 7, ακούει ραδιόφωνο, παίρνει μπρίτζ και κοιμάται κατά τις 11.

ΜΑΔΡΙΤΗ. — “Η σενόρα Ζοφερίνα Ροντριγκέζ ντε Καρντόνα εἶνε ευτυχισμένη σήμερα, γιατί μπόρεσε να αγοράσει 20 κιλά πατάτες προς 10 σεντές το κιλό. Συνήθως διαβεί τη μισή μερά της για τα ψώνια. “Οπως λέει η ίδια, «εἶνε πιο δύσκολο να πωλήσει καλά η νοικοκυρά, παρά να συνεννοηθῇ ἡ Ἀμερικὴ με τὴ Ρωσσία».

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. — “Αφού φύγει ο άντρας της για τη δουλειά του — εἶνε μηχανικός — η κ. Γκρόβερ πηγαίνει με το μετρό για να πωλήσει. Θέλει ύφασμα για ένα φόρεμά της, αλλά δὲν αγοράζει τίποτε, γιατί τὰ βρίσκει όλα πανάκριβα. Γυρίζοντας στο σπίτι, αγοράζει ένα κομμάτι χοιρομέρι, βασιότερο ἀπὸ 2½ κιλά, για 3,95 δολλάρια. Εἶνε, κατὰ τὴ γνώμη της, τὸ οικονομικώτερο φαγητό. Το απόγεμα παίζει γκόλφ με τον άντρα της. Το βράδυ, στο τραπέζι, συζητούν για την οικονομία του σπιτιού. “Επειτα ακούει ραδιόφωνο, διαβάζουν και κουβεντιάζουν για τον καιρό.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. — “Η κ. Μοργγκαρετ Τσέουν προγευματίζει μόνη, γιατί ο άντρας της έλειπε σε ταξίδι και τα τρία παιδιά της ἤσαν ἄρρωστα ἀπὸ μαγουλήθρες. Διάβασε στις εφημερίδες για την κρίσι του Βερολίνου. Και σχεδίασε πώς να χωρίση τὴ μερίδα του κρέατος σὲ τρία φαγητά, και σ' ἄλλα τόσα τα αυγά, τὸ μπέικον και τὸ τυρί, συμπληρώνοντας με ψάρι, λχανικά και κονσέρβες.

Καὶ τώρα πού τὰ διαβάσατε ὅλα, δὲν συμφωνεῖτε ὅτι οἱ νοικοκυρὲς ζοῦν κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο περίπου σ' ὅλα τὰ γεωγραφικά πλάτη;

Χιούμορ

“Όταν όλα γυρίζουν

Δύο μεθυσμένοι σταματούν μπροστά σ' ένα αγάλμα. “Ο ένας πλησιάζει το βάθρο για να διαβάση τὴν ἐπιγραφή.

— Ποῖος εἶνε, τὸν ρωτᾷ ὁ ἄλλος.
— “Ο Γαλιλαῖος!
— Ποῖος εἶνε πάλι αὐτός;
— Αὐτός ἀνακάλυψε, πρῶτος πῶς ἡ Γῆ γυρίζει!

— Ὡστε πρόκειται περὶ... συνάδελφου!

— Μὰ, γιατρέ, μὴ μ' ἀφίνετε σ' αὐτὴ τὴν ἀγωνία! Πέστε μου ἐπιτέλους τί ἔχει ἡ γυναίκα μου!

— Για νάμαί, εἰλικρινῆς, φίλε μου, δὲν τὸ ξέρω ἀκόμη. Μὴν ἀνησυχῆτε ὁ μῶς, θὰ τὸ μάθουμε στὴ νεκροψία...

Δύο τρελλοὶ φτάνουν ἐμπρὸς σ' ἕνα ψηλὸ τοῖχο.

— Τί νὰ ὑπάρχη ἄραγε πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸν τοῖχο; λέει ὁ ἕνας.

— Δὲν ξέρω, ἀπαντᾷ ὁ δεύτερος, ἀλλὰ θὰ κυττάξω.

“Ανεβαίνει λοιπὸν στὴν πλάτη τοῦ ἄλλου καὶ φτάνει ἔτσι ὡς τὴν κορυφὴ τοῦ τοῖχου.

— ὦ, ὦ! Εἶνε γυμνιστές! φωνάζει.

— Μπᾶ! Ἀντρες ἡ γυναῖκες,

— Δὲν ξέρω. Δὲν φέρουν ρούχα...

Σ' ἕνα λεωφορεῖο, δύο τρελλοὶ καθοῦνται ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλο.

— Συγγνώμη, μού' λέτε τὴν ὥρα; λέει ὁ πρῶτος.

— “Ο ἄλλος βγάζει ἀπ' τὴν τσέπη του τὸ στυλό του καὶ ἀπαντᾷ:

— Σάββατο.

— “Α, ὦρα! φωνάζει ὁ πρῶτος. “Εδὼ ἀκριβὲς ἤθελα νὰ κατέβω!

Δύο γέροι, σύζυγοι, γιορτάζουν τοὺς χρυσοὺς γάμους των. Τὸ βράδυ, στὸ κρεβάτι, ἡ σύζυγος ρωτᾷ τὸν ἄντρα της:

— Πόσες φορές μ' ἀπάτησες; Μπορεῖς νὰ μου τὴν πῆς τώρα πιά...

— “Εκείνος διατάζει λίγος, κι' έπειτα ὁ μολογεί:

— Μιὰ φερά! Μιὰ μόνον, σου τ' ὀρκίζομαι!

“Εκείνη ἀναστενάζει τότε καὶ μούρμουρίζει:

— Πορὸ θὰ μπόρῳσε νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ σήμερα... αὐτὴ ἡ φορά!

Βρίσκαμε στα τέλη τοῦ πολέμου. Δύο Γερμανοὶ-κουβεντιάζουν σὸ δρόμο γιὰ τὰ βάσανα πού τραβοῦν ἐξ αἰτίας τοῦ Χίτλερ. “Ο ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἐξάπτεται ἀπ' τὸ θέμα, ξεχειλάει καὶ δυναμώνει τὴ φωνή του.

— “Εχει γίγει πιά ἀφόρητος ἐχθρὸς τὴς ἡ ζωῇ στὴ χώρα μας! λέει, σὲ συννομιλητὴ του. Τὰ πράγματα χειροτερεύουν ἀπὸ μέρα σὲ μέρα! Αὐτός ὁ τρελλός, ὁ ἐγκληματίας, ὁ Χίτλερ, δὲν πάραυρη τὴ Γερμανία στὴν καταστροφή! “Ο λαὸς τὸν μισεῖ, ἀλλὰ δὲν κατορθώνει ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὸ ζυγὸ του.

— “Εαφνικά, τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὸ γαλὰ ἕνας μυστικὸς τῆς Γκεσταπό.

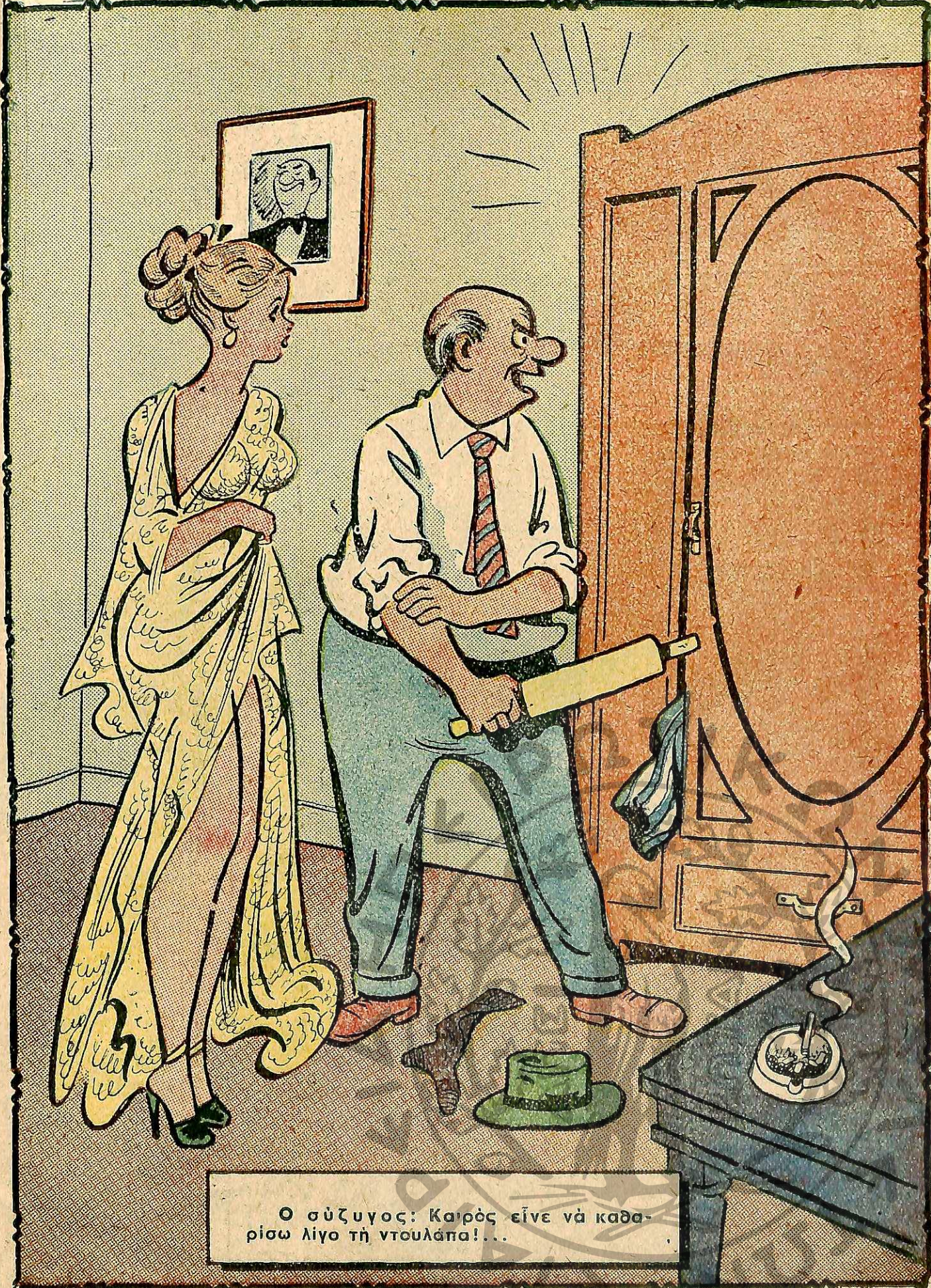
— Τ' ἀκούσα ὅλα! τοῦ λέει ἄγρια.

— “Ελα μαζί μου!

“Ο ἄλλος ἐπεμβαίνει καὶ προσπαθεῖ νὰ βοηθήσῃ τὸ φίλο του.

— Μὴ τοῦ δίνετε προσοχή, παρακαλεῖ τὸν αστυνομικὸ. Εἶνε τρελλός!

— Τρελλός; “Οχι δᾶ! ἀπαντᾷ ἐκείνος. Δὲν θὰ μιλῶσε τόσο λογικά, ἂν ἦταν τρελλός.

Ο σύζυγος: Καὶρὸς εἶνε νὰ καθαρίσω λίγο τὴν βουλάπα!...

ΤΗΝ Έλεγαν Σόρια, μα όλοι την ήξε-
ραν με το όνομα της «μικρής Σουλ-
τάνας», γιατί ήταν μοναχοκόρη του Χάν
των 'Αβάρων 'Αχμέτ, που βασίλευε πά-
νω στις ατίθασες φυλές του Ζαπορό-
για, στο νοτιοδυτικό μέρος του Καυκά-
σου.

Εκείνη την εποχή, ο Χάν 'Αχμέτ εί-
χεν επαναστατήσει άλλη μία φορά έναν-
τίον των Ρώσων κι είχε διακηρύξει τη

ρισκαν Έλεος μπροστά του. Όλοι γι
αυτόν ήταν έχθροι.

Και κανείς δεν μπορούσε να τ'α θάλη
μαζί του. Γιατί ο άταμάνος ήταν παν-
τού και πουθενά. Γύριζε σαν δαίμονας
με τους λιγαστούς συντρόφους του κι
έπειτα από κάθε καινούργια επιδρομή έ-
ξαφανιζόταν χωρίς ν' αφήση κανένα ί-
χνος πίσω του.

Μά τραυματίστηκε, σε μία από τις

τρευθή στο μεταξύ, είχε, όμως, τ'α σχέ-
διά του. Γιατί, βέβαια, δεν θ' άφηνε την
αγαπημένη του Σόρια να του την πά-
ρη ένας άλλος.

Έτσι, λίγη ώρα μετά το μεσημέρι,
απλώθηκε η φήμη πως ο 'Αμαλάτ Μπέκ
είχε προσβάλει με ισχυρές δυνάμεις το
Κουτζένσκυ, ένα πλούσιο χωριό ανάμε-
σα στο Αλκατερίνοσλαβ και το Ζαπο-
ρόγια.

Αυτό δεν ήταν λόγος, βέβαια, για ν'
ανάβληθ' ο γάμος. 'Αλλ' η είδησις αυ-
τής της επιθέσεως έφερε μεγάλη σύγχυ-
σι ανάμεσα σ' εκείνους που είχαν συγ-
κεντρωθ' για την τελετή. Και πολλοί
φύλαρχοι, χωρίς να περιμένουν να τε-
λειώση το μυστήριο, έφυγαν για να γυ-
ρίσουν στα χωριά τους. 'Από τ' άλλο
μέρος, οι Ρώσοι ξεκίνησαν για το Κου-
τζένσκυ, αφήνοντας μόνο μία μικρή δύ-
ναμι να φυλάη το βόρειο μέρος της πό-

Η' ΑΝΑΓΗ ΤΟΥ ΑΤΑΜΑΝΟΥ

Ίπποτικό διήγημα

θέλησι του λαού του να ζήση ελεύθερος
και ανεξάρτητος.

Φίλος και σύμμαχος του 'Αχμέτ ήταν
ο νεαρός άταμάνος του Τερέκ 'Αμαλάτ
Μπέκ.

Μά ούτε η φιλία του για τον Χάν, ου-
τε το μίσος του έναντίον των Ρώσων
έκαμε τον 'Αμαλάτ ν' ακολουθήση τον
'Αχμέτ στην παράτολμη περιπέτειά του.
Εκείνο που τον έσπρωξε σ' αυτό ήταν
τά όμορφα μάτια της Σόρια.

Γιατί ο άταμάνος αγαπούσε από και-
ρό τη «μικρή Σουλτάννα». Κι' αυτή πά-
λι ζούσε με τη σκέψη του κι' έφτιανε ό-
νειρα για το μέλλον.

Αυτή τη φορά, ο Χάν 'Αχμέτ κι' ο ά-
ταμάνος 'Αμαλάτ Μπέκ ώρισαν και την
ημερομηνία του γάμου. Θά γινόταν τις
πρώτες βδομάδες της άνοιξεως.

Μά οι τύχες του πολέμου είναι αθέ-
βαιες κι' εκείνοι που τον κάνουν δεν ά-
κολουθούν πάντα τον ίδιο δρόμο, που
φέρνει στη νίκη ή την ήττα.

Έτσι έγινε και τότε.

Όταν ο Χάν 'Αχμέτ είδε πως οι Ρώ-
σοι κέρδιζαν έδαφος και πως άπειλού-
σαν να τον περιόρισουν πάνω στα βου-
νά, κλείνοντας του τους δρόμους που
έφερναν προς τις εύφορες κοιλάδες, ζή-
τησε να συναντηθ' κρυφά με το Ρώσο
στρατηγό Βλαδίμηρο Γερμολώφ, που
διοικούσε τ'α στρατεύματα του Καυκά-
σου, του δήλωσε ύποταγή και του πρό-
φερε για έπιφράγισι της φιλίας των
τό χέρι της κόρης του.

Ο Γερμολώφ έδωσε τότε άμνηστία
σ' όλους τους επαναστάτες κι' έπεισε
και τον Τσάρο να έπικυρώση τη μεγα-
λόψυχη πράξι του.

Οι μικρότεροι άρχηγοι ύποτάχθηκαν
κι' αυτοί στους Ρώσους.

Μόνον ένας εξακολούθησε να κρατή
ψηλά τη σημαία της άνταρσίας. Κι' αυ-
τός ήταν ο νεαρός άταμάνος του Τερέκ,
που είχαν εξοργισθ' για τη διπλή προ-
δοσία του 'Αχμέτ. Γιατί ο Χάν είχε προ-
δώσει όχι μόνο τον κοινόν άγώνα για
την έλευθερία, αλλά και τον ίδιο τον
'Αμαλάτ Μπέκ, που είχε το λόγο του
πως θά τουδινε για γυναίκα του την ό-
μορφη Σόρια. Ο πατέρας της, όμως,
την είχε θυσιάσει τώρα στα συμφέροντά
του.

Το όνομα του 'Αμαλάτ Μπέκ έγινε
πολύ γρήγορα ο φόβος και ο τρόμος
σ' όλη την περιοχή. Ούτε οι Ρώσοι,
άλλ' ούτε κι' οι ίθαγενείς πληθυσμοί εύ-

λεως, για την πε-
ρίπτωσι που ο 'Α-
μαλάτάν θά κατέ-

πολλές συμπλοκές του με τους Ρώ-
σους και γι' αρκετό διάστημα ο τόπος
ήρμησε.

Ο Γερμολώφ ήταν ξετρελλαμένος με
την όμορφη Σόρια κι' έπαφελήθηκε απ'
αυτή την ανάπαυλα για να κάμη τους
γάμους του μαζί της.

Η τελετή θά γινόταν στο Ζαπορό-
για. 'Επειτα οι νεόνυμφοι άφαιγαν για
το Ροστόβ, που ήταν η έδρα του Γερ-
μολώφ.

Την ημέρα που είχε όρισθ' για τους
γάμους, το Ζαπορόγια έμοιαζε σαν έ-
να μεγάλο στρατόπεδο. Γιατί ο Γερμολώφ
είχε φέρει μαζί του πολύ στρατό.
Κι' από τ' άλλο μέρος, είχαν συγκεν-
τρωθ' εκεί, για να τιμήσουν τον Χάν,
όλοι οι «τσαμπάλ» (φύλαρχοι) της πε-
ριοχής μαζί με τους πολεμιστές τους.

Κανείς, φυσικά, δεν σκεφτόταν εκεί
νη την ημέρα τον 'Αμαλάτ Μπέκ.

Ο πονηρός άταμάνος, που είχε για-

βαινε προς το Ζαπορόγια.

Όσο, ο άταμάνος δεν βρισκόταν
στο Κουτζένσκυ. Εκείνοι που είχαν κά-
μει την επίθεσι ήταν μερικοί από τους
συντρόφους του. Μία άλλη ομάδα είχε
έπιτεθ' επίσης έναντίον ενός άλλου χω-
ριού, ανατολικότερα, και μία τρίτη είχε
βάλει φωτιά στις θημωνιές με τ'α στά-
χια της Τούρα.

Όσο για τον 'Αμαλάτ Μπέκ, αυτός
κρυβόταν κοντά στο Ζαπορόγια και πε-
ρίμενε να κορυφωθ' η σύγχυσις, που
αυτές οι διαδοχικές είδησεις, φθάνοντας
ή μία έπειτα από την άλλη, προκαλού-
σαν μεταξύ των Ρώσων και των άλ-
λων καλεσμένων.

Κι' όταν έκρινε πως έφθασε η κατάλ-
η στιγμή, μπήκε στην πόλι από το ά-
νατολικό μέρος.

Εκείνοι που τον ακολουθούσαν δεν ή-
σαν περισσότεροι από εκατό. 'Αλλ' έ-

Άρπαξε την όμορφη Σόρια και την έβα-
λε πάνω σ' αλογό...

καναν τόσο θόρυβο, που όλοι τους νό-
μισαν για πολύ περισσότερους.

Ο πανικός που προκάλεσεν η εμφά-
νισι τους ήταν άπεριγραπτος. Τ'α τρα-
πέζια στη μεγάλη αΐλη του σπιτιού του
Χάν αναποδογυρίστηκαν στη στιγμή κι'
οι άνθρωποι άρχισαν να τρέχουν δεξιά
κι' άριστερά για να σωθούν.

Και, ξαφνικά, ο 'Αμαλάτ Μπέκ πα-
ρουσιάστηκε καθάλα στο αλογό του
μέσα στην αΐλη.

Ο Γερμολώφ τον είδε σε μία στιγμή
μπροστά του. 'Αλλά δεν πρόφθασε ν' ά-
μυνθ'. Γιατί ο άταμάνος άδειασε άμέ-
σως το πιστόλι του πάνω του και τον
εξέπλωσε νεκρό. Άρπαξεν έπειτα την ό-
μορφη Σόρια, την έβαλε μπροστά του
πάνω στο αλογό κι' εξαφανίστηκε.

Όλα αυτά είχαν γίνει μέσα σ' ένα
λεπτό.

'Αλλ' οι Ρώσοι που φρουρούσαν στα
βόρεια της πόλεως είχαν όρμησει στο
έσωτερικό, άκούγοντας τους πυροβολι-
σμούς κι' όπως ήταν οι περισσότεροι,
δεν δυσκολεύθηκαν να διασκορπίσουν
τους λιγαστούς συντρόφους του 'Αμα-
λάτ.

Ο άταμάνος, βγαίνοντας από το σπι-
τι του 'Αχμέτ, είδε πως ήταν ολότελα
μόνος.

Σηπρούνισε, ωστόσο, το αλογό του,
κι' άρχισε να τρέχ' προς το μέρος του
Τσερνίσεφ, ακολουθώντας τον δύσβατο
δρόμο που προχωρούσε ανάμεσα στους
βράχους.

Η νύχτα που ακολούθησε σε λίγο,
τον έκρυψε από τ'α μάτια εκείνων που
τόν καταδίωκαν.

Ο 'Αμαλάτ, σβήνοντας πάντα τη Σό-
ρια στην αγκαλιά του, εξακολούθησε να
προχωρή πάνω στο βουνό, παίρνοντας
τά πιο δύσβατα μονοπάτια.

Σταμάτησε, τέλος, ανάμεσα σε δυό
ψηλούς βράχους, που, σμίγοντας στις
άκρες, έφτιαχναν ένα είδος σπηλιάς, που
σκεπαζόταν από πάνω από μία προεξο-
γ' του ενός απ' αυτούς.

Εκεί ξεπέρασε ο άτρωτος άταμά-
νος και κατέβασε και τη Σόρια από τ'
αλογό.

Η νέα άκούμπησε με συγκίνησι το

κεφάλι της στον ώμο του.

— Άμαλάτ, του είπε, αν δεν μ' έ-
παινες, είχα πάρει την απόφασι να
σκοτωθώ.

Και το έβειξε ένα άγχειρίδιο, που
είχε κρυμμένο στο κορσάκ του νυ-
φικού της φορέματος.

Έπειτα από λίγη ώρα,
είχαν ξεπλώθ' ο ένας πλάι
στον άλλον. Η σέλλα του
αλόγου τους χρησίμευε για
προσκέφαλο και τ'α μαλα-
κά χόρτα, που σκέπαζαν το
έδαφος για στρωμνή. Κι' η
νύχτα σκέπασε κάτω από
το μαγικό πέπλο της τ'α φι-
λιά και τις φλογερές περι-
πτώξεις τους...

Όταν ξύπνησαν, είχε ξε-
μερώσει πιά για καλά.

Δεν είχαν καιρό να χά-
νουν. Έπρεπε να φύγουν
το συντομότερο. Κι' έπειτα
και οι δύο πεινούσαν πολύ.

— Σε τρεις ώρες το πολύ, είπεν ο 'Α-
μαλάτ, θά φθάσωμε στις στάνες του Κι-
ζύλ. Οι άνθρωποι εκεί μ' άγαπούν.

Έτοιμάσε ύστερα τ' αλογό του, βοή-
θησε τη Σόρια ν' ανεβ' και πήδησε κι'
αυτός πίσω της.

Αλλά, ξαφνικά, μία φωνή φρίκης ξε-
φυγε από το στόμα του 'Αμαλάτ. Είχε
διακρίνει μία ομάδα
Ρώσων στρατιωτών.

Κι' εκείνοι τον είχαν άν-

τηληφθ' και ζητήσαν να του φράξουν
την ύποχώρησι.

Ο άταμάνος κατάλαβε πως ήταν χα-
μένος. Κτύπησε με θλίψι τη Σόρια.

— Μην μ' αφήνης να πέσω στα χέρια
τους, αγαπημένε μου, ικέτευσε η νέα.
Σκότωσέ με!

Ο 'Αμαλάτ Μπέκ δίστασε για μία
στιγμή, άλλ' άμέσως έπειτα έβγαλε το
πιστόλι του, το στήριξε στον κρόταφο
της νέας, που τον κύτταζε με μάτια
πλημμυρισμένα από άγάπη και πίεςε τη
σκανδάλη... Έπειτα, γύρισε το όπλο
προς το μέρος του...

'Αλλά, στο μεταξύ, οι Ρώσοι είχαν
πλησιάσει και δύο απ' αυτούς του άρ-
παξαν το πιστόλι από τ'α χέρια.

Την άλλη μέρα, το κορμί του 'Αμα-
λάτ ταλαντευόταν στην άκρη ενός σχοι-
μιού, που ήταν δεμένο στα κλαδιά ενός
μεγάλου δέντρου της πλατείας του Ζα-
πορόγια.

'Αλλ' οι άνθρωποι της περιοχής δεν
έξεχασαν ποτέ τον 'Αμαλάτ Μπέκ, τη Σό-
ρια και το τραγικό ειδύλλι τους...

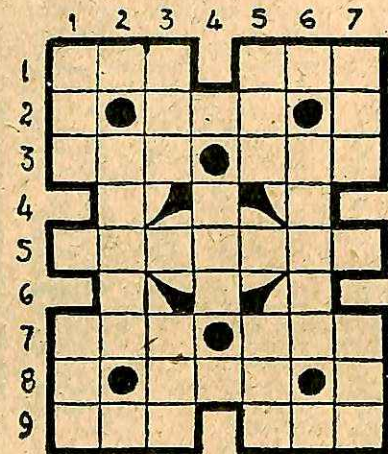
ΒΟΡΙΣ ΝΤΑΝΙΕΛ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλεκτικό σταυρόλεξο ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Διάταξη — 'Η γυναίκα αυτή τι μωρείται με θάνατο όταν δεν υπάρχουν έλαφρυντικά.

2) 'Υπάρχουν κοντά στα σύνορα

έλων σχεδόν των κρατών.

3) Τουρκικό γλύκισμα. — Για να γίνει, απαιτούνται χρήματα.

5) Τα δώρα αυτά ήταν για πολ-
λους πραγματικούς μπλεζα.

7) Πόλις της Σικελίας. — Δημοκρα-
τία της Κεντρικής Αμερικής.

8) 'Εγιναν για πολλές γυναίκες
έξ' ίσου απαραίτητα όσο και για τους
άνδρες.

9) Εύπρεπής (θελ.). — Σύνχυσος.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) 'Αποτελειώνουν την πέψη των
τροφών. — Μένει σε κάποιο τόπο.

2) Οι στοχασμοί τους έχουν βάθος
(ουδ.).

3) Πανάκριβο ξύλο. — 'Αφθονούν
στο Αιγαίο.

4) Πρωτεύουσα μεγάλου ελληνι-
κού νησιού.

5) Θηλυκό ζώο. — Στρατιωτική πα-
ρελασία (ζεν.).

6) 'Ανήκουν στην υπηρεσία των α-
νακτόρων (ουδ.).

7) Θέλητρον. — 'Η καλύτερη μάς
έσχεται απ' την Χίο.

Δ.

Λίγη γεωγραφία

1) Πότε και από ποιο μέρος της
γης άρχισε να σχηματίζεται η Βρε-
τανική Αυτοκρατορία;

2) Ποιες είναι οι πρωτεύουσες της
Αυστραλίας, του Καναδά και της
Νέας Ζηλανδίας;

3) Ποιες ευρωπαϊκές ποταμούς
διασχίζει τρεις πρωτεύουσες;

4) Ποση είναι η διάμετρος της
Γης;

Παιγνίδια

Γράψε τέσσερα, κι' ύστερα πέντε,
ύστερα τριάντα ύστερα πεντακόσια,
πρόσθεσε μηδέν και στο τέλος 1,
και στο άθροισμα διάβασε το όνομα
δραχμής πόλεως, στην οποίαν υπήρ-
ξε περίφημο μαντείο.

Τετράγωνο λέξεων

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕΤΩΣ

1) 'Αρχαίο ρ
θεός των Αιγυ-
πτίων, ταυτιζόμε-
νος προς τον έλ-
ληνικό Απολ-
λων.

2) Οίνονπνε-
υστώδες ποτό
(ουδ.).

3) Αισιμός.

4) Λόφος πα-
ρά την 'Ιερουσα-
λήμ και κατ' επέ-

κτασιν ολόκληρος η πόλις.

Ιστορικά ενέματα

Ποιά περίφημα ιστορικά πρόσωπα
είχαν επωνυμασθή:

1) Σιδερούς δούξ, 2) Σιδερούς
Καγκελλάριος, 3) Μικρός Δεκανεύς;

Οι δυο ποδηλάται

Δυο ποδηλάται διαγωνίσθηκαν σε
μία διαδρομή με επιστροφή, ο' ένα
ανφορικό δρόμο, μήκους 100 χιλιό-
μετρών. Ο πρώτος ανέπτυξε, στη
μετάβαση μέση ταχύτητα 15 χιλιόμε-
τρων και στην επιστροφή 30. Ο δεύ-
τερος έτρεχε, στη μετάβαση με 20
χιλιόμετρα και στην επιστροφή με
25. Ποιος ένικνε;

Μαγικό γράμμα

'Αντικαθιστώντας ένα γράμμα των
κάτω λέξεων με ένα άλλο πάντο-
τε το ίδιο, πρέπει χωρίς κανένα α-
ναγραμματισμό να σχηματίσετε άλ-
λες τόσες λέξεις:

1) Ρήμα, 2) Βυμός, 3) Ρόμβος,
4) Τάσις, 5) Βάνος, 6) Κάσος, 7)
Λίτρα, 8) Μάρκο

'Αναγρυσματισμός

Μία μέρα πούχαν φαίνεται
τα ζώα φασαρία
κάποιο απ' αυτά ανακάτεψε
τα τέσσερα στοιχεία
κι' έμικρυνε έτσι έμικρυνε,
μά όχι, δεν έκάθκε!
Στη ράχη άλλου ανέθηκε
και πάνω κεί εστάθηκε!

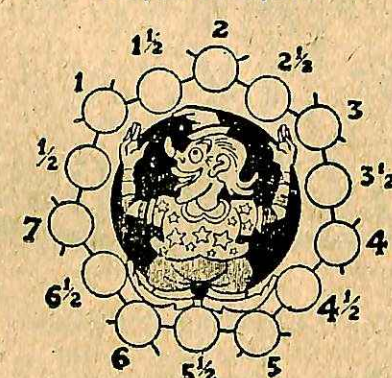
Λεξιγριφός

'Ενας θεός και δαίμονας
για άνοδος σεμνός μαλώσανε
κι' απ' τις φωνές και το κακό
τον κόσμο άναστατώσανε.

Στοιχειόγριφος

Του Αιγαίου νήσος είμαι
όπως είμαι αν' άφησης,
θ' αναστήσης βασιλεία,
αν με άποκεφολλίση

Μαγικό έπτάγωνο

Μέσα σε ποιο κύκλο πρέπει να το-
ποθετηθώ ο καθένας από τους 14 α-
ριθμούς για να δίνουν πάντοτε το
ίδιο σύνολο οι τρεις αριθμοί της κά-
θε πλευράς του σχεδίου μας;
Για να σας διευκολύνω σας α-
ποκαλύπτω ότι το άθροισμα αυτό
των τριών αριθμών θα είναι πάντοτε
9½.

Θρυλικά ζευγάρια

Μπορείτε να ζευγαρώσετε τους πα-
ρακάτω θρυλικούς έρωτευμένους με
τα αναπνεύματα ταίρια τους: Τα όνο-
ματα ανδρών και γυναικών αναφέρον-
ται, βεβαίως, με σειρά διαφορετική
απ' την πραγματική.

1) Ρωμικός 2) Τριανός, 3) Λέ-
ανδρος, 4) 'Οθέλλος 5) Πρίγκιψ της
Ουαλλίας, 6) Λαοσελός, 7) 'Αδε-
λάρδος, 8) 'Ερως 9) 'Οδοσεύς
10) Δάντης.

α) 'Ελπίδα β) Ουάλλυ Σίμφον, γ)
Δεισδοκίμος, δ) 'Ελαίν ε) Βεατρίκη
στ) Πινελόπη, ζ) Ψυχρή, η) 'Ιουλιέ-
τα, θ) 'Ιζόλδη ι) 'Ηρώ.

Μεταγρυσματισμός

Είναι πόλις σε νησί
και πρωτεύουσα γνωστή.
'Αν το 'Ιωτα κάνεις 0,
ένα μέγαλο γνωστό
θα προβάλλει στο λεπτό

Οι λύσεις στη σελ. 92

Ζωμός από κρεμμύδια ΘΕΡΑΠΕΥΕΙΤΟ «ΚΡΥΟ»

Μία ωφέλιμη συνταγή

'Εχουμε ξαναγράψει και όλοι ασφαλώς θα έχετε
ακούσει για τη θρεπτική και θεραπευτική αξία των
κρεμμυδιών. Ο Αμερικανός όμως υγιεινολόγος
Φράνσις Γκουντντ, ξαναφέρει το ζήτημα «επί τά-
πητος»: Συνιστά τη θεραπεία του συνηθισμένου
κρυολογήματος, με ζωμό από κρεμμύδια.

Ο ζωμός των κρεμμυδιών — γράφει σε μία πρόσ-
φατη ανακοίνωσή του — είναι παλαιότατα φημισμένο
φάρμακο για το κρύο. 'Ηταν γνωστό άκόμη από
την εποχή του Νέρωνος. 'Η καλύτερη, επιστημονικώ-
τερη όνομασία του θα ήταν: «αφέψημα άπεφλω-
μένου κρομμύου». Όπως όμως και να το ονομάση-
κανείς, το αποτέλεσμα θα είναι το ίδιο ευεργετικό
για όποιον έχει κρυώσει.

Η θεραπευτική αξία των κρεμμυδιών — όπως
και των πράσιν και του σκόρδου — όφείλεται σε
ώρισμένες αντιμικροβιακές χημικές ουσίες που πε-
ριέχουν. Επί πλέον φαίνεται ότι περιέχουν και μια
ειδική ουσία, που συντείνει στη διαστολή των αιμο-
φόρων αγγείων του ανθρώπινου οργανισμού. Και η
διαστολή αυτή βοηθεί στην άνακούφιση και την εξά-
λειψη των συμπτωμάτων του κρυολογήματος. Τα θε-
ραπευτικά όμως αποτελέσματα του ζωμού των κρεμ-
μυδιών έπαιξάνουν όταν συνδυασθή με γάλα. Πρώτοι οι Ρωμαίοι είχαν διδάξει στους Βρετανούς
την αξία του ζωμού των κρεμμυδιών, ως φαρμάκου
κατά του κρυολογήματος. 'Εβραϊάν το κρεμμύδι και
στο ζωμό έριχναν λίγο βούτυρο και άλάτι. Την
εποχή της νορμανδικής κατακτήσεως, προστέθηκε
στη «συνταγή» και το γάλα. Σήμερα ξέρομε πόσο
ώφέλιμο είναι το γάλα που περιέχει βιταμίνες, ασβε-
στιο και πρωτεΐνες.

Ίδου τώρα πώς ακριβώς πρέπει να γίνεται η
παρασκευή του «φαρμάκου». Γιατί περί φαρμάκου
πρόκειται και αν η παρασκευή του δεν γίνει όπως
πρέπει, τότε ώρισμένα συστατικά του (βιταμίνες,
ένζυμα και άλλες ουσίες) καταστρέφονται και εκ-
λείπουν έτσι οι θεραπευτικές ιδιότητες του φα-
ρμάκου.

Πρώτα, λοιπόν, πρέπει να πάρετε ένα σχετικά
μεγάλο κρεμμύδι και να το ξεφλουδίσετε. Όσο πε-
ρισσότερο «καίει» το κρεμμύδι, τόσο το καλύτερο.
Το κόβετε στρουγγυλές φέτες, σαν δαχτυλίδια και
το ρίχνετε σ' ένα δοχείο με βραστό — ως δυο φλυ-
τζάνια — νερό. Σκεπάζετε το δοχείο και το αφή-
νετε να σιγοβράζει με το κρεμμύδι, πέντε λεπτά —
όχι περισσότερο. Το δοχείο πρέπει να είναι σκεπα-
σμένο για να μη φεύγουν οι άφύορες βιταμίνες πτη-
τικές ουσίες του κρεμμυδιού.

Προσθέτετε ύστερα ένα κόμπο βούτυρο, λιωμένο
σ' ένα φλυτζάνι γάλα. Για να νοστιμίση, ρίχνετε
μέσα και λίγο άλάτι, αν θέλετε δε και μερικά
κρουτόν.

'Ετσι παρασκευασμένο το αφέψημα αυτό, πρέπει
να το πιήτε άμέσως και να φάτε και το τελευταίο
κουματάκι του κρεμμυδιού. 'Επαναλάβετε τη «συν-
ταγή» τρεις ή τέσσερες φορές την ήμερα και το
κρύο θα σας περάση.

Δεν ξέρομε κατά πόσον έχει δίκιο ο Αμερικανός
υγιεινολόγος. Πάντως τώρα με τις δροσιές ή συν-
ταγή του είναι έπικαιρη. 'Αν συμβεί να κρυώσετε —
πράγμα που άπευχόμεστε — δεν έχετε παρά να
την δοκιμάσετε. Γιατί κι' αν δεν σας απαλλάξη από
το κρύο, δεν πρόκειται και να σας βλάψη. 'Αντιθέ-
τως θα τυνώση τον οργανισμό σας, γιατί οι ουσίες
που περιέχει είναι εξαιρετικά ωφέλιμες.

Η θεραπεία του μελιταίου πυρετού

Μία από τις περισσότερες δυσάτητες ασθένειες ή-
ταν ως σήμερα ο Μελιταίος ή κυματωδής πυρετός.
'Η ασθένεια αυτή μεταδίδεται κυρίως από το γά-
λα ζώων που πάσχουν από την ασθένεια του Μπένγκ.
'Από την ίδια ασθένεια προσβάλλονται επίσης και
οι άσχοιοι με τον περιπαίσι αυτόν των ζώων.
Και αυτές άκόμη οι σουλφαιδές είχαν άποδειχθή
άνισχυρες άπέναντι του Μελιταίου πυρετού. Τελευ-
ταίως όμως, ο Αμερικανός μικροβιολόγος δόκτωρ
Φόρεστ Χούντλεσον, του πανεπιστημίου του Μίτσι-
γκαν, ανέκαυσε ότι ο συνδυασμός σουλφαιδών και
πλάσματος αίματος άποδίδει άριστα αποτελέσματα
και θεραπεύει την ασθένεια μέσα σε λίγες ώρες.

Οι σουλφαιδές, όπως είπαμε, δεν έχουν επίδραση
στο μικρόβιο του Μελιταίου πυρετού. 'Αλλ' εύνοούν
την άνάπτυξη αντισηπτικών μέσα στο πλάσμα του
αίματος. Φαίνεται δε ότι σ' αυτά όφείλεται η κατα-
πολέμηση των μικροβίων της ασθένειας.

Ο καταρράμενος κόκκορας

Το παρχμυδάκι σας

Μία φορά κι' έναν καιρό ο κλειδοκρά-
τορας του Παραδείσου, ο Άγιος Πέτρος
θέλησε να κατέβη απ' τον ούρανο στη γή
για να ξεμυδιάση λίγο.

'Ηταν βραδάκι πεία όταν έφτασε σε
κάποιο φτωχικό χωριουδάκι. Κι' επειδή
δεν είχε που άλλο να πάη τράβηξε ίσα
στο σπιτικό του παπά.

— Γεια χαρά σου! είπε ο Άγιος Πέ-
τρος στο κατάκλητο γεροντάκι. Αύριο
πρωί θα λειτουργήσω εγώ στην εκκλησία
σου. Μπορείς να με κρατήσεις άποψε εδώ;

— Άγιέ μου, του άποκρίθηκε πρόθυμα
ο παπάς, κόπιασε στο ταπεινό μου κα-
λύδι να φας και να κοιμηθής και αύριο
τα ξημερώματα θα σε οδηγήσω στην εκ-
κλησία μας.

Στο μεταξύ ο παπάς, πήρε τον Άγιο
Πέτρο, βγήκαν στο πεζούλι, κάθισαν λίγο
και τόν ρώτησε:

— Και τί φαγί θέλεις να σε φιλέψω,
Άγιέ μου; Θέλεις να σφάξω κανένα κα-
τσικάκι, καμιά πάπια, καμιά κόττα;

Ο Άγιος Πέτρος, άφου σκέφτηκε λί-
γο, του άποκρίθηκε:

— Καλό μου γεροντάκι, ψωμί κι' έλ-
γες με φάνουν. Δεν θέλω να κουρασθής
για το χατήρι μου.

Δεν πρόφτασε να τελειώση τα λόγια
του κι' ο υποκρετωμένος παπάς είχε βάλει
κιόλας χέρι σε μία παχουλιά πάπια.

— Μη!... Μη!... Μη, για το Θεό!
φώναξε ο Άγιος Πέτρος. Άστην την καύ-
μένη... 'Αφού θέλεις, σώνει και καλά,
να σφάξης ένα ζωντανό, δεν βάζεις μα-
χαίρι καλύτερα σ' εκείνον τον παληκόκ-
κορα;

— Έχω προηγουμένα με τους πε-
τεινούς, απ' τον καιρό που άπαρνήθηκα
τον Κύριο 'Ιησού Χριστό, πριν λαλήσουν,
οι ιασκαράδες τρεις φορές...

Το γεροντάκι ύπάκουσε τον Άγιο Πέ-
τρο. Βούτηξε στη στιγμή έναν κόκκορα
και τούκοψε το λαιμό. Όταν κάθισαν
στο τραπέζι ο παπάς σηκώθηκε και φώνα-
ξε στενοχωρημένος:

— Πάτερ μου, ένα πράγμα ξεχάσαμε:
Ποιός θα μάς ξυπνήση τα χαράματα για
τη λειτουργία, μια που δεν έχω άλλον
κόκκορα στο κατέστι...

— Δίκιο έχεις, καλό μου γεροντάκι,
του είπε ο Άγιος Πέτρος.

Και το γεροντάκι βγήκε άμέσως έξω
κι' έτρεξε σε μία γειτονιάς του, που
σάν άκουσε ότι είχε έρθει ο Άγιος Πέ-
τρος, τσάκωσε απ' το λειρί τον κόκκορά
της και τόν έδωσε στον παπά.

Μά ο κόκκορας δεν ήσυχάζε στο ξένο
κοττάσι κι' όλη τη νύχτα έτρεχε από δω
κι' από κεί.

Τέλος, τόν πήρε κάποτε ο ύπνος. Μό-
λις ξύπνησε, άρχισε να φωνάζει:

— Κικιρίκού!...

Μόλις άκουσαν ο Άγιος Πέτρος και το
γεροντάκι τις φωνές του κόκκορα, πετά-
χτηκαν άπάνω κι' έτριψαν τα μάτια τους.
Βγαίνουν όμως στην αυλή και τί να
δούν; 'Ηταν μεσημέρι πιά!

— Καλό μου γεροντάκι, είπε ο Άγιος
Πέτρος, μάς την έσκασε ο κόκκορας κι' οι
γυναϊκούλες θα περιμένουν τη λειτουργία
μου!

Τρέχει λοιπόν πίσω απ' τόν κόκκορα
να τόν πιάση και να τόν μαδήση για το
κακό που τους έκανε. Μά ο κόκκορας πε-
νώτας μπροστά από την εκκλησία ανέ-
δθηκε σ' ένα φράχτη και με κατακόκκινο
απ' τη ντροπή του τόν λειρί φώναζε:

— Κικιρίκού!...

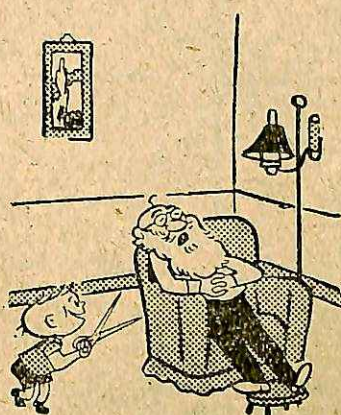
Ο Άγιος Πέτρος άφου δεν μπόρεσε

να πιάση τόν κόκκορα μπήκε στην εκκλη-
σία που ήταν γεμάτη από τόν κόσμο και
λειτούργησε. Πριν όμως ανέβη πάλι στον
Ούρανο καταράστηκε το φτερωτό ξυπνητή-
ρι λέγοντάς του:

— Άφορεσμένο διαβολοπούλι όταν ο
Χάρος έρθη και πάρη τη τζαναμπέτικη
ψυχή σου να μείνη το κουφάρι σου αιώνια
και μέρα νύχτα να τόν δέρνουν οι άνεμοι!

Άπό τότε τα δυστυχισμένα κοκκόρια
καρφώνονται — τενεκεδενία βέβαια —
στις στέγες και νύνονται άνεμοδείχτες.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο μικρός: Τώρα θα ιδώ αν πραγ-
ματικά μοιάζω του παππού μου!

Η συμβουλή της νάτας

Το ποιηματάκι σας

Λέγ' η γάτα η μητέρα
στα παιδιά της μίαν ήμερα:
— Άν, παιδιά μου, αγαπάτε
πράγμα νόστιμο να φάτε,
θα σας πω που θα τόν βρήτε
και πώς πρέπει να φερθήτε.

Κάποια ζώα ζούν στο σπίτι
έχουν σουβλερή τη μύτη,
έχουν την ούρα μεγάλη,
δυο αυτιά στο κεφάλι,
έχουν στόμα με μουστάκια
και τα λένε ποικιλικά.

Ποντικάκι όπου όητε
μη, παιδιά μου, φοβηθήτε.
Μόνο κυνηγήσέτε το,
πίστετε το, και φάγέτε το.
Σαν τόν φάγετε θα όητε
τί καλό φαί θα βρήτε.

Γνωστικά πολύ εκείνη
τέτοια συμβουλή τους δίνει.
Και με νευταμέν' αυτιάκια
άκουγαν τα γατουδάκια.
Κι' έλεγαν: «Άε ήταν τώρ»
η καλή εκείνη άρσα.

Όταν άλλη μίαν ήμερα
πήγε έξω η μητέρα
και νισούριζαν εκείνη,
λιγωμένα από την πείνα,
ποντικάκι μικρός προβάλλει
απ' την τρύπα τόν κεφάλι.

Μόλις είδαν τα γατάκια
τόν κεφάλι με τ' αυτιάκια,
τάτιασε κακό μεγάλο
τρέχει τώνα, πέφτει τ' άλλα.
«Ποντικός, παιδιά!» φωνάζουν,
και στα τέσσερα τόν βάζουν.

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

Σοφή τακτοποίησης

Η ιστοριούλα σας

Η μητέρα: Γιαννάκη, ταχυδρόμησε
τα γράμματα που σου έδωσα;

Γιαννάκης: Ναι, μαμά, αλλά προ-
τού τα ρίξω στο γραμματοκιβώτιο, παρα-
τήρησα πως είχες γράψει άνάποδα τα γραμ-
μάτοσημα. Στο γράμμα του έσωτερικού
είχες βάλει χίλιες δραχμές και στο γράμ-
μα του έξωτερικού πεντακόσιες... Τα κα-
νόνισα όμως μία χαρά...

Η μητέρα: Εκόλλησες με προσοχή
τα γραμματόσημα;

Γιαννάκης: Όχι, καλή μαμά!...
'Αλλάξα άπλουστάτα τις διευθύνσεις στούς
φακέλλους!...

ΟΟΟ

Χιούμορ

Ένας χωρικός κάνοντας μία βόλτα στα
κτήματά του άνακαλύπτει ένα μικρό που
έχει σκαρφαλώσει σε μία μηλιά και τρώει
μ' όλη του την ψυχία τα ώριμα πιά φρούτα.

— Έ, σύ! του φωνάζει. Τί κάνεις αύ-
του πάνω;... 'Όστε έσύ παληόπαιδο μου
τρώς κάθε μέρα τα μήλα μου! Κατέβα ά-
μέσως να σου τράβηξω το αυτί και να σε
πάω στον τεράρα σου.

— Ω! ξέρετε, τού άπαντά ο μικρός,
δεν θα περπατήσωμε πολύ. Ο πατέρας
βρίσκειτα στη διπλανή μηλιά!...

Ο δάσκαλος: Μία πόλις απέχει
άπό μία άλλη 150 χιλιόμετρα. Ένας μο-
τοσυκλετιστής ξεκινά από την πρώτη με
ταχύτητα 100 χιλιομέτρων την ώρα και
ένας άλλος ξεκινά από την άλλη με 80
χιλιόμετρα την ώρα. Πού θα συναντηθούν;

Ο μαθητής: Στο νοσοκομείο!...

Τί χρώμα έχει η ρετινία;
— Μά δεν βλέπετε;... Κίτρινη.

— Τότε γιατί η μύτη σου είναι κόκκινη;

Ο Τοτός: Όταν θα ξαναβρω την
Κυριακή, θείε, θα σας έχω την πόρτα μι-
σανοιχτή και την σπρώξετε με το πόδι
σας...

Ο θεϊός: Γιατί με τόν πόδι;
Ο Τοτός: Μά γιατί τόν πόδι χέρια σας
θα κρατάτε καραμέλες και παιγνίδια για
μένα!...

Ο δάσκαλος: Ποιές είναι οι πιε
μικρές μέρες τού χρόνου;

Ο μαθητής: 'Εκείνες που δεν έ-
χομε σχολείο!...

Ο δάσκαλος παρανοιάζει στα παιδιά
ένα παγκόσμιο χάρτη και ρωτάει:

— Ποιός άπ' σας μπορεί ν' άνακαλύψη
έδώ έπάνω την Αμερική;

Ο Παπαδάκης σηκώνει το δάχτυλό του,
πλησιάζει τόν χάρτη και δείχνει σωστά
την Αμερική.

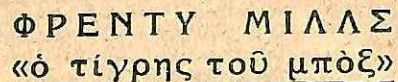
Ο δάσκαλος: Μπράβο! Και τώ-
ρα λέγε μας έσύ Ασημακόπουλε. Ποιός
άνεκάλυψε την Αμερική;

Ασημακόπουλος: Ο Παπαδά-
κης, κύριε.

Ο Γιαννάκης: Άκουσα να λένε
ότι ο μεγάλος ζωγράφος Ρομπινσόν έλλα-
ξε με μία μόνη πινελιά τόν πρόσωπο ενός
παιδιού που γελούσε και τόν έκανε νά
κλαίη.

Ο Γιαννάκης: Καί τί; Σπου-
δαίο τόν βρίσκες;

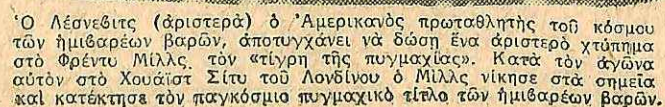
Ο δάσκαλος: Μας κάνει
τό ίδιο μόνο με τόν χέρι του, χωρίς πινέλο.

Ὁ Φρέντυ Μίλλς εἶνε πρωταθλητὴς τοῦ κόσμου τῶν ἡμιβαρῶν βαρῶν, ὥστερα ἀπὸ τῆ νίκῃ του κατὰ τὸν ἑπταετορ Ἀμερικανοῦ πρωταθλητοῦ Γκάς Λέσνεβιτς στὸ Λονδίνο τῶν περασμένων μηνῶν, ἀν καὶ ὁ Λέσνεβιτς ζήτησε ρεθάρν στὴ Νέα Ὑόρκη τὴν ἀνοιξὶ τοῦ 1949 ποὺ δὲν ἀνήλθηκε ὁ πάντα μαχητικὸς Μίλλς. Ὁ Τζάκ Σόλομους, ὁ περίφημος Ἕγγλος διοργανωτὴς, ποὺ ἀπὸ ἀπλὸς ψαράς ἐξελίχθηκε σὲ ἐμποροφάρος καὶ κατόπιν τὸν καλύτερο ἀνδιοργανωτὴ τῆς Βρεττανικῆς πυγμαχίας, κανόνισαι τὶς τελευταῖαις ἡμέραις τὶς λεπτομέρειαις τοῦ ἀγῶνος Μίλλς - Λέσνεβιτς μὲ τὸν Τζόρτζ Κλέτς καὶ τοὺς ἰθύνοντας τῆς Ἀμερικανικῆς πυγμαχίας καὶ ἔτσι ὁ Νεοϋρκέζος θὰ ἀπολαύσουν ἕναν ἀκόμη γάγωνα ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἐνθουσιάζουν τὰ πλῆθη γιὰ τὸ πείσμα τους, τὴ γρηγοράδα τους, τὴ μαχητικότητα τους καὶ τὶς ὥραιαις φάσεις τους.

‘Εκείνο όμως που ενδιαφέρει περισσότερο τον Μίλλες δεν είναι τσόνον ο αγώνας με τον Λέσνεϊνς δσον ή συνάντησις με τόν παλαιόν ανταγωνιστή του Μπράς Γούντκock. ‘Εδώ και δυό σχεδόν χρόνια είχε χάσει ο Μίλλες από τόν Γούντκock στά σημεία σέναν αγώνα 12 γύρων στό Λονδίνο, πριν ο Τζέες Μπάξι απόκλεισι για δυό χρόνια τόν Γούντκock από τά ρινγκ σπάζοντας τό σα- γόνι του. ‘Επομένως μία ρεβάνς Μίλλες τ Γούντκock θα ξεκαθάριζε τή θέσι και τόν δυό και θα έδινε στό νικητή τούς τίτλους του πρωταθλητού της Βρεττανίας και της Αυτοκρατορίας. ‘Από τήν έποχην που ο Μίλλες έχασε από τόν Γούντκock ο πρώτος εδελαιώθηκε πολύ και μάλιστα με τή νίκη του κατά τόν Νοτιοαφρικανού Τζέινιν Ράφφ με νók άουτ άπέκτησε μεγαλύτερα δικαιώματα διεκδικητού τών τίτλων από τόν Γούντκock. ‘Αλλά και ο Γούντκock με τήν τελευταία νίκη του στην ‘Ελφρινγκύ ‘Αρένς του Λονδίνου/κατά τόν ‘Αμερικανού Λί Σα- δόλντι στον τέταρτο γύρο απέκτησε περισ- σότερο κύρος, αφού μπορεί να κτυπηθή ά- κόμη και με τόν ίδιο τόν παγκόσμιο πρω- τοπυγμαχό Βαρένν Βαρόν Τζέες Λούις. ‘Ο βελήση λοιπόν ο Γούντκock να διακινδυνέ- σην ένα νέον αγώνα με τόν Μίλλες για καν πρόκειται να παίξει με τόν Λούις πιθανόν τόν ‘Ιούνιον στό Μάντρινγκ Σκουέιρ Γκάρ- ντεν της Νέας ‘Υόρκης.

Εἴτε διεξαχθῇ ὁ ἀγῶνας Μίλλας - Γουτ-
κοκ εἴτε ὄχι ὁ Μίλλας εἶνε ἀναμφισβήτητα
ὁ μαχητικώτερος πυγμάχος τῆς Βρεταννί-
κῃς Αυτοκρατορίας, λένε οἱ Βρεταννοὶ εἰ-
δίκοι τοῦ ποτός. Ἐδίδαχθηκε νὰ παίξῃ τό-
σον σκληρὰ καὶ μὲ τόση ἀνεκτικότητα ἀ-
πὸ τῆς περιοδεύουσας πυγμαχικῆς ἐπαγελ-
ματικῆς ὁμάδης, ὅπου οἱ πυγμάχοι ὑπο-
χρεωνοῦνται προκαλύντας νὰ ἀντιμετωπι-
ζοῦν κατὰ τῆς περιοδείας τοὺς πυγμάχους
κατὰ πολὺ βαρύτερους ἀπ' τὴν κατηγορίαν
τοὺς καὶ καμμιὰ φορὰ ποτὶ δυνατώτερους.

Μονάχα η τέχνη τους και η αντοχή τους σώζουν πολλές φορές από το γόκο τους! Οι γροθιές των έρασιτεχνών αντιπάλων τους στις πυγμαχικές επιδείξεις καταφέρονται σαν βαρεία σιδερόρουχ. Αυτοί όμως για λόγους έντυπωσης πρέπει να τις ύπομένουν στην αρχή χωρίς να τις αντιπα- δίδουν, μέχρις ότου τους κουράσουν λίγο και αναλάβουν την αντιμετώπιση.

Ὁ Μίλλς ἐκέρθισε, τότε, περισσότερους ἀγῶνες του ἀκριβῶς ἀπ' τὴν παροιμιώδη ἀκανόντητα του νὰ ἀντέχη στὰ σκληρὰ κτυπήματα. «Ἐχει φαινότατη σωματική διάπλασι, ἀλλὰ ὑποφέρει ἀπὸ μιὰ ἐξάρθρωσι τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ καὶ ἓνα ραΐσμα τοῦ δεξιοῦ μετὰ τὸν ἀγῶνα τοῦ μετ' τὸν Τζόνλυ Ράφλ.

Εὐγενικὸς πάντα, στοὺς ἀγῶνες τοῦ καὶ τεχνίτης ὁ Μίλλας προκαλεῖ πάντα τὸν ἐνθουσιασμό τοῦ πλήθους κατὰ τὶς ἐμφανίσεις τοῦ στοῦ ρίνγκ, ἀλλὰ καὶ στοὺς δρόμους. Φανατικοὶ θασιώτες τῆς πυγμαχίας ἀρέσκονται νὰ τὸν περιτριγρίζουν, νὰ τοῦ ζητοῦν αὐτοῖγραφα, νὰ τὸν συνοδεύουν στοὺς περιπάτους καὶ στὰ ψώνια τοῦ σταῖ μαγαζιά, ἀκόμη καὶ νὰ παρακολουθοῦν μὲ τὴν ἴδια στωικότητα τὶς προπονήσεις τοῦ. Λέτε καὶ περιμένουν νὰ ἀπολαύσουν καὶ οἱ ἴδιοι ποσοστά ἀπὸ τὴ γενναία ἀμοιβὴ ποὺ παίρνει πάντα ὁ Μίλλας ἀπ' τοὺς ἀγῶνες τοῦ.

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τὸ πάθημα ἐνὸς νέγρου πρωτοπυ-
μάχου

Ο Μπίλλυ Τζόνς, ένας περίφημος νέγρος πυγμάχος βαρέων βαρών πυγμαχώντας στη Λίμα του Περού, το 1936 νίκησε πολλούς εύκοιλα τους αντιπάλους του και έτσι οι αγώνες έχασαν το ενδιαφέρον. Γι' αυτό προσελκύουν οι οργανωτάι πελάτες στην άρτια έθεσαν το ίδιο βράδυ αντιμετώπιζοντας τον Τζόνς δυο πυγμαχούς βαρέων βαρών, τον Ουράγουανό Μάουρο Γκαλιούσσα και τον Περουσιανό Πιτερ Τζέκσον.

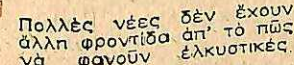
*Όλα πήγαιναν θαυμάσια στο πρώτο μάτς με τον Γκαλουύσσο, όπόταν στο δεύτερο γύρο ο Τζόνς έβριξε με ένα γερό χτύπημα στον Γκαλουύσσο στο έδαφος. Πριν διατιητής μετρήση (δέκας) ο Γκαλουύσσο με ένα υπερανθρώπινη προσπάθεια καθάρως να σταθεί πάλι στα πόδια του. Καί ενώ αμέρινως κάπας τον έλλησήασεν ο νέγρος πρωταθλητής, του καταφέρει ο Γκαλουύσσο ένα «σούγκι της άελλπισίας», που έστειλε τον Τζόνς νάκ - άουτ στο καναβάρι.

Ἐπὶ τέλους ὁ Μπίλλυ Τζόνς συνήλθε καὶ σηκώθηκε γιὰ νὰ φορέσῃ τὴ ρόμπα τὸν Τὸ πλήθος ὁμως, ποῦ εἶχε ἐλθεῖ γιὰ νὰ παρακολούθησιν διὸ καὶ διέχευαν ἀνάγνα τὸ πρωταθλήσει ἐξόστεισε, σὲ ἀποδοκιμασίες. Ζητοῦσαν ἐπιτακτικὰ νὰ... πυγμαχίῃ σὲ Τζόνς καὶ μὲ τὸν Περουσιάν. Θέλοντας καὶ μὴ δὲ «γκροκνῶν» Τζόνς ἀναγκάσθητε καὶ νὰ σταθῇ ὅπως μπορούσε ἀπέναντι ἀπὸ τὸν Πίτερ Τζόνς, ποῦ μὲ μὴ ἐβόληκε γροθιά τὸν ξανάεισε στὴν χώρα τοῦ ἀνέμενον.

Τότε μόνο το πλήθος ικανοποιήθηκε απόλυτα απ' το θέαμα και έφυγε άδιαμαρτύρητα, απ' την άρενα.

Τὸ ἀτύχημα τοῦ Μπέλεῦ

Συστηματικές και μακροχρόνιες προσπάθειες πρωταθλητών για να προσεφθούν Όλυμπιονίκες μπορεί από ένα στιγμιαίο και τυχαίο ατύχημα να πάνε χαμένες. Κλασσικό παράδειγμα είναι ο νέγρος πρωταθλητής των δρόμων ταχύτητας Μακτινόναλ Μπέλευ από το Τρίνιταντ. «Ενώ όλα πήγαιναν καλά», Μπέλευ έπαθε μία σοβαρή «επληξία» στο αριστερό του πόδι στο πρώτο αγώνα των περασμένου Αυγούστου στο στο Χουαίτ Σίτυ. Μ' όλες τις προσπάθειες των ειδικών και του προπονητή του Τουρνερ ο Μπέλευ δεν κατάρρωσεν ακόμη να βρει τον παλιό εαυτό του. Και να σκεφθεί κάποιος πως σ' αυτόν οι Άγγλοι σπρίντερ όλες τους τις ελπίδες γαζ στοχεύουν ταχύτητας!

Ιοιώθεις τὸν ἑαυ-
 τό σου μόνον, ἀ-
 γαπήτη φίλη; Καὶ αὐτὴ
 ἡ μοναξιά σὲ κάνει περι-
 λυπη καὶ δυστυχιομένη;
 Φαντάζεσαι, λοιπόν, πὼς
 εἶσαι ἡ πιὸ ἄτυχη γυναῖκα τοῦ κό-
 σμου; Καὶ πὼς δὲν συνάει το ἴδιο
 πρᾶγμα σὲ ἄλλες γυναῖκες;
 Θάρρος! Αὐτὸ τὸ ἀσθημα τῆς μο-
 ναξίας δὲν λείπει ἀπὸ καμμιά γυναί-
 κα, ἀκούη κι' ἀπὸ τὶς πιὸ φημισμένες
 «γόνισσες» τοῦ Χόλλυγουντ! Νομίζεις,
 λοιπόν, πὼς μιά βεντέτα, μὲ τὸ νὰ
 φορῇ πολυτελῆ φορέματα καὶ νὰ ζῇ
 φαινομενικὰ μιά λαμπρὴ ζωὴ, ἔχει λύ-
 σει τὸ πρῶβλημα τῆς εὐτυχίας;

Στὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν πρόκειται νὰ σοῦ δώσω καμμιὰ καινούργια συμβουλή. Ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ ν' ἀμυνθῇς ἐναντίον τῆς μοναξιάς εἶνε ν' ἀφοσιωθῇς περισσότερο στοὺς ἄλλους παρὰ στὸν ἑαυτό σου. «Ἀφρη, λοιπόν, «ἐν εἰρήνῃ» τὸ περιφημο «ἐγὼ» σου. Διαφορετικά, τὸ μόνο ποῦ θὰ καταφέρῃς θὰ εἶνε νὰ ὑψώσῃς ἀνυπερβλήτους φραγμούς γύρω στὴν προσωπικότητά σου καὶ ν' ἀπομονωθῇς ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπο κόσμο. Στὴν ἀντίθετη περίπτωση, ὅμως, θὰ κάμῃς τίς χαρὲς καὶ τίς λύπες τῶν ἄλλων δικές σου καὶ δὲν θὰ εἶσαι πιά μόνη ὅπως τώρα.

Δεν είχε, άλλωστε, αυτός ο καλύτερος τρόπος για να φαίναται γοητευτική. Δυστυχώς, πολλές νέες νομίζουν πως η γοητεία συνίσταται στο να φορούν φορέματα σύμφωνα με την τελευταία μόδα και να προκαλούν έτσι τη γυνίκη προσοχή. Και είχε βέβαιες πως έτσι θα «πετύχουν».

Μεγάλη πλάνη! 'Η πιό απλή ιέα
μπορεῖ νά εἶνε ἐλκυστική, ἀν ξέρη νά
ξεχωρίσῃ τὸν τύπο της καὶ νά προσαρ-
μώσῃ μ' αὐτὸν τὸ μακιγιάζ, τὸ ντύσιμο,
τὸ χέντισμα, ὅλη της τὴν ἐμφάνισι με
μιὰ λέξι.

Ἄλλ' ἡ πραγματικὴ γοητεία πηγάζει ἀπὸ κάτι τὸ βαθυτέρο, ἀπὸ τὴν ἰδίαν τὴν ψυχὴν. Μιὰ νέα πρέπεια, λοιπόν, ἡ ἀρχὴ ἀπὸ τὴν καλλιέργεια τῆς ψυχῆς τῆς, ἀν θέλῃ νὰ εἶνε πραγματικὰ γοητευτική. Διαφορετικὰ, ἡ γοητεία τῆς θὰ εἶνε κάτι σὰν ἀπάτη, ποὺ δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ φανερωθῇ στὰ μάτια ἐκείνων ποὺ θὰ τὴν πληγαῖσάν σου καὶ θὰ ἐπιδιώξουν ἕνα στενωτέρου σύνδεσμο μαζί της.

Μια άλλη αίτια που οδηγεί στο ίδιο αποτέλεσμα είναι η αστάθεια (το έλατο-τωμα αυτό είναι από τα πιο συνηθισμένα μεταξύ των σημερινών κοριτσιών). Ή ασταθία τών, λέει μια παλιά παροιμία, δέν πηγαίνει πολύ μακριά. Και αυτό είναι αληθινό. Ποιά εμπιστοσύνη μπορεί να της έχουν, όταν την βλέπουν να γυρνάει κάθε μέ τον ένα και τότε με τον άλλον, χωρίς να μπορεί να μείνει πιστή σε κανένα;

Τρίτη αιτία είναι το σφάλμα που κάνουν πολλές νέες να δείχνουν καθαρά και χωρίς επιφύλαξη ότι το μόνο που ζητούν είναι να βρουν ένα σύζυγο. Το αποτέλεσμα είναι ότι δεν καταφέρνουν να πείσουν κανένα άντρα να τις πάρει. Οι άντρες είναι αισθηματίες και δεν τους άρεσει να βλέπουν το γάμο σαν μία υπόθεση, όπως και οποιαδήποτε άλλη.

Πολλές νέες καταντοῦν επίσης γερον-

ΠΑΝΑ ΜΗΤ ΜΕΙΝΕΤΕ
ἡρώτοκος

Τί συμβουλεύει ἡ Ὑδὼν ντὲ Κάρλο

Ἡ ἀπομώνωση ὅμως ἔχει κάποτε γιὰ μιὰ νέα πολύ δυσάρεστη συνέπεια. Τὴν στερεὶ ἀπὸ τὴν πιθανότητα νὰ παντρευτῇ, μ' ἄλλα λόγια τὴν καταδικάζει νὰ μείνῃ γεροντοκόρη.

Ἄν σὰς μίλησα, λοιπόν, γιὰ τὸ αἶσθημα τῆς ἀπομωνώσεως ποὺ δοκιμάζετε ἴσως πολλές φορές, τὸ ἔκανα πρὸ πάντων γιὰ νὰ σὰς προφυλάξω ἀπὸ ἑ-

να σοβαρώτατο κίνδυνο πού σ'ας απει-
λεί: τόν κίνδυνο να μείνετε γεροντο-
κόρη. Γιατί η απομόνωση είναι μοιραία
νά σ'ας οδηγήσει στην κατάστασι αυτή.
Αλλά ποιες είναι οι αιτίες πού κά-
νουν μία νέα να καταλήψη γεροντο-
κόρη:

Μια πρώτη αίτια βλέπω στο ότι πολλές νέες δεν έχουν άλλη φροντίδα από το πώς να φαθούν γοητευτικές. Ή πιο κομψή γυναίκα του κόσμου δεν είναι, ωστόσο, η ενδιαφέρουσα από ότι ένα λαστιχένιο μανεκέν του 'Αντρίαν ή του Κριστιάν Ντιόρ, αν δεν έχει ευφυία και προσωπικότητα, αν δεν συλλογίζεται τους άλλους περισσότερο απ' τον ίδιο τον εαυτό της.

τοκόρες γιατί περιορίζουν την έκλογή τους μόνο μεταξύ των «έπιφανών» ανθρώπων, κινούμενες από έναν αξιοθρήνητο ονομιπισμό. Αλλά και οι «μέτριοι» άνδρες μπορεί να είναι το ίδιο ένδιαφοροι με τους πρώτους. Δεν πρέπει να ξεχνούμε, άλλωστε, ότι ένας άντρας που είναι «μέτριος» σήμερα μπορεί να γίνει διάσημος αύριο.

Μια τελευταία συμβουλή: Μην είσα-
στε διελή. Ή διελία είναι ένδειξη έγω-
κεντισμού. Πρέπει να επιζητήτε κα-
τά δημιουργήτε τις ευκαιρίες, που θα
σας επιτρέψουν να βγείτε από την απο-
μόνωσή σας και να «πετύχετε» στη
ζωή. Μην ξεχάνατε, άλλωστε, πως η
μεγαλύτερη επιτυχία για μια γυναίκα
είναι να βοηθί έναν καλό σύζυγο και να
δημιουργήσει οικογένεια... Γιατί να
το κρύψουμε; Είμαστε αδύνατα πλά-
σματα. Οι άνδρες όνειρεводονται πρώτα
τη δόξα, το χρήμα κ.τ.λ. και τελευταία
τη γυναίκα. Για τη γυναίκα το πάν
είναι ο άνδρας. Όλα τα άλλα έρχον-
ται κατόπιν.

УБОН НТЕ-КАРЛО

ρος του Σλήμαν, καθόταν στα δεξιά του.
Τα πλούσια φαγητά και η άφθονη μπύρα είχαν φέρει τους προσκαλεσμένους σε μεγάλη ευθυμία και κανείς τους δεν πρόσεξε τα δώδεκα χτυπημάτα του εκκρεμούς, που σήμανε μεσάνυχτα.
Αλ' ο Σλήμαν τὰ άκουσε και τινάχθηκε άμέσως από τη θέσι του. Έσκυψε τότε προς το μέρος του Φουγκασιέ και του είπε:

— Έλα μαζί μου έξω. Θέλω να σου μιλήσω για ένα μεγάλο σχέδιο μου!

Ο Φουγκασιέ τόν ακολούθησε και βγήκαν και οι δυο από το σπίτι χωρίς να προσέξω κανείς την αναχώρησή τους.

Αρχισαν τότε να προχωρούν μέσα στη σκοτεινή νύχτα και δεν άργησαν να βγούν από την πόλη.

— Άλλά που πηγαίνουμε; ρώτησε σε μία στιγμή ο Φουγκασιέ.

— Σ' ένα μέρος όπου κανείς δεν θα μπορέσει να μάς ακούσει, απάντησε ο Σλήμαν. Τό μυστικό μου είναι τόσο μεγάλο, που φοβάμαι μήπως ο άέρας της νύχτας το φέρει στα αυτιά των έχθρων μου. Μόσον έσύ θα το μάθεις!

Σε λίγο, έφθασαν στη νότια πλευρά τού νεκροταφείου. Ο τοίχος σ' αυτό τό μέρος ήταν πολύ χαμηλός κι' ένας άνθρωπος θα μπορούσε να τον σκαρφαλώσει με μεγάλη εύκολία.

— Δεν πιστεύω να φοβάσαι τους νεκρούς! είπεν ο Σλήμαν.

Και μ' ένα πήδημα σκαρφάλωσε στον τοίχο. Έπειτα πήδησε στο έσωτερικό.

Ο Φουγκασιέ τόν ακολούθησε. Ένας άόριστος φόβος τόν κυριεύσε όταν βρέθηκε μέσα στον περίβολό των νεκρών. Ωστόσο, έξακολούθησε να βαδίζει πίσω από τόν Σλήμαν.

Έτσι έφθασαν σε μία ήρεμη γωνιά, που ήταν γεμάτη μνήματα.

Ο Σλήμαν άπλωσε τó χέρι του κι' έδειξε ένα απ' αυτά.

— Αυτό εδώ, είναι τό μνήμα τού πατέρα μου, που ήταν κι' αυτός βαρελοποιός σαν και μένα. Όλοι έλεγαν πως ήταν ο τιμιώτερος άνθρωπος της Χαϊδελδέργης... Κι' αυτό τό μνήμα εκεί είναι τής μητέρας μου, που πέθανε σαν άγία...

Εδώ πύό κάτω είναι τό μνήμα τού μεγαλύτερου άδελφού μου, που τραυματίστηκε στο Σεντάν και πέθανε λίγον καιρό άργότερα από τὰ τραύματά του...

Ο Σλήμαν έδειξε πολλούς άλλους τάφους συγγενών του στον Φουγκασιέ.

— Όπως βλέπεις, είπτε, εδώ όλόγυρα βρίσκεται όλη ή οικογένειά μου... Η γωνιά αυτή τού νεκροταφείου είναι ό τάφος τών Σλήμαν... Καί πρέπει να ξέρεις πως όλοι αυτοί οι άνθρωποι πέθαναν άσπυλοι και τιμωμένοι... Μία μέρα, άργά ή γρήγορα, θαρδών κι' έγώ να τους συναντήσω... Άλλά πως θα με δεχθούν έμένα, τόν άνθρωπο που δεν έχει τιμή;

Ο Φουγκασιέ τόν άκουγε αστασιζόμενος.
— Άλλά γιατί δεν έχεις τιμή; ρώτησε.

Ο Σλήμαν στύλωσε τὰ μάτια του μέσα στα δικά του.

— Το ξέρεις καλά τό γιατί, απάντησε. Θάπρεπε, βέβαια, να τό έχω καταλάβει από προητέρω. Άλλά ή μεγάλη έμπιστοσύνη στη γυναίκα και στον καλύτερο φίλο μου με είχαν τυφλώσει.

Ο Φουγκασιέ, μπροστά στον τόνο τής ειλικρινείας του, σκέφθηκε πως θα ήταν άνανδρο εκ μέρους του ν' άρνηθθ.

— Έχεις δίκιο, είπτε. Όμολογώ τό έγκλημά μου άπέναντί σου. Τί θέλεις να γίνη τώρα;

Ο Σλήμαν τού έδειξε έναν άνοιχτό λάκκο που βρισκόταν λίγο πύό πέρα.

— Βλέπεις αυτό τό λάκκο; τού είπτε. Θα γίνη ό τάφος τού ένός από τούς δυο μας... Θα μπουέ και οι δυο μέσα και θα χτυπηθούμε μ' αυτά τὰ δυο μαχαίρια που έφερα γι' αυτό τό σκοπό...

Λέγοντας αυτά έβγαλε δυο μαχαίρια από την τσέπη τού σακκακιού του.

— Γι' αυτό σ' έφερα εδώ, είπτε σε λίγο. Γιατί θέλω να μπορέσουν να ίδουν όλοι οι δικόι μου πως ο Φρέντερικ Σλήμαν είναι άξιος απόγονός τους. Είσαι σύμφωνος, Φουγκασιέ;

Ο παληός-τυμπανιστής κούνησε καταφατικά τό κεφάλι.

Και ή μονομαχία τους άρχισε σε λίγο άγρια, άδυσώπητη, λυσσασμένη.

Τήν άλλη μέρα, βρήκαν τόν Φρέντερικ Σλήμαν νεκρό στο βάθος τού τάφου. Τό σώμα του ήταν γεμάτο πληγές.

Ο Φουγκασιέ, μ' όλες τις πληγές που είχε, ζούσε άκνημ. Άλλά, τη στιγμή που πήγαν να τόν βγάλουν από τόν τάφο, ένα κύμα αίματος έχειχθηκε από τό στήνα του. Μερικά λεπτά άργότερα, ήταν κι' αυτός νεκρός.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΜΑΡΤΕΛ

Τέ δρεπάνι τών κακών πνευμάτων

Ο Γάλλος δόκτωρ Βέρν διηγείται απ' τις στήλες ενός έγκυρου περιοδικού όσα είδε σ' ένα ταξίδι του στο Θιβέτ. Μεταξύ τών άλλων λοιπόν, γράφει ότι ο ήγούμενος ένός μοναστηριού, μία φορά τό χρόνο, άφίνει στο πάτωμα ένός κλειστού δωματίου ένα καινούργιο δρεπάνι κι' έπειτα κλειδώνει καλά και σφραγίζει την πόρτα. Μέσα στο δωμάτιο αυτό — όπως πιστεύουν οι Ιθαγενείς — κατοικούν τὰ κακά πνεύματα. Τό δρεπάνι λοιπόν πρόκειται να τους χρησιμοέση για να θερίσουν τις ψυχές τών αμαρτωλών. Τό περιεργό όμως είναι ότι, όταν τό έπόμμεο έτος ο ήγούμενος άντικαθιστά τό δρεπάνι, τό βρίσκει φθαρμένο στην κόψι του και στομαμένο, σαν από συνεχή χρήση!

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΙΚΟΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ — ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΜΑΡΙΚΑΣ Η. ΓΟΥΔΑ

ΜΕΤΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ — ΟΔΟΣ ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 1 133 ΕΤΗ ΕΥΔΟΚΙΜΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑ (ΕΝΑΝΤΙ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ)

Τό ιδίο άπαραίτητο στον οργανισμό

Η «τροφή τού πνεύματος»

Κατά παράδοχο τρόπο, τό ιδίο, τό συνηθισμένο αυτό άντιστηπτικό, που χρησιμοποιούμε όταν κοιπούμε ή σε πληγές, είναι ταυτοχρόνως και θανατηφόρο δηλητήριο και ουσίωδης θρεπτική ουσία.

Τό μυστικό τού παραδόχου αυτού γεγονότος βρίσκεται στην ποσότητα και τη μορφή, υπό την όποία παίρνουμε τό ιδίο. Ως βάμμα ιδίου είναι πολύ δραστικό, ακατάλληλο για έσωτερική χρήση και πρέπει να θεωρητά δηλητήριο. Όταν τό βάσουμε στο δέρμα, σε κόψιμο ή πληγή, ένώνεται με τις πρωτείνες τών κυττάρων και έχει έρεθιστικές και μικροβιοκτόνες ιδιότητες.

Υπό όμαλές όμως συνθήκες βρίσκεται μέσα στις τροφές μας, σε πολύ μικρές ποσότητες και ή επενέργειά του στις άρτηριές του αίματος όχι μόνο παρουσιάζεται υπό διαφορετική μορφή, αλλά και παύει να είναι μικροβιοκτόνος. Αντιθέτως, είναι άπαραίτητο για την σωματική ανάπτυξη, την ένεργητικότητα και τη διανοητική δραστηριότητα. Έλλειψις ιδίου, οδηγεί σε ληθαργική κατάσταση, και σε καθυστέρηση τής σωματικής και διανοητικής ανάπτυξέως.

Σε έξαιρετικές περιπτώσεις, παιδιά, που από τη διαίτά τους λείπει τό ιδίο, παθαίνουν άνοια και ήλιθιότητα. Οι ένήλικοι, παθαίνουν δερματικές άρρώστειες, που συνοδεύονται από νευρικές και διανοητικές διαταραχές. Τό πύό συνηθισμένο όμως άποτέλεσμα τής έλλείψεως ιδίου είναι οι χοιράδες, ή άπλη βρογχοκήλη, τού υποθυρεοειδούς τύπου, κατά τόν όποιο είναι άνεπαρκής ή παραγομένη θυρεοειδής όρμόνη. Αυτό άκριβώς τού τύπου ή βρογχοκήλη προέχεται από έλλειψη ιδίου και μπορεί άν τη διαγνώσουμε έγκαιρά να προληφθή με ιδίο-θεραπεία.

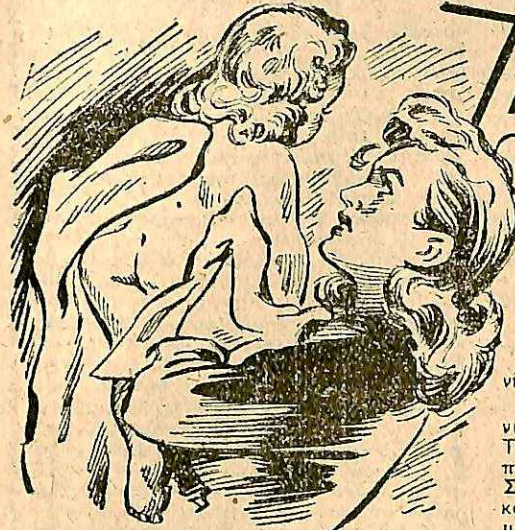
Τήν άξία τής ιδιοθεραπείας, τήν είχαν φαίνεται διαισθανθή οι άρχαίοι λαοί. Τό ιδίο άνακαλύφθηκε βέβαια τό 1811. Άλλά στην άρχαιότητα ακόμη, οι Κινέζοι, οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι, έθεραπευαν διάφορες ασθένειες και μεταξύ αυτών τις χοιράδες, με ψήμενα φύκια και σφουγγάρια. Πράγματι, τὰ φύκια, τὰ σφουγγάρια, τὰ ψάρια και όλα τὰ θαλασσινά, είναι πλούσια σε ιδίο.

Γενικά ο άνθρωπος οργανισμός χρειάζεται μία ώρισμένη ποσότητα ιδίου. Κάθε κύτταρο, περιέχει κάποιο ίχνος ιδίου, χωρίς τό όποιο, ή όμαλή λειτουργία μιας ύγιεινης ζώης είναι άδύνατη. Η δλη ποσότης τού ιδίου που βρίσκεται μέσα στον οργανισμό κυμαίνεται από ένα ή δυο χιλιοστά τής ούγγιας. Είναι όμως άρκετή για την κανονική λειτουργία του, γιατί συγκεντρώνεται κατά τό μεγαλύτερο μέρος της από τόν θυρεοειδή άδένα, που γρήγορα τη μετασχηματίζει σε θυρεοειδή όρμόνη. Η όρμόνη αυτή περνά στο αίμα, διαχετεύεται έτσι σ' όλο τό σώμα, άσκει σημαντική επίδραση στον μεταβολισμό και βοηθεί στη δημιουργία αποθεμάτων ενέργειας. Σε περιόδους σωματικής έντάσεως και νευρικής διεγέρσεως, αυτόματως ο θυρεοειδής άδην «στέλνει» μεγαλύτερη ποσότητα από τήν όρμóνη αυτή και άναπληρώνει έτσι την καταναλισκόμενη ένεργεια. Μολονότι ή όρμόνη καταστρέφεται κατά τη λειτουργία αυτή, τό ιδίο, μπορεί να ξαναχρησιμοποίηθ από τόν οργανισμό. Έλαχιστη, μόνο ποσότης χάνεται από τὰ όύρα και τήν άναπνóη. Για τήν άναπλήρωση αυτής τής ποσότης, είναι άπαραίτητες οι τροφές που περιέχουν ιδίο. Τό πύα ποσότητα ιδίου περιέχουν έξαρτάται από τό έδαφος, γιατί και τὰ ζώα και τὰ φυτά, απ' αυτό άντλούν τό ιδίο, που περιέχουν. Η πεία περιεκτική όμως σε ιδίο τροφή, είναι τὰ θαλασσινά ψάρια. Έξ αίτίας τού ιδίου που περιέχουν, αυξάνουν τη διανοητική/ένεργητικότητα μας και γι' αυτό έχουν άποκληθή «Τρόφη τού πνεύματος». Όταν τρώη κανείς δυο φορές τήν έβδομάδα θαλασσινά ψάρια, είναι άρκετό για να έχη ικανοποιητική διανοητική διαύγεια, εύεξία και παραγωγικότητα.

Τέλος άφέλιμη είναι ή χρησιμοποίησις στο φαγητό ιδιούχου άλατιού, που τελευταία έχει διαδοθή σ' όλο τόν κόσμο. Δίδεται ακόμη και στα ζώα. Τό κρέας, τὰ αυγά και τό γάλα, από ζώα που τρώνε ιδιούχο άλάτι, είναι πλούσιώτατα σε ιδίο και γι' αυτό, έξαιρετικά άφέλιμα στον ανθρώπινο οργανισμό.

Ειδικές περιπτώσεις στις όποιες ο άνθρωπος οργανισμός χρειάζεται πρόσθετη ποσότητα ιδίου, είναι οι ακόλουθες: 1) Κατά τήν έφηβική ηλικία 2) Κατά τήν έγκυμοσύνη. 3) Κατά τήν έμμηνορρρία. 4) Σε ώρισμένες μολύνσεις, όταν οι άδένες χρειάζονται τόνο για να καταπολεμήσουν τὰ μικρόβια. 5) Σε ώρισμένες δηλητηριάσεις, όπότε οι άδένες αυξάνουν την ένεργητικότητά τους, για να άπαλλάξουν τόν οργανισμό από τις τοξίνες. 6) Όταν κάνη πολύ κρύο. 7) Όταν τρώη κανείς πολλά λίπη, πρωτείνες και άσβέστιο, για να ρυθμίζεται ή διατήρησις τής μεταξύ των ισορροπίας και 8) Όταν ζή κανείς σε μεγάλα ύψη και τό όξυγόνο είναι λίγο, λόγω τής άραιότητας τής ατμοσφάιρας.

Σ' όλες όμως αυτές τις ειδικές περιπτώσεις, πρέπει κανείς να συμβουλευεται τόν γιατρό για να τού καθορίζη την ποσότητα τού ιδίου και τόν τρόπο με τόν όποιο θα τό παίρνη. Γιατί όπως γράψαμε και στην άρχή, τό ιδίο είναι τροφή, αλλά είναι και δηλητήριο.

Πονεμένες ΙΣΤΟΡΙΕΣ

της, που ή φαντασία τής μητρικής λαχτάρας τόφερνε κοντά της. Πάσχιζε ν' άνασκηδθ, μα ξανάπεσε βαρεία στο γουδιασμένο προσκέφαλο.
Ο γιατρός κι' ή γειτόνισσα τήν κύτταξαν άμίλητοι, πνιγμένοι απ' τη συγκίνησι.

— Δεν έχει κανένα νέο... συγγενή; ρώτησε ο γιατρός.

— Όχι, κανένα... ψιθύρισε ή γειτόνισσα. Έδώ ζούσε με τὰ δυο παιδιά της. Τό ένα, τό πρώτο, τόκλαψε στην άρχή τού πολέμου, τό Δεκέμβρη τού σαράντα ένα... Σκοτώθηκε από τούς πρώτους... Με τόν καιρό παρηγορήθηκε κι' άφοσιώθηκε στο μικρότερο της γιό, τό Γιώργο, που ήταν 20 χρονών. Ήταν ένα παιδί, δουλευταρικό και νοικοκυρεμένο. Η μάνα του δούλευε ράβοντας. Έπειτα ήρθαν τὰ μαύρα χρόνια τής Κατοχής. Πορεύτηκαν όπως δ' ήσως... Μα, μία μέρα — πάνε τώρα τρία χρόνια — στο κίνημα τού Δεκέμβρη, τό παιδί της δεν ξαναφάνηκε. Μά, έφαγε τόν κόσμο για να τό ξαναβρή. Μάταιος κόπος. Στο τέλος άρρώστησε από τόν καύμό της. Σά να μην έφτανε αυτό, έχασε και τό φώς της. Από τότε δεν σηκώθηκε πεία. Έλπιζει, όμως, πάντα, στο γυρισμό του...

— Όλη ή γειτονιά κι' έγώ ξέρομε πως τό παιδί της σκοτώθηκε από άδεσποτη σφαίρα. Ο άντρας μου, μάλιστα, βοήθησε και τόν θάψαμε σ' έναν κήπο...

— Γιατί δεν της τό είπατε;

— Κάτι πήγαμε να της πούμε, αλλά δεν θέλησε τίποτα ν' άκούση: «Όχι, μάς άπαντούσε, δεν είν' άλήθεια. Ο Γιώργος θάρθ». Άν τό παιδί μου είχε σκοταθθ, θα τόνιωθα, θα μου τόλεγε ή καρδιά μου κι' έγώ... θα είχα πεθάνει... Όχι, ο

— Γιατί δεν της τό είπατε;

— Κάτι πήγαμε να της πούμε, αλλά δεν θέλησε τίποτα ν' άκούση: «Όχι, μάς άπαντούσε, δεν είν' άλήθεια. Ο Γιώργος θάρθ». Άν τό παιδί μου είχε σκοταθθ, θα τόνιωθα, θα μου τόλεγε ή καρδιά μου κι' έγώ... θα είχα πεθάνει... Όχι, ο

— Τελειώνει... ψιθύρισε ο γιατρός, στη γειτόνισσα που παρακολουθούσε άφωνη τη συγκινητική αυτή σκηνή.

Ο νέος έννοιωσε ξαφνικά τό κορμί της να βαρύνει στην άγκαλιά του και τό κεφάλι της να γέρνει προς τὰ πίσω...

Η κυρά Βασιλική ήταν νεκρή. Είχε ξεψυχήσει εύτυχισμένη.

Ένα οφάντιο χαμόγελο πλανιέται τώρα στα χείλη της και μία θεία γαλήνη άπλώνεται στο πρόσωπό της. Είναι απ' τήν άπέραντη χαρά που έννοιωσε ή κυρά Βασιλική, τις τελευταίες της στιγμές!

MIPANTA

Πέφτοντας στο κενό...

Τί συλλογίζεται ένας άνθρωπος που πέφτει από μεγάλο ύψος; Είναι άλήθεια ότι περνούν όλοταχός απ' τό μυαλό του όλες οι σκηνές τής περασμένης ζωής του;

Ο καθηγητής Χαϊρν, απ' τη Ζυρίχη, έδωσε μίαν απάντησι στις έρωτήσεις αυτές, έξ 18ίας πείρας. Σε μία όρειβατική έκδρομή του, γλύστρησε πάνω σ' ένα γκρεμό σχεδόν κατακόρυφο, ύψους 2 χιλιομέτρων. Σ' όλο αυτό λοιπόν τό διάστημα, οι σκέψεις του ήσαν ολοκάθαρες και τό πνεύμα του ήσυχ, κι' άντηνούσαν σ' αυτή του «γοητευτικές ούρανες άρμονίες». Συλλογίζονταν τό τράνταγμα που θα έννοιωθε στο τέλος τής πτώσεώς του. Όταν τέλος έφτασε ή κρίσιμη αυτή στιγμή, άκουσε καθαρά τόν κρότο τής προσκρούσεως τού κεφαλιού και τού σωματός του και τού φάνηκε ότι ένα μεγάλο μαύρο πράγμα περνούσε από μπροστά του. Έπειτα λιποθύμησε κι' έμεινε άναίσθητος επί μισή ώρα.

ΤΟ ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ

Σίνουρα ο μικρός πρίγκιπς τού Έδιμ-δουρνου, ο γιός τής Έλισαβέτ, κοιμάται πολύ βαρεία... Μολονότι τόν φωτογράφησαν επί μία ώρα απ' όλες τις πλευρές δεν καταδύθηκε ν' άνοιξη τὰ μάτια του! Να μία απ' αυτές τις φωτογραφίες που στήν άγκαλιά τής παραμύθας του

Η προσμενη τού λυτρωμού

Έκείνο τό βροχερό, χειμωνιάτικο άπομεσήμερο, ή άρρωστη είχε βαρύνει πιο πολύ. Μέσ' τό παραμυθιό της άφηνε να ξεσπάση όλος ο άφάνταστος καύμος της και όλος ο άδάσταχτος πόθος της που έννοιωθε για τό χαμένο παιδί της. Τρία χρόνια είχαν περάσει από τότε που δεν τό είχε ξαναδθ. Όλο και περίμενε πως μία μέρα θα γύριζε. Μία ύπουλη όμως άρρώστεια τής λιγώστευε ώρα με τήν ώρα τη ζωή. Και μονάχα μία έλπίδα, μία πίστις τής μακράινε τις μέρες της: ο έρχομός τού παιδιού της.

Η κυρά Βασιλική ήταν μία εύτυχισμένη μητέρα. Όλες της οι σκέψεις, όλες της οι χαρές ήταν για τὰ παιδιά της: Τα δυο μονακριβά άγόρια της. Τα παρσμένα ήταν θλιβερά κι' όταν τὰ συλλογιόταν ήσυχωνε ή ψυχή της και τὰ δάκρυα βοούρκωναν τὰ μάτια της, τὰ μάτια αυτά που τώρα είχαν βυθιστή στο σκοτάδι.

Όρφανή, βασανισμένη από μία μητριά δεν είχε δθ ποτέ της μία μέρα καλή. Δεν εύρισκε πούθενά παρηγορία. Μονάχα τις στιγμές που κλεινόταν στην κάμαρά της και μιλούσε με τήν Παναγία, μονάχα τότε έννοιωθε ν' άπαλύνεται ο μεγάλος πόθος τής ψυχής της.

Έπειτα... παντρεύτηκε έναν καλό νοικοκύρη που τής έφερε τη δροσιά και τήν αγάπη μέσ' στο σπίτι. Πέθανε, όμως, πρώτ'όρα ο άντρας της και τής άφησε τὰ δυο άγόρια: τό Νάσο και τό Γιώργο. Η κυρά Βασιλική, ήταν πιά γι' αυτά τ' άτυχά πλάσματα σά μεγαλύτερη άδελφούλα. Μα τήν πύό τρυφερή σκέψι, τόν πύό γλυκό λόγο τόν είχε πάντα για τό μικρότερο παιδί της: τό Γιώργο.

★

— Άγόρι μου, ψιθύρισε ή έτοιμοθάνατη, άφήνω αυτόν τόν κόσμο χωρίς να σε ξαναιδώ...

Και τὰ μάτια τής τυφλής γέμισαν δάκρυα...

Μεσ' στη φτωγή καμαρούλα μία καταθλιπτική σιωπή έχει τώρα άπλωθθ. Πού και πού ή βορεία άνάσα τής άρρωστης άκούγεται άνακαταμένη με λόγια που δεν μπορεί κανείς να τὰ ξεχωρίση. Και πάλι ή σιωπή πύό βαρεία από πριν, βαρύνει τήν κάμαρα.

Είχε πιά σουρουπώσει, όταν ξαναήρθε για δεύτερη φορά εκείνη τήν ήμέρα ο γιατρός μαζί με τήν καλή γειτόνισσα, που περιποιόταν σ' όλη της τήν άρρώστεια, τήν κυρά Βασιλική.

Καθώς άνοιξε ή πόρτα ή άρρωστη γύρισε με κόπο τό ψαρό κεφάλι της, άνοιξε τὰ βλέφαρά της, και τὰ στεγνά χείλη της ψιθύρισαν, ενώ ένα φώς χαράς και έλπίδας άπλώθηκε στο χλωμό πρόσωπό της:

— Έσύ, είσαι, Γιώργο μου; Καλώς τό παιδί μου!... Κι' έκανε ν' άπλώση τ' άδύναμα χέρια της, σαν νάθελε ν' άγκαλιάσει τό παιδί

Με μία αποφασιστική κίνηση ο Όμπιρ πέταξε μακριά το στεφάνι...

ΛΟΣ Δ, κόσμος έτρεχε, τη βραδυά εκείνη, ανάμεσα απ' τούς στενούς δρόμους της Κρακοβίας, προς τόν ποταμό Βιστούλα — τό φημισμένο αυτό πολωνέζικο ποτάμι που κυλάει σάν φειδί στα πόδια ενός πανύψηλου βράχου.

Ήταν ή βραδυά του 'Αη-Γιάννη. Κι' οι κάτοικοι της πόλεως, προπάντων όμως οι νέοι και τα κορίτσια, πήγαιναν προς τό ποτάμι, γιατί τούς τραβούσε ή παλιά παράδοσις. Σύμφωνα μ' αυτή οι έρωτευμένοι μπορούσαν νά ίδουν την τύχη τους τή βραδυά εκείνη. Τό ίδιο γινόταν κάθε χρόνο, από αιώνας ολόκληρους. Γιατί οι έρωτευμένοι δεν έλειψαν ποτέ απ' την Πολωνία...

Ανάμεσα στους άλλους, βρισκόταν απόμε κι' ένα ξανθό παλληκάρι μ' ευγενική φυσιογνωμία. Ο νέος αυτός στάθηκε για μία στιγμή μπροστά σ' ένα χαμηλό παραβουο κάποιου παλτρου σπιτιού. Τά μάτια του έλαμπαν τότε από χαρά, γιατί είχε διακρίνει τό σημάδι που είχε συμφωνήσει με την αγαπημένη του: ένα γλαστράκι με κόκκινα λουλούδια, βαλμένο μέσα απ' τό τζάμι.

Όταν είδε τό γλαστράκι αυτό, ο Όμπιρ ανέπνευσε μ' ανακούφιση. Ένοιωσε πώς είχε εξαφραθή από ένα μεγάλο βόρος... Τά λουλούδια εκείνα, με τη βουβή τους γλώσσα, σήμαιναν γι' αυτόν, μόνο γι' αυτόν, ότι ή Φραντζέσκα, ή γλυκεία του φιλενάδα, θα βρισκόταν σε λίγο κοντά του, στην όχθη τού ποταμού.

Οι δύο νέοι, που αγαπιόντουσαν από καιρό, είχαν αναγκασθή νά καταφύγουν στην πονηρία για νά συναντηθούν. Και τό έθιμο τών στεφανιών τού 'Αη-Γιάννη τούς πρόσφερε μία πρώτη: τάξεως εύκαιρία, που δεν μπορούσαν, βέβαια, νά την αφήσουν ανεκμετάλλευτη...

Πραγματικά, τό βράδυ εκείνο, όλες οι κοπέλλες τής παντρειάς μαζεύονταν στις δχες τού Βιστούλα και πετούσαν μέσα στό ποτάμι ένα αναμμένο στεφάνι, σύμβολο εκείνων που αγαπούσαν. Η παράδοσις βεβαίως πώς, αν έσβυνε τό στεφάνι

πέφτοντας στο νερό, ο γάμος τους θάταν δυστυχισμένος ή δεν θα γινόταν ποτέ. Αν όμως τό στεφάνι εξακολουθούσε νά καίγεται και νά λαμποκοπά ή μέσα στη νύχτα, καθώς τό παρέσυρε τό ρεύμα, τό ζευγάρι θα ευτυχούσε...

Σ' αυτή την περίπτωση, δ-λοι χειροκροτούσαν την κοπέλλα που την ευνούσε ή Τύχη.

★

Ο Όμπιρ σταμάτησε μπροστά στο ποτάμι και περίμενε, βυθισμένος σ' νεοροπολήσεις. Ξαφνικά άνασκήρτησε, νοιώθοντας ένα χέρι νά τού σφίγγει έλαφρά τό μπράτσο. Γύρισε απότομα πίσω και φώναξε με λαχτάρα:

— Φραντζέσκα,

κυττάξή μέσα στο σκοτάδι. 'Η Τύχη λοιπόν ήταν έναντιόν τους... 'Υπήρχε μία κακή Μοίρα, πιο δυνατή απ' την αγάπη τους...

— Άς ξαναδοκιμάσουμε! είπε απότομα ο Όμπιρ.

— Έπιασε αποφασιστικά απ' τό μπράτσο την αγαπημένη του και πρόσθεσε: — Έλα μαζί μου!

Ένωσους ν' αντισταθή στην κακοτυχία, νά τή νικήση!...

Κοντά στο μέρος που στεκόντουσαν ύψωνόταν ένας απόκρημνος βράχος. Τόν έλεγαν «Κρεμάλα», γιατί στον παλιό καιρό πετούσαν απ' την κορυφή του τούς καταδικούς εις θάνατον στο ποτάμι, που ήταν τόσο βαθύ στο μέρος εκείνο, ώστε τά πτώματα χάνονταν για πάντα.

Κανείς περιέργος δεν είχε τολμήσει ν' ανέβη εκεί πάνω για ν' απολαύση από ψηλά τις φωτιές τού 'Αη-Γιάννη, γιατί θα μπορούσε νά παραπατήσει στο γλυστερό βράχο και νά γκρεμιστή στο βάθος. Μά ο Όμπιρ ανέβηκε στον πένθιμο βράχο, υποστηρίζοντας τη Φραντζέσκα που τόν ακολουθούσε.

Από κάτω τους, ο Βιστούλας έβραζε, άγριεμένος.

— Τώρα θα ρίξω εγώ τό στεφάνι, είπε ο νέος.

Τό άναψε με προσοχή. Τά ξερά κλαριά του τσιτσίρισαν χαρωπά.

Με μία αποφασιστική κίνηση, ο Όμπιρ πέταξε μακριά τό στεφάνι, που διέγραψε ένα κύκλο κατακόκκινο κι' έπεσε απάλα στα νερά τού ποταμού.

Μά, με την απότομη χειρονομία του, ο νέος είχε χάσει την ισορροπία του. Κλονίσθηκε, γλύστρησε... κι' έπεσε στα νερά τού Βιστούλα, που δεν δίνουν ποτέ πίσω τη λεία τους!

Γεμάτη ρίγος, ή Φραντζέσκα ένοιωσε την πρόσκληση της Μοίρας. Και πήρε την απόφασι ν' ακολουθήση τόν αγαπημένο της, πιστή στο θάνατο, όπως ήταν και στη ζωή...

Έκλεισε τότε τά μάτια της κι' έπεσε κι' αυτή στο Βιστούλα. Τό νερό ξαναπήρε σε λίγο τη συνηθισμένη όψη του, άφου είχε καταπιή δύο θύματα...

Κάτω εκεί, μακριά, στη στροφή τού ποταμού, τό στεφάνι τού 'Αη-Γιάννη λαμποκοπούσε άκόμα — ψεύτικος προάγγελος μιας ευτυχίας που είχε χαθεί για πάντα...

Π. ΝΤΕΜΙΣΚΥ

Τά γουναρικά δεν ζεσταίνου

Η αντίληψις που επικρατεί γενικά είναι ότι τά γουναρικά είναι ζεστά. Αυτό όμως, δεν είναι σωστό. Τά γουναρικά δεν έχουν ανώτερη θερμοκρασία από εκείνη τού περιβάλλοντος όπου βρισκονται.

Αλλά τότε γιατί μάς ζεσταίνουν;

Ούτε και αυτό, όμως, είναι σωστό στην κυριολεξία. Τά γουναρικά δεν μάς ζεσταίνουν. Εκείνο που κάνουν είναι ότι συγκρατούν τη θερμοκρασία τού σώματός μας.

Τό σώμα μας, ως γνωστόν, έχει μία μόνιμη και σταθερή θερμοκρασία, που κυμαίνεται γύρω στους 37 βαθμούς. Τά γουναρικά συγκρατούν, λοιπόν, αυτή τη θερμότητα και, όταν τό περιβάλλον όπου βρισκόμαστε είναι ψυχρότερο από τό σώμα μας, δεν την αφήνουν νά διασκορπισθή και νά χαθή. Τά υφάσματα, τά δέρματα κτλ. έχουν σε πολύ μικρότερο βαθμό αυτή την ιδιότητα.

Γι' αυτό τό λόγο οι γυναίκες προτιμούν τά γουναρικά. Συγκρατούν τη θερμότητα τού σώματός τους, μα πρό πάντων με μία ωραία έρμينا ή μία ζιμπελί γίνονται πιο γοητευτικές, προσελκύοντας τό θαυμασμό τών ανδρών.

ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΑ άρρωσταίνου

Άσπιρίνη, σουλφαμίδες και άλλα

Τά οικιακά λεγόμενα φάρμακα, όπως ή άσπιρίνη, οι σουλφαμίδες, τά καθαρικά κλπ. — γράφει σ' ένα πρόσφατο άρθρο τού ο 'Αμερικανός υγιεινολόγος δρ. Λ. Λ. Μάυρον — δεν είναι πάντοτε ώφέλιμα. Πολλές φορές αντί νά κάνουν καλό, βλάπτουν. Μπορεί πρὸς στιγμήν νά ανακουφίζουν τόν πάσχοντα, αλλά σε πολλές περιπτώσεις επιβαρύνουν τη θεραπεία ή ακόμη αν δεν είναι άρρωστος... τόν άρρωσταίνουν!

Όπως εξηγεί ο δρ. Μάυρον, ο λόγος είναι απλός: Τά φάρμακα βρίσκονται σε άμεση σχέση με την τροφή και πολλές φορές καταστρέφουν ή καθιστούν άδύνατη την απορρόφηση ώρισμένων ουσιών, που είναι απαραίτητες για τη θρέψη τού οργανισμού και για την καταπολέμηση ώρισμένων διαταραχών της λειτουργίας του.

Άς άρχίσουμε, γράφει ο Μάυρον, από την άσπιρίνη. Όπως διαπίστωσαν οι δρες Α. Λ. Ντάνιελς και Τζ. Ζ. 'Ηθερσον, ή άσπιρίνη προκαλεί απώλεια βιταμίνης C δι' έκκρίσας της από τό σώμα. Όταν έχετε — παρατηρούν — ρευματικούς πόνους, παίρνετε συνήθως άσπιρίνη για νά ανακουφισθήτε προσωρινώς. Ταυτοχρόνως όμως χρειάζεσθε και άφθονη βιταμίνη C, γιατί ή έλλειψή της, είναι εκείνη που κατ' πρώτο λόγο μπορεί νά είναι ή αιτία τών πόνων που σας φαίνεται ότι είναι ρευματικής φύσεως. Τό ίδιο ισχύει και για τούς πονοκεφάλους, τόν «πυρετό τού άχύρου» και άλλες αλλεργικές παθήσεις. Σε όλες αυτές τις όδυνηρές ή και άπλως ένοχλητικές καταστάσεις, ή βιταμίνη C είναι απαραίτητη. Και όμως, χρησιμοποιείται άσπιρίνη, που προκαλεί την απώλεια της βιταμίνης αυτής. Γι' αυτό ο πάσχων ανακουφίζεται μὲν προσωρινώς, αλλά ή ένοχλητική κατάστασησις παρατείνεται, αντί νά θεραπευθή.

Ανάλογα αποτελέσματα, παρετηρήθησαν και σε μετεχειρητικές καταστάσεις. Ο καθηγητής στο Πανεπιστήμιο Κολούμπια, Χάρρυ Νήβερτ σε συνεργασία με τούς δρες Ρούντολφ Σίνγκερ και Λέο Α. Πίρκ, απέδειξαν ότι ή άσπιρίνη και άλλα φάρμακα που περιέχουν σαλικυλικόν όξύ, στερούν τόν οργανισμό από την προθρομβίνη, μία ούσια που βοηθι στη θρόμβωσι τού αίματος για τό κλείσιμο τών τραυμάτων. Γι' αυτό, σε έγχειρήσεις λ.χ. παρωτίτιδος, ή ανακούφισις τού πόνου, που έπέρχεται από την άσπιρίνη, εκμηδενίζεται από την παρεμπόδιση της θεραπείας που προκαλεί αυτό τό φάρμακο.

Υπάρχουν όμως περιπτώσεις που ή άσπιρίνη είναι απαραίτητη. Στις περιπτώσεις αυτές, για νά αποτρέψουμε τά βλαδερά αποτελέσματά της πρέπει νά δίνουμε στόν πάσχοντα άφθονες βιταμίνες. Οι δρες Ο. Μέγιερ και Β. Χόουαρντ, διαπίστωσαν ότι ή βιταμίνη Κ, είναι απαραίτητη για τό σχηματισμό της προθρομβίνης τού αίματος. Για άλλες λειτουργίες τού οργανισμού απαραίτητη είναι ή βιταμίνη C. Πιο ώφέλιμη είναι ή συνδυασμένη χορήγησης βιταμίνης Κ και βιταμίνης C. Τό καλύτερο είναι νά δίνουμε στόν πάσχοντα που χρησιμοποιεί άσπιρίνη, τροφές που είναι πλούσιες σε βιταμίνες Κ και C. Τέτοιες τροφές είναι προπάντως τά μαρούλια, τά σπανάκια, ο κάρδαμος και γενικά τά άβραστα χορταρικά. Όταν όμως ο

πάσχων δεν μπορεί νά φάη, όπως στην περίπτωση της παρωτίτιδος, τότε πρέπει νά τού δίνουμε τις βιταμίνες αυτές υπό συνθετική μορφή.

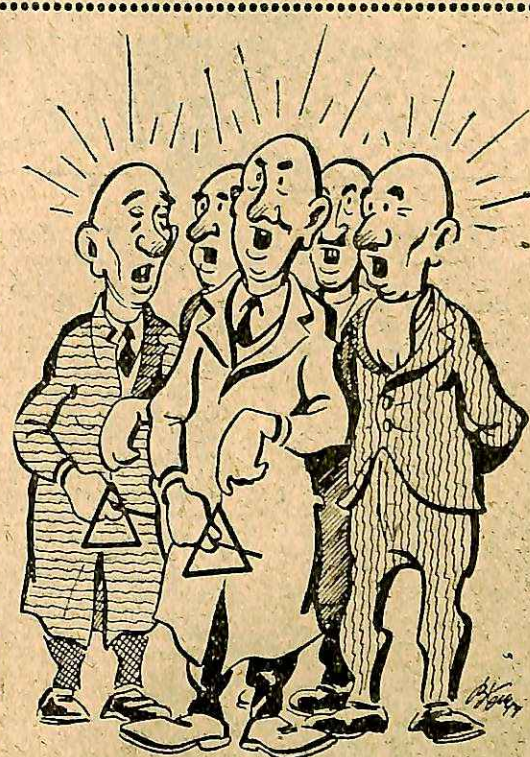
Άς έρθουμε τώρα — συνεχίζει ο Μάυρον — στις σουλφαμίδες, που ή χρήση τους σήμερα είναι σχεδόν εξ ίσου με την άσπιρίνη, εύρύτατη και κοινή. Ο δρ. Γουστάβ Ζ. Μόρτιν, τού 'Ινστιτούτου Θεραπευτικών Έρευνών «Ουόρνερ» της Ν. Υόρκης διαπίστωσε ότι ζωά στά όποια έκανε πειράματα, όταν έπαιρναν σουλφαμίδες, έχαναν και βιταμίνη Κ και σύνθετη βιταμίνη Β και άρρώσταναν. Τό ίδιο συμβαίνει και στόν άνθρωπο γιατί οι σουλφαμίδες καταστρέφουν όχι μόνο τούς βλαδερούς αλλά και τούς άβλαδείς εκείνους μικροοργανισμούς, που βρίσκονται μέσα στο σώμα τού ανθρώπου και βοηθούν στην απορρόφηση τών βιταμινών Β και Κ. Γι' αυτό όποιος παίρνει σουλφαμίδες, πρέπει νά παίρνει και περισσότερες βιταμίνες Β και Κ (μαζί με βιταμίνη C που δρά από κοινού με την Κ).

Τέλος ανάλογα αποτελέσματα έχουν και τά διάφορα στομαχικά, χωνευτικά και καθαρικά φάρμακα. Τά διάφορα αλκαλικά παρασκευάσματα, ξεπλένουν κυριολεκτικώς τόν οργανισμό από τόν σίδηρο, τη βιταμίνη Β1 και τη βιταμίνη C, ούσιες που είναι απαραίτητες για τη θρέψη. Ο σίδηρος είναι απαραίτητος για τόν σχηματισμό τών ερυθρών αιμοσφαιρίων που μεταφέρουν τό οξυγόνο, ζωογονούν τόν οργανισμό και αποτρέπουν την άναιμία. Τά διάφορα χωνευτικά περιέχουν συνήθως άνθρακικό άσβεστόιο και ύδροξείδιο άλουμινίου, ούσιες που παρεμποδίζουν την απορρόφηση τού σιδήρου από τό σώμα. Γενικώς όμως κάθε αλκαλικό παρασκευάσμα, φέρνει τό ίδιο αποτέλεσμα, γιατί ο σίδηρος χρειάζεται όξεία, για νά χρησιμοποιήθη έπιωφελώς από τόν οργανισμό. Τό ίδιο συμβαίνει και με τις βιταμίνες Β1 και C. Ακόμη και ή άπλη, ή κοινή σόδα, όταν την παίρνει κανείς τακτικά μετά τό φαγητό, καθιστά άδύνατη την απορρόφηση τού σιδήρου, καθώς και τών βιταμινών Β1 και C.

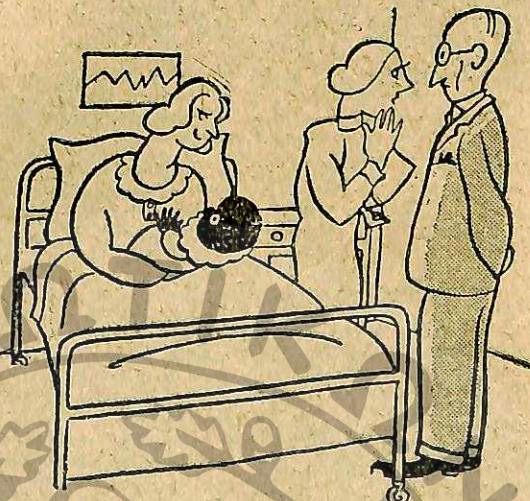
Ένα άλλο αλκαλικό φάρμακο που παίρνουν συνήθως όσοι υποφέρουν από έλκη και σπασμούς τού στομάχου, είναι ή άτροπίνη. Συνήθως την παίρνουν ως «μπιελαντόνα». Και μπορεί μὲν νά ανακουφίζονται προσωρινώς από τόν πόνο, αλλά χάνουν την πολύτιμη βιταμίνη Α.

Κοντά στα αλκαλικά παρασκευάσματα, έρχονται επίσης ως συμπτωτή της θρέψεως, τά διάφορα καθατικά. Τό παραφινέλαιον παρεμποδίζει την απορρόφηση τών βιταμινών Α, D και Κ, τού άσβεστίου και τού φασφόρου. Έξ ίσου επιβλαβή είναι και τά διάφορα «άλατα» και τά εύγευστα σαν κάραμέλλες, καθατικά χάπια. Ξεπλένουν τόν οργανισμό από πολλές ούσιες, που ίσως είναι απαραίτητες, για την πραγματική θεραπεία της δυσπεψίας.

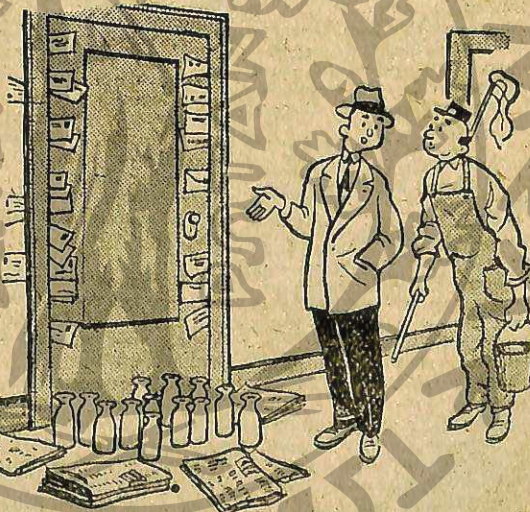
Όλα βέβαια τά παραπάνω — συμπεραίνει ο Μάυρον — δεν σημαίνουν ότι δεν πρέπει κανείς νά παίρνει άσπιρίνη, σουλφαμίδες, άτροπίνη, καθατικά κλπ. φάρμακα, που σε πολλές περιπτώσεις είναι απαραίτητα. Σημαίνουν όμως, ότι και γι' αυτά τά «οικιακά» φάρμακα, είναι πάντοτε απαραίτητη ή οδηγία τού γιατρού και όπωσδήποτε ή ένίσχυσις τού οργανισμού με βιταμίνες, είτε σε φυσική μορφή όπως βρίσκονται σε ώρισμένες τροφές, είτε και σε χημική συνθετική μορφή. Ο γιατρός θα καθορίση πάλι, τό είδος και την ποσότητα τών βιταμινών, που χρειάζονται σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση.

«Σήμερα τά φώτα κι' ο φωτισμός...!»
(Τού Β. Χριστοδούλου)

— Λένε ότι τό έκανε κατά την διάρκεια της διακοπής τού ρεύματος...

— Αυτό θα είναι άσφαλώς τό διαμέρισμα τών νεογύμων!...

ΟΤΑΝ Η ΖΟΥΑΝΑ ΑΓΑΠΑ

Όταν έπεσε στα χέρια των Μεξικανών ληστών του Ραμόν Λογκάνα, ο δόν Τζούλιο Κατίγια κατάλαβε πως ήταν χαμένος. Οί αμείλικτοι αγώνες μεταξύ των ανδρών αυτής της συμμορίας και της αστυνομίας έκαναν και τις δύο παρατάξεις να θεωρούν κατασκόπους όσοι πιάνονταν κάτω από περιστάσεις κάπως ύποπτες. Όλοι αυτοί, ύστερα από μια πρόχειρη διαδικασία, τουφεκίζονταν.

Ο δόν Τζούλιο μεταφέρθηκε απ' τους ληστές στην κατασκήνωσή τους, στην καρδιά της «Σιέρρα ντε λος Βιέντος» (όροσειρά των ανέμων) και εκεί υποβλήθηκε σε ανάκριση από τον ίδιο τον αρχηγό, που τον κυνηγούσε η κυβέρνηση από καιρό χωρίς αποτέλεσμα.

— Δεν είμαι κατάσκοπος, διαμαρτυρήθηκε ο αιχμάλωτος. Σας όρκίζομαι πως δεν έχω καμιά σχέση με τους ανθρώπους που σας καταδιώκουν.

Φαίνονταν ειλικρινής. Μά οι ληστές είχαν βρή πάνω του ένα λεύκωμα με σχέδια διαφόρων βουνών της Σιέρρας, όπου φαίνονταν καναζάρια διάφορα άγνωστα μονοπάτια. Όποιος ενδιαφερόταν, μπορούσε καλλιστα, βοηθούμενος απ' αυτά τα σκίτσα να φτάσει ως το καταφύγιο των ληστών και να τους επιτεθεί αιφνιδιαστικά.

— Κι' αυτά τα σχέδια; παρατήρησε ο Ραμόν αυστηρά.

— Μα είμαι ζωγράφος. — Και βρίσκετε πως η Σιέρρα ντε λος Βιέντος έχει τόσο μεγάλη αξία για ένα καλλιτέχνη; ρώτησε ειρωνικά ο αρχηγός.

— Αυτό ν' ακούγεται, όταν την βλέπεις κανείς με τα δικά μου μάτια, αμύγκος.

Ο αρχηγός σήκωσε τους ώμους του. Δεν πίστευε ούτε λέει απ' τις δικαιολογίες του νέου. Οί σύντροφοί του είχαν κι' αυτοί την ίδια γνώμη.

— Ίσως να έχω δίκιο ο αιχμάλωτος μας... πρόφερε έξαφνα μια δροσερή φωνή.

Ο δόν Τζούλιο γύρισε και ανέκρινε, βλέποντας στην είσοδο της σπηλιάς μια ωραία νέα γυναίκα που ήταν μια χτυπητή αντίθεση μέσα στο τραχύ εκείνο περιβάλλον.

— Δεν είναι δική σου δουλειά αυτή, Ζουάνα! είπε ο αρχηγός.

— Μά, χρυσέ μου, κι' εγώ βρήκα πολλές φορές πως τα βουνά αυτά είναι εξαιρετικά ωραία και λυπόμουν που δεν ήξερα να τα ζωγραφίσω.

Γέλια ήχηρα υποδέχτηκαν τα λόγια αυτά της νεαρής γυναίκας.

— Σιωπή! ούρλιασε ο Ραμόν. Δεν επιτρέπω σε κανένα να γελά για ό,τι λέει η γυναίκα μου... Δείτε τον αιχμάλωτο.

Δύο άντρες άρπαξαν το Τζούλιο, τον έδεσαν χειροπόδαρά και τον μετέφεραν στο βάθος της σκοτεινής σπηλιάς. Γοητευμένος από το θελκτικό πρόσωπο της νεαρής Μεξικάνας, ο Τζούλιο τους άφησε να τον κάνουν ό,τι ήθελαν. Στα μαύρα και φλογερά μάτια του ζωγραφίζονταν ένας αφέλης νεανικός θαυμασμός. Η ωραία Ζουάνα κατάλαβε την εντύπωση που είχε προκαλέσει και η καρδιά της χτύπησε δυνατά. «Είνε ωραίο και νέος, σκέφτηκε κутτάζοντας τον. Ποσο διαφέρει απ' τον Ραμόν και τους τραχείς συντρόφους του. Άλλα θα φανούν και γι' αυτόν σκληροί και θα τον σκοτώσουν, όπως όλους τους άλλους».

Ο Ραμόν Λογκάνα και οί άντρες του συζητούσαν. Οί γνώμες τους ήταν διχασμένες.

— Δεν μπορούμε να σκοτώσουμε έναν άνθρωπο χωρίς να έχουμε ασφαλείς ενδείξεις για την ενοχή του, είπε κάποιος.

— Εγώ είμαι βέβαιος πως πρόκειται, για κατάσκοπο, έπεμεινε ένας άλλος.

— Κι' εγώ... είπε ένας τρίτος. Και χρειάζονται μερικά σκληρά μαθήματα για σωφρονισμό.

Η Ζουάνα τους άκουγε σκεπτική.

— Είνε προτιμώτερο ν' αφήσετε ελεύθερο έναν ένοχο μιά και τον θεωρείτε ακίνδυνο, παρά να σκοτώσετε έναν άθωο! είπε έξαφνα με σταθερότητα η νέα. Ο Θεός συγχωρεί πολλά αμαρτήματα για μια καλή πράξη. Κι' εγώ φοβούμαι πάντοτε και για σας και για μένα. Φοβούμαι μήπως η όργη του Θεού μας χτυπήσει άργα ή γρήγορα. Αφήστε, λοιπόν, ελεύθερο τον αιχμάλωτο και χαρίστε σ' έμένα το λεύκωμα με τα σχέδιά του. Χωρίς αυτό, κι' αν ακόμη είναι κατάσκοπος, γίνεται τελείως ακίνδυνος.

Ο Ραμόν και οί σύντροφοί του κутτάζτηκαν άναποφάσιτοι. Η Ζουάνα κατάλαβε πως κέρδιζε έξαφες και πρόσθεσε:

— Σας προτείνω να υποβάλετε τον αιχμάλωτο σε μια «θεία κρίσι» Άύριο το πρωί, μόλις δημερώσει, θα τον αφήσετε ν' απομακρυνθεί απ' εδώ. Ένώ θα προχωρήσει στά δούδατα μονοπάτια, μερικοί καλοί σκοπευτές που θα είναι κρυμμένοι πίσω απ' τους βράχους και τους θάμνους, θα τον πυροβολήσουν.

— Μά, χρυσέ μου, κι' εγώ βρήκα πολλές φορές πως τα βουνά αυτά είναι εξαιρετικά ωραία και λυπόμουν που δεν ήξερα να τα ζωγραφίσω.

Γέλια ήχηρα υποδέχτηκαν τα λόγια αυτά της νεαρής γυναίκας.

βολήσουν. Άν οι σφαίρες δεν τον πετύχουν, θα πη πώς ο Θεός θέλησε να τον σώσει.

Η πρόταση αυτή έγινε δεκτή και ο Ραμόν κάλεσε έξη από τους έπιδεξιότερους σκοπευτές του και τους έδωσε τις απαραίτητες οδηγίες.

— Και τώρα πηγαίνετε να κοιμηθείτε καλά τους είπε, ώστε το πρωί να έχετε σύγυρο μάτι και σταθερό χέρι.

Το πρωί της άλλης μέρας οί ληστές έβλεπαν τον Δόν Τζούλιο.

— Σας άφινουμε να φύγετε, του είπε ο αρχηγός. Άλλά μόλις δώσω ένα σύνθημα, έξη διαλεχτοί σκοπευτές μου θα σας πυροβολήσουν προσπαθώντας να σας χτυπήσουν. Έχετε μια πιθανότητα σ' τις χιλίες να σωθείτε... Άντίο!

Κутτάζοντας γύρω του, ο νεαρός καλλιτέχνης είδε σε μια γωνία τη Ζουάνα που κόνωντας πως ξεφύλλιζε το λεύκωμα του, το πλησίασε σε μια στιγμή στα χείλη της και το φίλησε.

Ο δόν Τζούλιο κατάλαβε. Υποκλίθηκε, χαιρέτησε με το χέρι του και πήρε τραχείς συντρόφους του. Άλλά θα φανούν και γι' αυτόν σκληροί και θα τον σκοτώσουν, όπως όλους τους άλλους».

Πέρασαν μερικά λεπτά της ώρας. Κάως ο νέος χανόταν πίσω απ' τους βράχους για να ξαναπαρουσιαστή λίγο παραπέρα, έμοιαζε σαν φάντασμα στη μεγαλοπρεπή μοναξιά του βουνού.

— Έταιμοι; Πύρ!... φώναξε έξαφνα ο Ραμόν Λογκάνα.

Οί έξη σκοπευτές, που είχαν τοποθετηθεί στα πιο κατάλληλα σημεία, άρχισαν να σηματοδοτούν και να πυροβολούν τον δόν Τζούλιο.

Άλλά ο νέος είχε μια δαιμονισμένη τύχη. Ύστερα από κάθε πυροβολισμό τον έβλεπαν όλοι να συνεχίζει το δρόμο του σώος και άβλαβής.

Οί σκοπευτές βλαστήμουςαν κατάπληκτοι για την άπιστητή αδεξιότητά τους. Ύστερα σημάδευσαν και αδειάζαν πάλι τα όπλα τους. Ο δόν Τζούλιο φαινόταν άτρωτος...

Όταν τελείωσαν οί σφαίρες που ήταν μέσα στα επαναληπτικά τουφέκια, οί πυροβολισμοί σταμάτησαν.

— Η Ζουάνα είχε δίκιο, είπε ο Ραμόν Λογκάνα. Η «θεία κρίσι» ήταν ευνοϊκή για τον αιχμάλωτο. Φαίνεται πως ο άνθρωπος αυτός έλεγε την αλήθεια.

Καθισμένη σ' ένα βράχο, η ωραία Μεξικάνα έξακούλουνόσε να κутτάζει το λεύκωμα που της είχε μείνει ως ένθύμιο εκείνου που έκανε για πρώτη φορά την καρδιά της να χτυπήσει. Άν την πρόσεχε κανείς καλά θα έβλεπε πως η Ζουάνα χαμογελούσε κρυφά, γιατί μέσα στο σκοτάδι και την ησυχία της περασμένης νύχτας, ενώ κανείς δεν την έβλεπε, πλησίασε τους έξη κοιμισμένους σκοπευτές και αντικατάστησε τις σφαίρες των όπλων τους με ασφαίρα φυσίγγια.

TOM HBANΣ

Ανατολίτικο χιονόμωο

Τόν είχε... μυστηρή!

Ο Ναστράδιν Χότζας βρέθηκε ένα καλοκαίρι χωρίς δουλειά. Η γκρίνια όμως της γυναίκας του για το τεμπέλικό του ανδρός της, ανάγκασε τον Χότζα να πάρη τα ματία του και να τραβήξη για τη Προύσσα.

Προσπάθησε μιά-δυο μέρες να χωθή σε καμμία δουλειά μα δεν τα κατάφερε.

Σκέφθηκε-σκέφθηκε κι' ένα πρωί έπιασε σ' ένα σταυροδρόμι τη γωνιά Στρογγυλοκάθης λοιπόν περιμένοντας τη βοήθεια του Άλλάχ. Άντι όμως του Άλλάχ τον ευσπλαχνίσθηκε ένας Άνατολίτης πλούσιος έμπορος και τουδωσε μερικά γροσάκια.

Ο Χότζας καλόμαθε και τον παραφύλαγε, κάθε φορά πουδύβαινε από το σπίτι του και τον περίεμε από τη γωνιά την ίδια. Για κάμποσες ήμερες ο έμπορος έξακολουθούσε να δίνει πρόθυμα στον Ναστράδιν έλεημοσύνη. Στά τελευταία, ωστόσο, άποκανε, έπειδή ο Χότζας τουδινε την εντύπωση ότι θεωρούσε την έλεημοσύνη του ως υποχρέωση κι' όχι ως καλωσύνη του...

Ένα πρωί, λοιπόν, πέρασε δίπλα στον Ναστράδιν δίχως να του δώσει τίποτα. Ο Χότζας άρχισε τότε να φωνάζει και να διαμαρτυρείται σαν να ήταν υποχρεωμένος ο έμπορος να τον χαρίζηλίκων καθημερινώς...

Δεν πέρασαν λίγες ώρες από τη σκηνή αυτή κι' ο Άνατολίτης λαβαίνει μιά κλήση από το δικαστή.

— Ο άνθρωπος αυτός, του λέει ο κατής, και τουδείξε τον Ναστράδιν, παραπονιέται ότι άποτόμα και δίχως άφορη έπαυσε να του δινής το βοήθημα που τουδίνες, ως τώρα, τακτικά. Μπορώ να μάθω, για ποιο λόγο;...

— Για τον άπλουστατο λόγο, άποκρίθηκε ο έμπορος, ότι φαντάστηκε πως αν τον έλεούσα μέχρι τώρα, αυτό τόκανα άπό εύχρηστη και καλωσύνη μου κι' αν έπαυα να του δίνω γροσάκια, έινε δικαίωμα μου.

— Και σφ, ρώτησε το Χότζα ο κατής, τί έχεις ν' άπαντήσης σ' όλ' αυτά; — Έγώ λέω, άποκρίθηκε ο Ναστράδιν, ότι αυτός δίχως να του το γυρέψω, δίχως να τον παρακαλέσω ή να τον ένοχλήσω, μου χάρισε την έλεημοσύνη του κι' αυτή την άγαθοεργία του την έκανε τακτικά πολλές ήμερες στη σειρά, ώστόσο έσφαινα και χωρίς κανένα λόγο, τη σταμάτησε, τη στιγμή που εγώ, συνηθισμένος στη γενναιοδωρία του, βασίζομουν πια άπόλυτα σ' αυτή, για τη συντήρησή μου, κι' έπαυα να ψάχνω να βρω κανέναν άλλο τρόπο, για να βγάλω το καθημερινό ψωμί μου.

Κι' ο κατής, σύμφωνα με το πνεύμα της Άνατολίας, καταδίκασε σε πρόστιμο τον πλούσιο έμπορο.

Απαγορεύεται ή άναδημοσίευσις όποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου άδείας της Διευθύνσεως του «Εθνικού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ σύμφωνα με άρθρο 6 § 1 του Α. Ν. 1092/1938.

Ιδιοκτήτης Διευθυντής: Ιωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος αρ. 3, Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Φραγκίσκος Μαλατέστας, Μενελάου 9 Αθήναι.

ΣΥΝΑΡΜΑ		
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Ετήσια	15.000
	Εξαμηνος	60.000
	Τριμηνος	30.000
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Ετήσια	Ε 6 \$ 24
	Εξαμηνος	Ε 6 \$ 12
	Τριμηνος	Ε 12 \$ 6
Ευθασματα εσωτερικού διά ταχυδρομικής επιταγής και εξωτερικού διά τραπεζικής ταχυτήτος προς τον κ. Γ. Γ. Παπαγεωργίου		

Ένα άνατριχιαστικό ΟΡΑΜΑ

Παράξενο διήγημα

Έκείνο το άπόγευμα, ο Ρενέ Μπωβίλ, άντι να πάη στο καφε-νείο, μετά το τέλος της εργασίας του, όπως συνήθιζε τις άλλες ήμερες, προτίμησε να κάρη έναν περίπατο προς το μέρος της έξοχης.

Άκολουθούσε τώρα ένα μικρό δρόμο πλάι στο ποτάμι, κутτάζοντας τα σπτίτια που μιά οικοδομική εταιρεία έφτιαχνε στην άπέναντι όχθη. Ήταν μιά σειρά από λαϊκές πολυκατοικίες μοντέρνου ρυθμού, που, όπως έδειχνε το έξωτερικό τους, έπρεπε να παρέχουν όλες τις άνεσεις στους ένοίκους των.

Στην πόρτα της μιάς απ' αυτές στεκόταν ένας μεσόκοπος θυρωρός, που συζητούσε με δυο κυρίες κι' έναν κύριο. Οά ήσαν, χωρίς άμφιβολία, υποψήφιοι ένοικιοι σ'αυτά.

Ο Ρενέ Μπωβίλ συνέχισε το δρόμο του.

Σέ λίγο, είδε στην άπέναντι όχθη και πάλι έναν άντρα και μιά γυναίκα. Ο άντρας φορούσε μιά καφέ γκαμπαρντίνα, ήταν χωρίς καπέλλο κι' είχε ένα πρόσωπο ζωηρό και έμφραστικό. Όλη ή εμφάνισή του τον έδειχνε σαν καλλιτέχνη. Η γυναίκα ήταν μερικά χρόνια μικρότερη απ' αυτόν κι' είχε πρόσωπο πολύ όμορφο και κομψή σιλουέττα. Πιθανόν να ήταν κι' αυτή καλλιτέχνης.

— Εύτυχισμένοι άνθρωποι! ψιθύρισε ο Ρενέ Μπωβίλ, που είχε πάντα μιά ιδιαίτερη συμπάθεια, όπως όλοι οι άνθρωποι που είνε σκυμμένοι πάνω σε λογιστικά βιβλία, για τους καλλιτέχνες.

Προχώρησε ακόμα λίγα μέτρα. Βρισκόταν τώρα σε μικρή άπόσταση από τις δυο πολυκατοικίες, όταν, έσφαινα, διέκρινε ένα θέαμα, που τον έκανε να σταματήσει τρέμοντας σύγκορμος.

Στο άνοιχτο παράθυρο ενός διαμερίσματος του τελευταίου όρόφου της μιάς από τις δυο πολυκατοικίες στεκόταν μιά γυναίκα.

Ήταν ή γυναίκα που είχαν ιδή προητέρα μαζί με τον άντρα με την καφέ γκαμπαρντίνα.

Ο άνθρωπος αυτός — χωρίς γκαμπαρντίνα αυτή τη φορά — προχωρούσε σιγά πίσω της, σαν να πατούσε στις άκρες των ποδιών.

Είχε τα χέρια του σηκωμένα κι' ο Ρενέ Μπωβίλ είδε καθαρά αυτά τα χέρια να σφίγγονται γύρω στο λαιμό της γυναίκας.

Μην ξέροντας πως άλλοιώς να έμποδισή το έγκλημα, ο λογιστής άρχισε να φωνάζει δυνατά. Άλλά ο άλλος δεν φάνηκε να τον άκούει κι' άποτελείωσε το έγκλημά του.

Ο Ρενέ Μπωβίλ τά είχε χαμένα. Δεν είχε κατορθώσει να προλάβη το έγκλημα. Άλλά, βέβαια, δεν θα έπρεπε ν' αφήσει το δολοφόνο να ξεφύγει.

Εύτυχώς, μιά γέφυρα βρισκόταν εκεί κοντά. Ο λογιστής την πέρασε σαν σίφουνας κι' έφθασε τρέχοντας μπροστά στο θυρωρό της πολυκατοικίας, που ήταν τώρα μόνος.

— Γρήγορα! του φώναξε Έγινε ένα έγκλημα!... Νά, εκεί... στο τελευταίο διαμέρισμα δεξιά... Μην αφήσετε τον άνθρωπο με την καφέ γκαμπαρντίνα να φύγει!

Ο άλλος τον κутτάζε σαν να ήταν έγκλημα! Κι' ο Μπωβίλ χρειάσθηκε να το άφηνηγή τά γεγονότα όπως τά είχαν ιδή.

— Άδύνατον! είπε ο θυρωρός. Το διαμέρισμα αυτό είνε άδειο. Σήμερα μόλις νοίκιασθηκε άπό έναν κύριο και μιά κυρία...

— Έναν κύριο με καφέ γκαμπαρντίνα, χωρίς καπέλλο;

— Νομίζω πως ήταν ξεσκούφωτος και ότι φορούσε καφέ γκαμπαρντίνα, άπάντησε ο θυρωρός. Άλλά τί σημασία έχει;... Οί άνθρωποι αυτοί θα έγκατασταθούν αύριο στο διαμέρισμα... Τους παρέδωσα τά κλειδιά και έχουν φύγει περισσότερο άπό δυο ώρες...

— Ίσως γύρισαν, παρατήρησε ο Μπωβίλ.

— Άδύνατον! Ξαναείπε ο θυρωρός. Οά τους έβλεπα...

— Δεν θα ήταν άσχημο, ώστόσο, αν ρίγναμε μιά ματιά στο διαμέρισμα, έπρότεινε ο Μπωβίλ.

Ο θυρωρός τον άγριοκύνταξε.

— Νομίζω πως άρκετή ώρα έχασα κουδενιάζοντας μαζί σου κι' άκούοντας τις κουταμάρες σου, φώναξε. Έμπρός, άδειασέ μου τη γωνιά...

Ο Μπωβίλ κατάλαβε πως ήταν περιττό να έπιμεινή περισσότερο.

Άλλά, βέβαια, καιπν έπρεπε να κάρη. Σκέφθηκε, λοιπόν, να πάη στην άστυνομία.

Ο έπιθεωρητής Μεράν τον άκουσε μ' ένδιαφέρον κι' έφυγαν άμέσως μαζί για την πολυκατοικία.

Αυτή τη φορά, ο θυρωρός δεν μπόρεσε ν' άρνηθή ν' άνοιξη το διαμέρισμα. Άλλά ήταν όλοτελα άδειο. Ούτε πτώμα, ούτε δολοφόνος ύπηρχαν μέσα σ' αυτό. Και το παράθυρο που έβλεπε στο ποτάμι ήταν κλειστό.

Ο έπιθεωρητής Μεράν άφησε μιά βλαστήμια να του ξεφύγει.

— Άκουσε δώ, είπε με ώργισμένη φωνή στον Μπωβίλ. Καλά θα κάνεις να μην διειρεύσεις άλλοτε στα έξύπνια σου... Έμπρός, δρόμο!

Ο Μπωβίλ έφυγε ντροπισμένος, ενώ ο θυρωρός και ο Μεράν έσκαζαν στα γέλια.

— Σίγουρα, θα είνε τρελλός, είπε ο θυρωρός.

— Και μένα αυτή είνε ή γνώμη μου, συμπλήρωσε ο έπιθεωρητής.

Ο Μπωβίλ δεν ξαναμίλησε σε κανένα γι' αυτό που είχε ιδή. Κι' είχαν άρχίσει ν' άμφιβάλλη και ο ίδιος αν είχαν ιδή τίποτε. Ωστόσο...

Πέρασαν μερικές ήμερες. Ένα πρωί, τέλος, άνοιγοντας την έφημερίδα του, διάβασε στην πρώτη σελίδα ένα μεγάλο τίτλο, που έλεγε:

«Το χθεσινό άνατριχιαστικό έγκλημα. Ένας ήθοποιός του μιούζικ χάλ έπνιξε με τά χέρια του τη φίλη του που τον προέιδε».

Προτού διαβάσει το κείμενο, ο Μπωβίλ σταμάτησε στη φωτογραφία του δράστου. Ήταν ο άνθρωπος με την καφέ γκαμπαρντίνα. Άναγνώρισε έπίσης τά λεπτά χαρακτηριστικά της γυναίκας στη φωτογραφία που δημοσιευόταν στην έφημερίδα.

Επρόκειτο για ένα συνηθισμένο έγκλημα έρωτικής ζηλοτυπίας. Ο Ρενέ Μπωβίλ είχαν άνακαλύψει ότι ή φίλη του τον προέιδε μ' ένα μουσικό. Είχε μπη, λοιπόν, κρυφά μέσα στο δωμάτιό της και την είχε πνίξει με τά χέρια του, την ώρα που εκείνη κутτάζε άνυποπτη άπό το παράθυρο προς το μέρος του ποταμού.

Ο Μπωβίλ και ή φίλη του είχαν έγκατασταθή άπό μιά βδομάδα στο διαμέρισμα μιάς πολυκατοικίας στα κρσπεά της πόλεως — στην ίδια ακριβώς όπου ο Μπωβίλ «είδε» την άνατριχιαστική τραγωδία να ξετυλιγεται προκαταδικά.

Γιατί αυτή ήταν ή έρμηνεία που έδωκαν σ' αυτή την περιεργή περίπτωση οί ειδικοί έπιστήμονες, που άπασχολήθηκαν μ' αυτήν. Ο Ρενέ Μπωβίλ είχε το χάρισμα της διπλής όρασως. Και, χωρίς σ' αυτό, είχε τρέξει μπροστά άπό το χρόνο και είχαν «ιδή» άπό πριν ένα έγκλημα, που έπρόκειτο να ξετυλιχθή έπειτα άπό μερικές ήμερες.

ROMΠΕΡ ΡΟΖΑ

Υγιεινή της έγκύου γυναίκας

Στο σημερινό και τελευταίο σχετικό σημείωμα θα μιλήσαμε για τις ειδικές φροντίδες και προφυλάξεις που πρέπει να λαμβάνη ή γυναίκα κατά την έγκυμοσύνη της, τόσο από υγιεινής όσον και από σιθητικής άπόψεως.

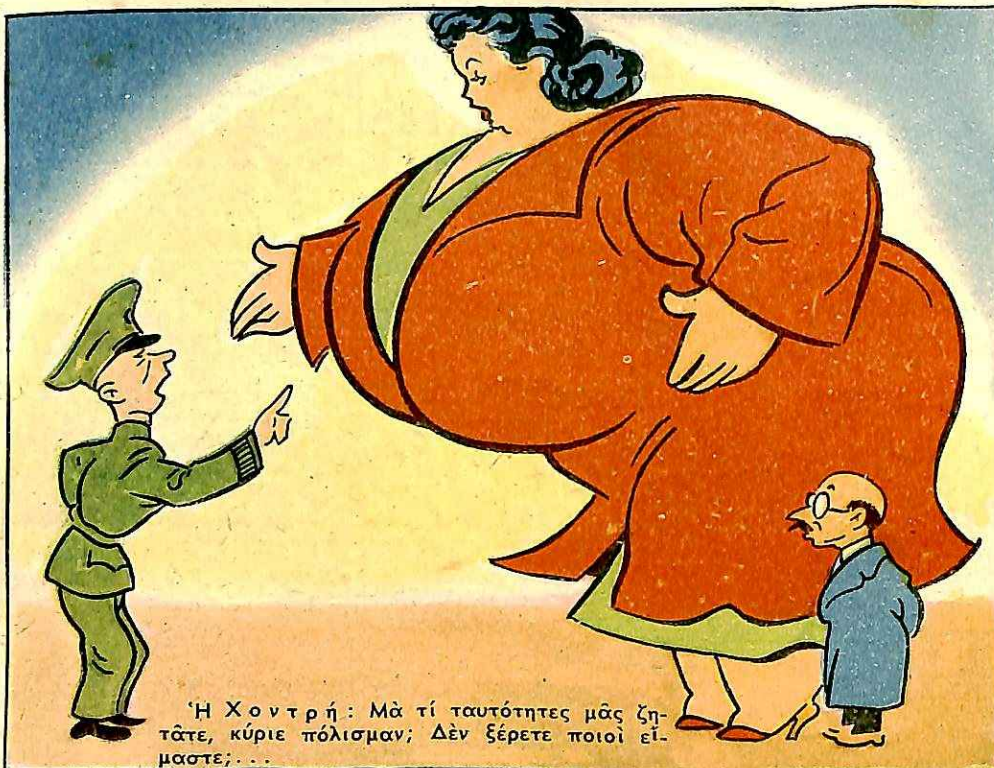
Περιποίησης των μαστών της έγκύου. Η έπιμελής περιποίηση των μαστών της μελ- λούσης να θηλάξη έγκύου είνε απαραίτητος και άναγκασιότατη τόσο άπό υγιεινής όσον και άπό αισθητικής άπόψεως. Άπό υγιεινής άπόψεως πρέπει να τηρηται άπόλυτος καθαριότης και προετοιμασία των μαστών και ίδια της θηλής των για τον εύκολο θηλασμό του βρέφους και για την πρόληψη διαφόρων ρωγμών αυτής εκ των οποίων ύπαρξη κίνδυνος να μολυνθούν οί μαστοί και να γίνουν άποστήματα όποτε άναγκα- στικώς διακόπτεται και ο θηλασμός. Κατά τους τελευ- ταιούς μήνες της έγκυμοσύνης τρέχει άπό την θηλή των μαστών ένα παχύρρευστο λευκό υγρό (πύαρ) το όποιο αν δεν καθαρίζεται έπιμελώς σχηματίζει μιά λευκόφαιη κρούστα ή όποια φλεγμονή κι' έρεθίζει το δέρμα της θηλής, το όποιο γίνεται λεπτό και σκάζει εύκολα. Άπό τά σκασιόματα αυτά (ρωγμώι) διευκολύ- νεται ή είσοδος μικροβίων, τά όποια και προκαλούν πολλές φορές άποστήματα των μαστών. Το υγρό αυτό άκόμη άμα δεν καθαρίζεται προκαλεί πολλές φορές και όξείαν δερματίτιδα της θηλής και της άλω (περι- φερειακόν δέρμα της θηλής), υπό μορφήν εκζέματος, ή όποια καταταρυνάει και έκνευρίζει την πάχυνση κατά τον θηλασμό. Για τους λόγους αυτούς κάθε έγκυος πρέπει κάθε πρωί κατά τους δυο τελευταίους μήνες να καθαρίζει με καθαρό βαμβάκι και χλωρι- λόνερο ή μ' άραιωμένη διάλυση ενός μέρους λευκού οινόπνευματος προς τρία μέρη χλωρού ύδατος τις θηλές, τις όποιες κατόπιν άφου σφογγισι καλάς τις επάλειψη με μιά ούδτερη γλυκερμική κι' αντι- σепτική πομάδα (καμιλοζάν, πυοζάν, σιόαν μουρου- νελαίου 20% κλπ.) για να διατηρούνται μαλακές. Με τις ίδιες άλοιφές ή με σκέτη βαζελίνη πρέπει ώσώ- τως να επαλειφεται έλαφρώς και το δέρμα όλων των μαστών για την άποφυγή των αντιαισθητικών χαρ- αγμάτων (ροδδώσεων). Άπό αισθητικής άπόψεως μετά την άπογαλκτική του βρέφους πρέπει να γίνυνται ώσιούτως ώριμένες περιποιήσεις για να προληφθή το νερούλιασμα και ή χαλάρωσις των μαστών. Προς τού- το κατά τις πρώτες ήμερες του άπογαλκτισμού με- ρικά καταπλάσματα με ριζάλευρο βρασμένο μέσα σε ύαλο είνε πολύ άποτελεσματικά. Μετά το κατάπλά-σμα πρέπει να γίνεται έπίτοψις των μαστών και πάν- τοτε με κατεύθυνσι εκ των κάτω προς τά άνω με γλυκερίνη ή με λίγο καλό έλαιόλαδο. Άφου δέ το δέρμα με τις περιποιήσεις αυτές άναλάβη την έρκική του ζωτικότητα και τονώσει, τότε ή καθημερινή περι- ποίση θα γίνεται μόνο με μιά φριζιόν των μαστών τη βοήθεια ενός σπόγγου ή μαλλίνου ύφασματος θρεγμένου με την έλαή λουσίον. ήτις πρέπει ν' άνακιν- ται καλώς ποδ της κοιλίας: Alcohol 60 gr., Eau dist. d'Hamamelis 60 gr., Glycerine 10 gr., Alun 10 gr.

Περιποίησης και ταξείδια των έγκύων. Η έγκυος πρέπει να έπιμελείται πάσης κα- ταλλήλου εύκαιρίας όπως ειοπνευση καθαρό ατμο- σφαιρικό άέρα. Ο περιήκοτος περ ή της έγκύου είνε ευεργετικώτατος όστι έπιπαύνην την κυκλοφορία τοις άίματός ή έπιπορεύει την καυσιν εκτός εάν άλλι- τις πάθησις έπιβάλλη τον οίκου άναπαύσις της. Ο έφ, άμώσης και άποκινύωντες περιήκοι τά δια όδο- ρόδρομους μακρινά ταξείδια ως και τά θαλάσσια τοιού- το πρέπει ν' άποφενώνται λόγω των βίσιων κλονι- σμών οί όποιοι δύναται να προκαλέσυν και όστινες εκ- θέτουν την έγκυον εις τον κίνδυνον της εκτρώσεως ή του πρόωγου τοκετού. Ειδικώς τά ταξείδια αυτά πρέπει ν' άποφενώνται κατά τις ήμερες άλλανγας τοις μηνός. Ρωσάτως ή έπιπορεύς ή ποδηλασία, ο χορός και όλες εν νένη οί βίαιες άσκήσεις άπαγορεύονται. Η κρήσις της δια ποδών ραπτομηχανής κατά τους τελευταίους έπίσης μήνες άπαγορεύεται.

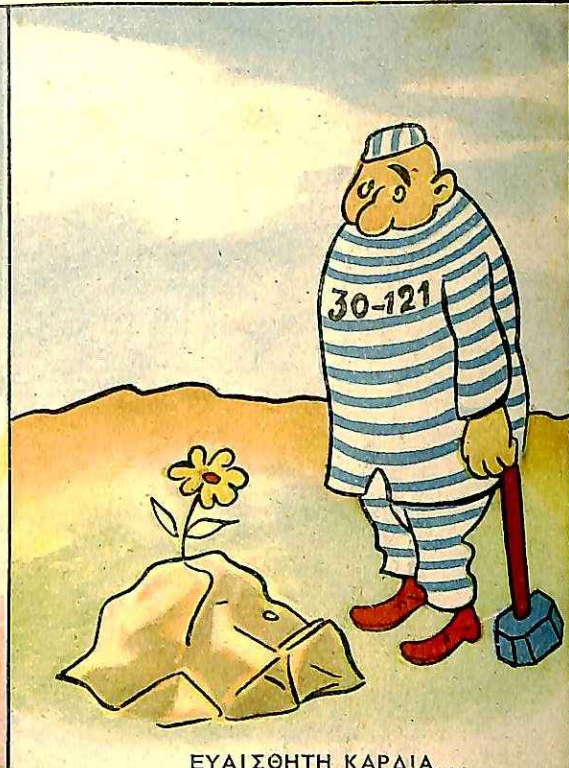
Λουτρά τάς έγκύων. Τά χαμάι και τά θερμά ποδολούτρα άπαγορεύονται ως ποκαλούντες συμφορήσεις της υγείας. Τά θαλάσσια λουτρά και μάλιστα οί κολυμβητικές άσκήσεις άπολύτως άπαγορεύ- ονται. Ρωσάτως δεν επιτρέπονται τά θερμά μεταλλικά λουτρά. Γενικώς ή κρήσις των λουτρών δεν επιτρέ- πεται κατά τις ήμερες άλλανγας του μηνός. Τά θερμά της έγκύου και γενικώς το σώμα πρέπει να διατηρη- ται άπολύτως καθαρό. Η καθαριότης είνε, ως γνω- στόν, ένας απ' τους πρωταρχικούς όρους της υγιεινής. Συντελεί εις την καλή λειτουργία του δέρματος συμπληρώνει την φυσιολογική λειτουργία των νεφρών του ήπατος και των πνευμόνων, ήτις έπηρε- ζεται πολύ άπό την έπίδρασις της έγκυμοσύνης. Συ- νενώς τά άπλά λουτρά καθαριότητας ή τά ντους επι- τρέπονται σε μικρή όμως θερμοκρασία και όχι πολύ ψυχρά και πάντοτε μικράς διάρκειας.

Άκολουθήσατε πιστώς αυτές τάς οδηγίας, οί ό- ποιαι είνε απαραίτητοι διά την υγιεινήν κάθε έγκύου γυναίκας.

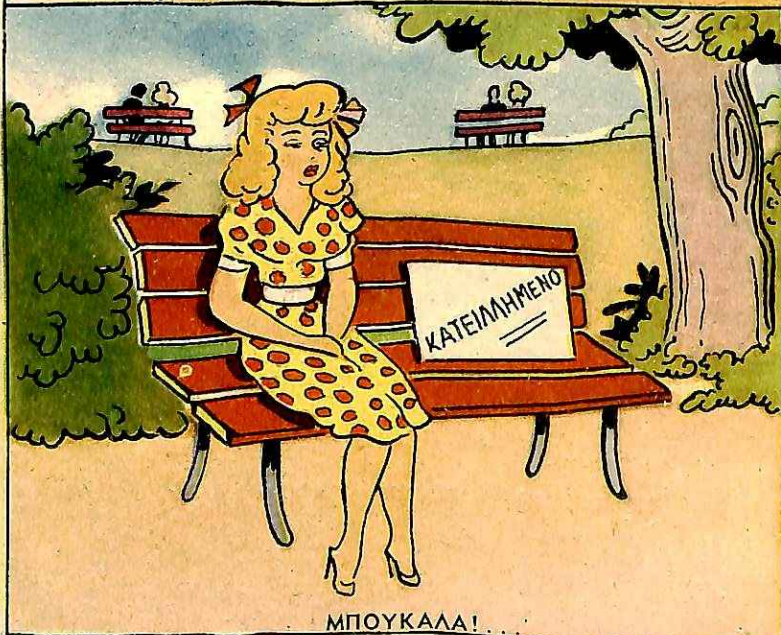
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ιατρός Δερματολόγος

‘Η Χοντρή: Μὰ τί ταυτότητες μὰς ζη-
τάτε, κύριε πόλισμαν; Δέν ξέρετε ποιοί εί-
μαστε;...

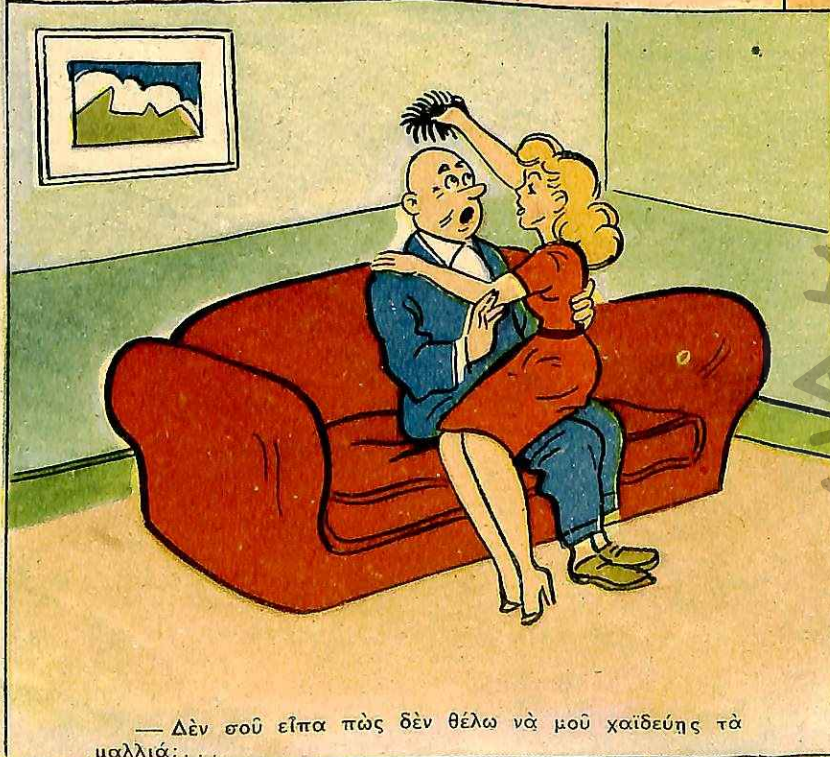
ΕΥΑΙΣΘΗΤΗ ΚΑΡΔΙΑ...

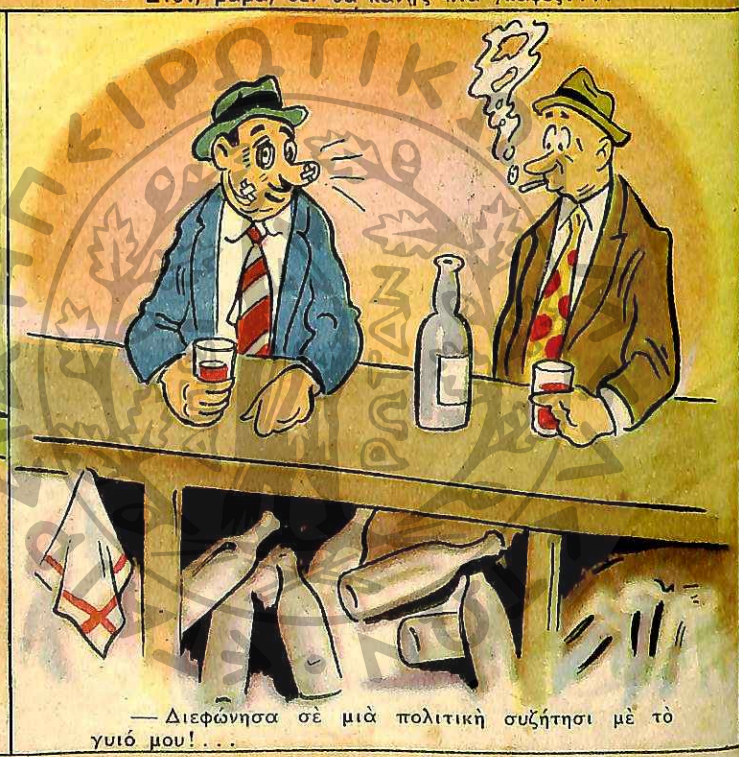
ΜΠΟΥΚΑΛΑ!

— Έτσι, μαμά, δέν θά κάνης πιά γκάφες!...

— Δέν σοῦ είπα πὼς δέν θέλω νὰ μοῦ χαϊδεύης τὰ
μαλλιά;...

— Διεφώνησα σέ μιὰ πολιτική συζήτησι μὲ τὸ
γυιό μου!...